ANUL XXVII - Nr 38/39

APRILIE-SEPTEMBRIE 1983

Carpaţii

Depósito legal: M. 8.137-1958

Director: Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

UN RASPUNS DOMNULUI ION PANTAZI

de Cpt. N.S. BELDIE

MARESALUL Antonescu, după părerea domnului Pantazi, ar fi comis următoarele greşeli: nu a convocat imediat după abdicarea lui Carol al II-lea Parlamentul ales în Decembrie 1937, care reprezenta, în destul de mare măsură, voinţa Ţarii. A doua greşală, tot după părerea domnului Pantazi, a fost că mareşalul îmbrăcând cămaşa verde, a provocat bănuiala domnului Horia Sima că vrea să ia conducerea Gărzii de fer, şi a treia greşeală, tot după părerea domnului Pantazi, a fost că mareşalul Antonescu a admis ca Veturia Goga să facă parte din anturajul său imediat.

Aceste păreri ale domnului Pantazi, se poate spune, constituiesc mai degrabă "propriile domniei sale vreri", pentruca mareşalul să nu fi comis nici o greşală.

Să le examinăm pe rând. Domnul Pantazi crede că s'ar fi putut reînvia Parlamentul îngropat de zănatecul Carol al II-lea. In primul rând, ar fi fost pentru prima dată în istoria Parlamentelor, când se repune în drepturile lui un Parlament trimis la plimbare de factorul constituţional, fără să fi reuşit să se întrunească o singură dată şi, aceasta fără nici un motiv. Aces Parlament era Parlamentul lui Guţă Tătărăscu, deci al lui Carol al II-lea şi nu al Ţării. Domnul Pantazi crede că acest Parlament "reprezenta, în destul de mare măsură, voinţa Ţării". Şi aceasta, pentrucă în istoria Parlamentului român, pentru a doua oară, cădea un guvern care primise din partea Regelui *însărcinarea* să faca alegerile şi deci, să iasă din ele învingător. Primul a fost cel cunoscut sub numele de guvernul *federaţiei*. E drept că acest guvern al federaţiei nu a fost trimis la plimbare imediat, ci a fost lăsat să facă *inerente* greşeli şi a fost trimis la plimbare, după câteva luni, pentrucă nu-i plăcea lui Ionel Brătianu şi prinţului Barbu Ştirbey. Acest al doilea Parlament, al lui Tătărăscu, nu trecea cu succes proba alegerilor în România, pentrucă a căzut în alegeri, îl face pe domnul Pantazi să spună "reprezenta, în destul de mare măsură, voinţa Ţarii". E o mare greşală pe care o comite domnul Pantazi. In România, un partid care a căzut de la guvern, în noile alegeri, obişnuise să obţina numai 7 °/o din voturi şi nu 36 °/o cum a obţinut Tătărăscu, cu sprijinul lui Carol al II-lea. E drept că pactul făcut de Corneliu Codreanu, Iuliu Maniu şi Gh. Brătianu, reuşise, în mare măsură, să frâneze maşina guvernului făcea alegerile, să nu meargă aşa cum trebuia şi Tătărăscu să cadă, dar noi credem că mai presus de toate, ce l-a trântit pe Tătărăscu, a fost frica lui de a nu avea soarta lui I.G. Duca.

Deci reînvierea unui guvern, după trei ani, când Ţara a continuat să fie guvernată, şi rău guvernată, când s'au făcut legi ce s'au aplicat, nu se găseşte în istoria Ţării decât un exemplu, acel al guvernului lui Marghiloman, dar cu ocazia trântirii lui Marghiloman, nu s'a repus în drepturi guvernul fantomă al generalului Averescu. Atunci se anulaseră toate legile unui guvern care guvernase numai câteva luni şi încă, în vreme de războiu, si acum nu se puteau anula toate legile *câtorva guverne*, în timp de *trei ani*, şi încă în timp de pace.

Şi în aceşti trei ani, se întâmplaseră lucruri foarte grave. Domnul Pantazi ar vrea să se întrunească deputaţi care fusesera aleşi în 1937, dar iată că aceasta *nu mai era cu putinţă:* aproape toţi deputaţii Gărzii de fier, *fuseseră ucişi*. Trebuiau deci înlocuiţi. Dar cu cine? In Ţara românească, un deputat mort sau demisionat, trebuia, pentruca să fie înlocuit, să se facă din nou alegeri, în judeţul din care făcea parte. Nu patea fi înlocuit cu cel care urmează pe listă, cum vedem că se obisnuieşte în ţările vestice.

urmează pag. 8

AUTODISTRUGERE COLECTIVA

de N. ROSCA

Acum câţiva ani am văzut un film care înfăţişa faptele curioase şi insolite ce au loc în natură şi comportarea vieţuitoarelor pământului în diferite circumstanţe.

Una dintre scenele care m'au impresionat peste măsură, deoarece amintesc situaţia omenirii de astăzi, era comportarea pe care-o au, la anumite intervale ciclice, o specie de şobolani de pământ, din părţile răsăritene ale Canadei. Cuprinsi, la un moment dat, de un fel de nebunie colectivă, sub stăpânirea unor forţe necontrolate de autodistrugere, se sinucid în masă, aruncându-se de pe înălţimile stâncilor Labradorului în Atlantic.

Impresionant este faptul că aceste vietăţi, ce trăiesc deobiceiu normal, sunt cuprinse deodată de un neastâmpăr, de o frământare nervoasă. Ceva difuz, necontrolat, intră în ciclul existenţei lor. Simt parcă suflul unui destin, al unor legi existenţiale implacabile, cărora trebue să se supună. In această stare colectivă de aşteptare atentă semanlul deslănţuirii tragediei îl dă un şobolan oarecare, care rupe încordarea şi, fără motiv vizibil, începe deodată să alerge spre răsărit Numaidecât se iau după el alţii şi alţii. Ca nişte râuri ce-şi îngroaşe necontenit *caudalul* prin şuvoaie noui ce pătrund din toate părţile în albia lui, aceste animale, sub stăpânirea unei stări de alienare colectivă, aleargă orbeşte spre împlinirea *unui destin implacabil*. Cu sutele de mii ajung pe malurile stâncoase ale Labradorului şi, fără să-şi frâneze goana nebună, se precipită dela înălţimi impresionante în apele Oceanului Atlantic, provocându-şi moartea.

Acest auto-holocaust al şobolanilor canadieni ne sugerează marşul spre autodistrugere pe care, cu paşi hotăriţi, l-a întreprins comunitatea oamenilor liberi; Occidentul.

Incă din anul 1917 când bancherii evreo-americani, Jakob Schiff, Kuhn Loebel. Felix Warburg, Otto Kahn, Olef Asxhberg şi alţii, se decid să ajute, cu fonduri americane, pe Lenin, pentru implântarea comunismului în Rusia, începe frământarea nervoasă a lumei contemporane, bate clopotul tragediei ce s'a abătut peste era noastră.

Iar când în 1918 Herbert Mathews, redactor şef la "New York Times", unul din ziarele cele mai influente americane, scrie din Moscova că revoluţia rusească nu era propriuzis comunistă si ca atare nu trebue să fie temută, iar Lenin, Trotski şi Stalin, ar fi chiar anticomunişti se pune în mişcare omenirea, caşi şobolanii din Canada, spre un destin necunoscut, necontrolat şi primejdios.

Caşi în exemplul rozătoarelor de mai sus, curentele de autodistrugere ale lumei noastre, firave şi timide la început, se transformă cu timpul în şuvoaie şi râuri, în fluvii din ce în ce mai umflate, pentru a atinge în zilele noastre proporţiile unor ape revărsate peste tot, ce înaintează fără îndiguire posibilă spre fundurile adânci ale oceanului sclaviei roşii Noi dorinţe de lansare în neant, de autodistrugere.

In 1918, Edwin Gay, şef al biroului american pentu comerţ,

spunea despre Rusia care se sbătea agonic în ghiarele bolșevice: "Dacă populațiile acestor teritorii ar putea beneficia (prin schimburi comerciale) de condiții economice mai bune, ele ar putea conduce regimul lor la o ordine socială mai stabilă".

In 1919 în discuțiile avute în Germania, între Radek, tovarășul lui Lenin cu reprezentanți ai politicii și finanțelor germane, ca Rathenau Otto Deutsch, etc, se pun bazele schimburilor comerciale cu Rusia bolșevică și ale tratatului de mai târziu, dela Rapallo, atât de binefăcător pentru consolidarea comunismului în acea țară. Otto Deutsch spunea cu această ocazie că nu poate fi ignorată o piață atât de mare ca cea a URSS-ului.

Ceva mai târziu în 1922, însuși Loyd George, cunoscutul ministru englez susținea că Rusia se poate salva prin comerț, care ar avea o influență moderatoare aupra regimurilor. (Asta o spunea în plină activitate represivă în Rusia. Astăzi, 1983, activitatea represivă este aceeași, dar nu se văd deloc rezultatele moderatoare care munceau mintea ministrului englez).

Comerțul desmățat al sistemului capitalist ce dirijază lumea (aceea ce-a mai rămas liberă), acest "bisnis", cum o fi și unde-o fi, este motorul ce împinge societatea noastră spre un tragic desnodământ. Puterea comunistă de astăzi, acest monstru ce înșfacă pe timp ce trece tot mai multe victime, a ocupat și s'a consolidat în mai mult de jumătate din lume, cu ajutorul necontenit, necondiționat și inconștient al puterilor și al capitalurilor occidentale.

In anul 1921 se aflau în Rusia bolșevizată și incapabilă de a-și pune singură industria în mișcare, 2000 tehnicieni germani. In 1923 ei sunt deja 5000. Aceștia mișcă primele roate ale industriei de armament rus.

Firma Junkers, prin sucursalele ei, fabrică pentru URSS, 300 de avioane pe an. Același lucru face și Fokker, care deschide sucursale la Moscova, Leningrad și Kiew.

Thyssen furnizează bolșevicilor cel mai bun oțel.

Krupp și Boehm le construiesc baze navale, crucișetoare și submarine. Instructori veniți din Germania organizează puterea navală bolșevică. Numai Krupp a construit, până în ajunul celui de-al doilea război mondial, un total de 17 fabrici de armament în Rusia.

Intre 1924 și 1930 nemții au acordat 550 milioane de mărci-aur, în formă de credite și furnituri, industriei armamentistice rusești.

Chiar și Hitler, mai târziu, a aportat ajutor economic și industrial bolșevismului, până în anul 1941 când incepe războiul.

Toate aceste ajutoare, această prăvălire inconștientă a Europei spre pieirea ei, s'au văzut în 1944 și 1945, când armata roșie, organizată și înzestrată de Occident, s'a aruncat peste ea și a scufundat în oceanul bolșevic, lumi, destine, libertate și orice posibilitate de manifestare independentă Stâncile Labradorului comunist au fost tragice pentru o bună parte din omenire.

Dar nici americanii nu au scăpat acestei crize mașochiste. Am văzut chiar că pregătirea precipitării lumii spre neantul bolșevic au făcut-o bancherii lor. Mai târziu au ajutat cu toate forțele lor economice puterea bolșevică mereu în creștere și i-a întins mâini de ajutor în toate momentele grele ale acesteia. Dacă lipsa de prevedere americană nu s'ar fi manifetat cu atâta cruzime, astăzi lumea ar trăi mult mai liniștită cu perspective mai sigure de supraviețuire în libertate. Stalin însuși i-a mărturisit lui Averel Hariman, trimisul lui Rooswelt la dictatorul roșu, că două treimi din industria de bază rusească a fost creată cu ajutor american. Iar cealaltă treime, adăugăm noi, a fost opera firmelor germene, franceze, scandinave și chiar italiene.

Cu toate agresiunile brutale în exterior și masacrele sângeroase interne ale bolșvismului, 8000 de firme de diferite naționalități, predominând cele americane și cele germane, nu s'au sfiit nu au avut remușcări în fața evidentelor dureri omenești, ca să pună bazele economiei sovietice, să o întărească și să o transforme într'o formidabilă forță, așa cum e astăzi.

Date foarte interesante asupra acestui subiect se găsesc culese în multe publicații anticomuniste ale lumii, *încă libere*. Din păcate ele sunt trecute sub o tăcere deasă de către mediile de comunicație și nu pot ajunge, nu pot fi cercetate, de viitoarele victime ale molohului sovietic.

S'ar afla spre exemplu, că 90 % din electrificarea Rusiei bolșevice și tot atât procentaj din sistemele ei de comunicații se datorează firmelor americane, General Electric și RCA, respectiv

Sau că Mc.Kee Corp din Indiana, a construit și apoi modernizat, cea mai mare topitorie de oțel din URSS și poate din lume. Baza industriei armamentului greu, care va fărâmița și restul lumii rămasă *încă liberă*, s'a făcut cu tehnologie modernă americană.

General Motor Studebaker, Caterpillar, Ford, au montat în Rusia roșie uzine de automobile, de camioane și tractoare. In aceste uzini și-au fabricat mai târziu, bolșevicii, tancurile și camioanele armatei lor. Și iată care este misiunea acestei armate, după declarațiile Mareșalului Gretchko, din anul 1974: "Funcțiunea istorică a forțelor armate sovietice nu se limitează numai la apărarea Patriei Mame și a celorlalte țări socialiste. In acțiunile sale de politică externă. Statul Sovietic se opune ferm și în perfecta cunoaștere de cauză, la exportarea contra-revoluției și la politica de opresiune: ajută luptele de liberare națională și se opune cu toată puterea agresiunei imperialiste în orice regiune a planetei. ' Se poate ceva mai clar? Aceste declarații, aceste amenințări fără cortină. se fac la adăpostul armelor ce inconștient le-au creat acești "imperialiști", pentru bolșevici.

Industria petroliferă rusească se pune în mișcare tot cu ajutor american. International Barnsdall Coop. procură încа din primele momente ale proclamării dictaturii proletariatului în Rusia, tehnologie și ingineri calificați. Blair et Co., pentru a nu rămâne mai jos, pompează ajutor financiar.

Dar să fim drepți. La praznicul petrolifer rus participă, în goană de concurențe, și firme europen: F. Sorens (norvegiană), Societa Miniere (italiană), Gouria Petroleum (engleză). Cu toții au ajutat ca producția petroliferă sovietică, ce în 1926 era numai de 30 000 tone să ajungă la 40.000 în 1931 si mult mai mult în anii urmatori Cu acest petrol regimul sovietic isi con solida economia si crea bazele energetice necesare armatei rosii ce va amenința din ce in ce mai mult lumea rămasă *încă liberă*

Dar goana acestei lumi *inca libere* spre autodistrugerea ei se accelereaza cu al doilea razboiu mondial Nepricepandu și rosturile neutralizate instinctele de conservare prin propagande insidioase si dirijate inteligent ea se precipita spre prapastia anihilarii ei coalizandu se cu bolsevicii in contra singurei arma te capabile pe vremea aceea de a o apăra si salva: armata germa na (Si ca sa înțelegem acest lucru trebue sa facem abstractie de conducerea politică a acestei armate, care putea fi bună sau rea dar asta nu anula faptul că era singura capabila de a bara drumul bolsevismului in lume)

Intre 1941 și 1945 Rusia a primit armament în valoare de 8 miliarde dolari și produse alimentare și echipamente industriale, în valoare de 24 miliarde. Cu această injecție masivă de aur comunismul a putut rezista loviturii armatei germane. A fost salvat în extremis, spre nenorocirea lumei libere, în general, și a popoarelor noastre, în particular.

După războiu, în plină euforie a amiciției roso-democrate, sovieticii,, prin abile rețele de spionaj țesute în toată lumea liberă și camuflate în partidele comuniste ale acesteia, și-au procurat, foarte ieftin, toate secretele atomice și tehnologice ce constituiau încă puterea acestei lumi.

Mai târziu, prin anumite slogane, necugetate suficient, asvârlite în lumea *încă liberă*, și cari i-au amorțit total vigilența, cum sunt de pildă, "Europa dela Ocean la Urali", a lui de Gaulle, "Ost Politik", a lui Willy Brand, sau, *țesutul de interese comune între Est și Vest*, doctrina politică a lui Kissinger, Rușii au obținut un important ajutor financiar și tehnologie cea mai sofisticată. Numai între 1955 și 1965 Vestul a furnizat Moscovei 25.000 licențe și brevete industriale. In acelaș timp Rusia înăbușia atât răscoala poporului maghiar cât și deschiderea primăveratică din Praga.

In 1966, Fiat și Renault ajung la acorduri cu regimul sovietic pentru deschiderea de uzini noui în această țară. S'a format astfel o mare industrie automobilistică, unde, cu patentele Fiat, Renault, și cele mai vechi, General Motor și Ford, se fabrică toate camioanele și blindatele armatei roșii care amenință lumea *încă liberă*.

Goana spre autodistrugerea acesteia a luat proporții colosale.

Nu comerțul este cheia păcii lumii. Este o iluzie. Comerț fac numai naivii occidetali. Rușii fac numai politică. Chiar și prin comerț. Nu *comerțul pentru comerț* este deviza sovietică, ci în ce măsură acesta poate dăuna securității lumei *încă libere*, cum poate ajuta la distrugerea puterii acesteia.

Spre exemplu, după războiu americanii au vândut rușilor niște aparate foarte precise care serveau pentru detectarea seismelor naturale. Copiind tehnologia avansată a acestora, rușii au desvoltat alte aparate care le servesc pentru detectarea submarinelor americane, care, după cum știm, apără libertatea lumei vestice. *Comerțul rusesc este pus în slujba strategiei.* In 1957, URSS-ul nu avea decât 120 ordenatoare, fabricate cu tehnologie demodată. In 1980 aveau peste 40.000 de aparate. Unele au fost cumpărate dela IBM (cu toate că este vorba de material strategic a cărui comercializare în țările comuniste e interzisă). Altele le-au furnizat dela ICL, engleză. Si altele și le-au fabricat singuri, modelele Ryad I și Ryad II, copiind exact modelele occidentale. Grație acestor 40.000 ordenatoare, au fost modernizate și ridicate la înalt nivel de eficacitate, toate industriile de armament și nucleare rusești. *Comerț pus în slujba marei politici.*

Acum câțiva ani s'au vândut rușilor (prin politica "de brațe deschise" a lui Kissinger) turbo-reactorul Lokeed RB-211. (Acesta fusese subvenționat de Statul American cu 300 milioane dolari pentru desvoltarea lui). Aceștia l-au reprodus exact în fabricile lor și l-au adaptat unor bombardiere sovietice ce amenință libertatea însăși vânzătorilor acestui motor.

Bryant Chunking, din Vermont, a vândut URSS-ului în 1972 tehnologia și mașinile necesare pentru fabricarea unor rulmenți speciali, miniaturizați, pe care numai această firmă îi producea în toată lumea. Acești rulmenți sunt imprescindibili (alții nu funcționează corect) în construcția misilelor. Rușii le aplică acuma misilelor lor "MIRV", cu multiple capete atomice, îndreptate permanent spre ariile industrializate și suprapopulate ale lumei *încă libere.*

Să mai vorbim de grânele subminiistrate de americani care salvează permanent deficitarele planuri quinquenale rusești?

Să mai vorbim oare de faimosul gasoduct siberian care a stârnit atâtea polemici în lumea occidentală? Tehnologia rafinată a Occidentului și resursele financiare masive acordate pentru construirea lui, vor servi puterii în serviciu și valorificării unor produse naturale rusești ce se vor vinde lumei *încă libere.* Ele vor fi transportate la cumpărători prin tuberii și instalații care nu costă nimic URSS-ul. Acesta va pune numai mâna de lucru necesara constructiei lui, dar știm cu toții că de ieftină este mâna de lucru a milioanelor de sclavi ale gulagurilor sovietice. Dar pericolul este, așa cum l-a manifestat numeroși oameni politici și industriali ai lumei vestice, dependența acestui Vest de niște surse energetice pe care rușii le pot opri în momentul ce-l vor crede oportun pentru desorganizarea și prăbușirea lui.

Numai datorită acestui continuu și inconștient aport, material, tehnologic și financiar, pe care lumea, *liberă încă*, îl îndreaptă spre răsăritul destinului ei tragic, armata roșie a fost înzestrată cu armele cele mai sofisticate, a devenit puternică și arogantă, s'a transformat în ciocanul ce va da semnalul sfârșitului unei civilizații înfloritoare. Inconștiența unora si criminala voință a altora, a pus în mișcare goana nebună, desfrânată a lumei noastre, spre abisul autodistrugerii ei.

Dar în contrast cu șobolanii canadieni, ființe iraționale ce nu se pot împotrivi unor forțe de autodistrugere ce-i domină la diferite intervale, (poate o supapă de auto-regulare a forței lor biologice), să sperăm că lumea, *încă liberă*, eminamente rațională și dotată de voință, conștiință și memorie istorică, va putea opri la timp goana în care este angajată spre propria ei pieire.

N. ROSCA

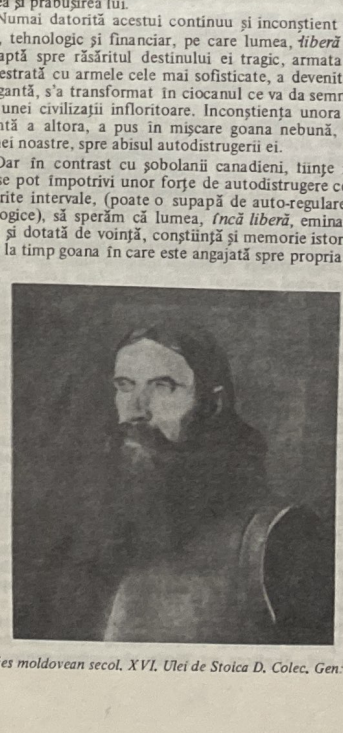

Plăes moldovean secol. XVI. Ulei de Stoica D. Colec. Gen: Băgulescu.

APARATORII MARESALULUI

(răspuns dlui Ion Pantazi)

de Filon VERCA

Urmăresc de mulți ani cu simpatie acest organ de luptă românească, intitulat "STINDARDUL". Vedeam în el un obstacol în plus în calea comunismului, sugrumător al poporului român.

In ultimul timp, dl Ion Pantazi, fiul fostului Ministru al Apărării Naționale în guvernul gen. Antonescu, a dat un nou impuls patriotic acesei publicații. Scăpat din țară după mulți ani grei de chinuri în închisorile comuniste, contribuția sa la lupta exilului prezenta un aport viu prin denunțarea genocidului comis asupra neamului nostru.

Aveam impresia, din citirea articolelor sale, că ceva ne apropie, deoarece în acest Occident nouă nu ne rămâne alt instrument de luptă decât condeiul, pe care trebue să-l mânuim cu violență pentru a ne apăra dreptul de a avea un loc sub soare... Se părea că dl Pantazi înțelesese bine situația. Dându-și seama că sabia nu-i mai poate fi de folos pentru moment, a schimbat-o cu condeiul într'o luptă, poate inegală, dar singura care să ne justifice apartenența la o aceeași comunitate de simțire: *neamul!*

Iată însă că dl Pantazi, în ultimul articol din STINDARDUL (n. 149, Iulie 1983) schimbă de adversar și –cu aceeași pasiune– se avântă să-l lovească pe dl Horia Sima, șeful Mișcării Legionare. Dece oare? Pur și simplu, pentrucă într'una din scrierile Dsale, dl Horia Sima a desvăluit cu simplitate, o sumă de defecte și slăbiciuni ale generalului Antonescu. Or, după dl Pantazi, acest lucru nu e permis...

Dezlănțuirea dlui Pantazi este foarte semnificativă. In anul, 1977, șeful legiunii a scos o carte intitulată *"Sfârșitul unei domnii sângeroase"*, în care redă un crâmpeiu din lupta legionară impotriva despotismului lui Carol II. Ca urmare a acestei lucrări, dl Pantazi manifestă o anumită simpatie față de acțiunile legionare și față de autor.

La începutul anului 1983, dl Horia Sima face să apară o altă carte *"Era libertății"*, în care expune evenimentele în urmare ale primului volum, cu crearea Statului național legionar și ale celor 4 luni de guvernare dificilă alături de generalul Antonescu. Din relațiile apropae zilnice cu generalul, dl Horia Sima (Vicepreședinte al Guvernului) expune, cu multă sinceritate, toate dificultățile ivite în decursul acestei colaborări, parte venite din cauza caracterului dificil al generalului și parte din anumite deficiențe legionare inerente sarcinei de guvernare, însă în mare parte aplanate cu încetul.

Portretul generalului, uneori puțin măgulitor pentru acesta a *"sensibilizat"* pe dl Pantazi, admirator pasionat si neconditionat. S'a simțit obligat –fără să țină seama de realitățile de atunci să apere *"memoria"* generalului Antonescu. Si pentru a împlini acest scop dă o nouă interpretare a evenimentelor expuse în cărțile dlui Horia Sima, completate dealtfel cu aluzii *"binevoitoare"* la adresa autorului.

Mă voi limită a expune câteva fapte trăite și cititorul va face fiecăruia partea ce i se cuvine.

In ziua de 20 Ianuarie 1941, generalul Antonescu convoacă la București pe toți prefecții legionari. In același timp, fără nicio explicație îi inlocuiește cu *"prefecți militari"*. Această punând stăpânire pe instituțiile gerate de legionari, încep imediat să elimine elementele legionare *manu militari*. Era vorba de un abuz de autoritate, pus la cale și dus la îndeplinire de către generalul Antonescu și oamenii de încredere. In unele județe LOVITURA a reușit de deplin, deoarece Mișcarea Legionara, leală angajamentului luat față de general, nu putea bănui o asemenea acțiune din partea acestuia. In altele, militarii au întâmpinat rezistența elementelor locale, care nu înțelegeau să acepte a fi "evacuați" in acest fel.

Vestile canalizate spre București, revelau că acțiunea pornită dela Președinția Consiliului de Ministri viza o schimbare brutală și totală a raporturilor dintre general și Legiune. Mișcarea Legionară fusese luată prin surprindere. In pripă s'a încercat o reactiune de rezistență, pentru a se vedea despre ce era vorba. Rezistența a cuprins însă țara întreagă.

In unele regiuni, armata, elementul forță pe care se baza generalul Antonescu, a ezitat în bruscarea evenimentelor, încercând chiar o împăciuire, o rezolvare amicală o conflictului. Se-

fii de unităţi nu înţelegeau faptul ca dintr'odată armonia dintre general şi Mişcarea Legionară să se transforme într'o vărsare de sânge. Aşteptau precizări, de unde această tergiversare a confruntării. In conştiinţa lor nu era uşor să ordone deschiderea focului în contra fraţilor lor, pentru ocuparea unei *"redute"* ocupată de legionari. Aşa se prezentau lucrurile în timp ce tensiunea creştea în toată ţara.

Mă găseam la Prefectura de Poliţie, chemat urgent să opunem rezistenţă tentativei de a fi ocupată de Compania de Jandarmi care se găsea la etajul 5 al aceleiaşi clădiri, cu armament suficient pentru acest scop. O mitralieră instalată în capul scării care cobora spre etajul 4, controla accesul. Am stat toată noaptea de 22 spre 23 Ianuarie privind ţeava armei care în orice moment putea semănă moartea.

Pe la orele 5 dimineaţa suntem toţi convocaţi pentru un comunicat de mare importanţă. Intr'adevăr, era o circulară a dlui, Horia Sima prin care ne anunţa că vom fi obligaţi să păzim instituţia şi să ne împrăştiem liniştiţi. Nemţii dăduseră un avertisment că vor interveni cu forţa dacă continuăm să rezistăm. Inainte de a da Comunicatul, şeful Mişcării Legionare primise garanţia că nu se va întâmpla nimic şi că legionarii nu vor fi molestaţi.

Pe la orele 6 dim., abea ieşiţi în grupuri mici, în Calea Victoriei, suntem întâmpinaţi de rafale continue trase din tancuri ce coborau strada. Tirul cuprindea Calea Victoriei în toată lărgimea ei, secerând tot ce întâlnea. Au căzut mulţi dintre camarazii mei, dar şi mulţi trecători, printre care femei şi copii. O scenă sfâşietoare se desfăşura sub ochii mei. Strigăte, urlete, vaete, sânge... Numai sânge românesc, din ordinul unui *"conducător"* plin de ură şi ambiţii deşarte.

Dumnezeu nu a îngăduit să-mi încheiu bilanţul unei vieţi abia începute... Aveam doar 25 de ani. Mi-a fost dat să trăiesc prigoana deslănţuită cu atata înversunare. Săptămânile ce au urmat au fost o goană nebună lupă legionari. Modul de a proceda şi cruzimea lăsau cu mult în urmă sadismul regelui Carol II!

Inchisorile, cazărmile, erau ticsite de lume legionară. Judecăţile celor învinuiţi de *"rebeliune"* erau rapide, uneori chiar colective. Cazarma dela Malmaison era centrul acestei tragedii. Dacă din întâmplare cineva era găsit în posesia unei arme de foc, era împuşcat pe loc. Mai rău ca în epocile de *"stare de asediu"* sau de războiu. Sentinţele pregătite din culise cădeau într'una fără a se ţine seama de cel mai elementar drept de apărare...

Pentru a putea fi condamnaţi câţi mai mulţi legionari, din ordinul generalului Antonescu, au fost redeschise procese antilegionare intentate din timpul dictaturei regale şi încheiate cu condamnări severe. Mii de condamnări din ordin ce-au fost transmise ca o moştenire hidoasă după dispariţia generalului Antonescu, celebrului Bloc al Partidelor Democratice.

A urmat apoi *"era roşie"*. Canalul, Piteşti, Gherla, Baia Sprie şi alte locuri de groază, unde majoritatea deţinuţilor erau legionari din epoca antonesciană. Pe mulţi dintre aceştia i-a încrucişat şi dl Pantazi, îndurând alături de ei cele mai sălbatece agresiuni contra omului. A avut ocazia să-i cunoască, să-i studieze şi poate chiar, să-i apropie... Si poate, a avut ocazia să afle că făceau parte din *"moştenirea antonesciană"*. Dar... e mult de-atunci! Adevărurile de atunci s'au pierdut în negura vremilor.

In noianul de injustiţii din aceea vreme, o scenă melodramatică s'a petrecut la Tribunalul Militar din Timişoara. In urma percheziţiilor domiciliare, organele jandarmereşti au găsit la un bătrân o puşcă veche, ruginită, din primul război mondial, pe care bătrânul o şi uitase. Este convocat la judecată. Pleacă de-acasă –era zi de târg– şi opreşte căruţa în faţa tribunalului.

–Aşteaptă femeie aci. Mă duc să văd ce vor domnii ăştia cu mine.

In aplicarea Decretului antonescian, bătrânul este condamnat la moarte. Bătrâneţea şi faptul că nu era legionar i-au salvat viaţa, dar tot a rămas după gratii o bună bucată de vreme.

Un alt caz: La lo Mai la Facultatea de drept, studenţii erau adunaţi pentru serbare. Deodată, din mii de piepturi răsună cântecul *"Sfântă tinereţe legionară"*. Programul continuă apoi fără nici un incident. Intre timp, Facultatea fusese înconjurată de armată şi poliţie. La ieşire încep arestările. Mulţi studenţi au fost puşi în lanţuri pentru un cântec ce simboliza tinereţea şi lupta lor. Trei zile după aceea am fost şi eu arestat la Facultatea de litere unde îmi terminam ultimul an. Destinul mi-a hărăzit un alt drum. Am fost anchetat de un tânăr procuror militar, care m'a scos din cauză.

Sub dictatura antonesciană, cântecul era singura noastră posibilitate de manifestare. Astfel, la 1 Iunie 1941, la întâlnirea de footbal între echipa Germaniei cu cea a României, s'a pregătit o manifestaţie de acest gen. Poliţia a fost însă informată şi a achiziţionat un număr excepţional de bilete. Stadionul ANEF conţinea vreo 50.000 de locuri. S'a aflat totuşi că agenţi, jandarmi, poliţişti în civil au împânzit tribunele şi că manifestaţia va fi înăbuşită.

Ordinul de contramandare a ajuns prea târziu. Aşa că, la primul vers din "Sfântă tinereţe legionară" *"spectatori"* liniştiţi până atunci, se năpustesc asupra cântăreţilor. Eram la numai trei locuri de fiica lui Nichifor Crainic, legionară convinsă. Poate că vocea ei femeiască a reţinut mai mult atenţia, că în momentul următor era prinsă de păr de cătiva vlăjgani şi târâtă pe treptele tribunei. Parcă văd şi acum scena. Unul îi împlântase mâna în păr o trăgea după el Alţii o loveau cu picioarele.

Aşa înţelegea generalul Antonescu să răsplătească pe cei care-i uşuraseră ajungerea în fruntea Statului... Alte sute de condamnări pentru un cântec. Am scăpat şi de aici, dar în vară sunt arestat acasă şi dus la Tribunâlul Militar din Timişoara unde sunt înculpat de... *"tentativă de reconstituire a unei organizaţii interzise"*. Avocatul meu a reuşit să obţină eliberarea mea după 2 săptămâni de închisoare. Dar procesul fusese fixat pentru 21 Decembrie.

Stiam ce mă aşteaptă. Fără să mai previn pe mama am trecut frontiera la Giurgiu spre Bulgaria. Devenisem un pribeag fără voie. La Sofia aveam adresa unor români macedoneni. Am găsit adresa şi mai mult decât atât, am cunoscut afecţiunea unor Români –şi ei departe de patria mamă de secole– care mi-au oferit ospitalitate din sărăcia lor. Nu-i voi uita tot restul zilelor ce mi-au rămas.

Aici am cunoscut câţiva din cei fugiţi din ţară sub apăsarea aceleaşi ameninţări fratricide: Costică Oprişan, farmacistul Ionel Voinea, avocatul C. Călin din Giurgiu. După 2 luni, un tren format din vagoane fara geamuri la ferestre, pleca cu noi spre Austria. După 5 zile de drum prin ger şi zăpadă, ajungem la Viena, unde poliţia ne încartiruieşte la *"Obdachlosenheim"*, un fel de cămin pentru vagabonzi şi cerşetori. Era primul semn al ospitalităţii germane, cu care ne acuză mereu dusmanii noştri.

Nu se putea nici măcar dormi din cauza sforăitului, horcăitului şi altor mirosuri insuportabile. Adevărate nopţi de coşmar. Mi-aduc aminte cum într'o noapte, Gh. Bulumete, un constănţean voinic, ne mai putând răbda s'a sculat în întunerec şi a aplicat două perechi de palme beţivului întins pe rogojină lângă noi.

Dar, "NOI" nu trebuia să uităm că eram *"oaspeţii"* Marelui Reich, aşa cum ii plăcea *Reich SS Führer-ului Himmler* să ne numească şi să ne-o repete... Două săptămâni mai târziu suntem trimişi la Rostock, unde erau concentraţi toţi *"oaspeţii"* legionari fugiţi din ţară. Toţi aceşti oaspeţi de marcă ai Reich-ului, au fost obligaţi –indiferent de pregătire intelectuală– să lucreze în fabrica de avioane "Heinkel" ca simpli lucrători.

Legătura cu exteriorul, strict interzisă. Trăiam complet izolaţi. Dar nu eram "izolaţi" şi pentru ura generalului Antonescu. Intr'o bună zi, când voiam să sărbătorim "Ziua Legiunii", s'a descoperit un complot, organizat de către serviciile antonesciene, care prevedeau suprimarea noastră. O bombă trebuia să explodeze sub duşumeaua ce servea de scenă.

Seful echipei teroriste, Serban, reuşise la un moment dat, prin nu ştiu ce complicitate, să fugă din lagăr, să ajungă în ţară şi apoi să se întoarcă nestingherit. După anchetă, iese totul la iveală. Serviciile secrete antonesciene primiseră ordin (de unde? ...bine înţeles, de sus!) să ne pregătească urcarea la cer.

La 19 Decembrie 1942, un lot dintre noi este ales pentru o destinaţie necunoscută. Ne-am trezit la Buchenwald, între sârme ghimpate. Dar mereu, ca *"oaspeţi"* ai Reich-ului... Am aflat mai târziu –prin col. Piester, şeful lagărului– pentruce am ajuns aici: *"Pentru siguranţa voastră. Voi rămâneţi mereu oaspeţii Reich SS Führer-ului Himmler!"*

Mai târziu şi ceilalţi au fost puşi la *"adăpost"*, în aceleaşi condiţii şi pentru aceleaşi motive. Se simţea de departe ura şi şantajul mareşalului Antonescu, care nu ştia cum să se scape de forţele legionare din străinătate.

Intr'o bună zi moare fiul generalului Bădulescu. L-am însoţit până la poarta lagărului, unde sentinela ne opreşte procesiunea. *"De aici"* –ii plăcea col. Piester să o repete pentru a ne lua gustul de evadare– *numai aşa se iese, cu picioarele înainte, oaspeţi de soiu!"*

Ceream mereu să fim trimişi pe frontul din Răsărit, să fim alături de fraţii noştri ce luptau cu duşmanul din URSS. La toate încercările noastre, răspunsul a fost acelaş *"Generalul Antonescu refuză să vă accepte ca soldaţi"*. In schimb, organiza compăniile dela Sărata, menite să extermine cât mai mulţi legionari din ţară...

Intr'o noapte suntem treziţi de paşi şi sgomote de arme. Am fost scoşi din barăci, încolonaţi în mijlocul lagărului, înconjuraţi de mitraliere gata să înceapă focul. Col. Piester ne spune: *"Comandantul vostru Horia Sima şi-a călcat cuvântul de onoare şi a părăsit ospitalitatea marelui Reich. Vă cer să condamnaţi acest gest şi să vă desolidarizaţi de el. Soarta voastră este în joc"*.

Precizez că eram înregistraţi în Capitolul *"Dunkel und Nebel"*, al celor care puteau fi ucişi oricând fără proces sau alte măsuri. Puteam dispărea în orice moment fără a lăsa nicio urmă de trecerea noastră prin lagăr. Cele câteva sute de legionari prezenţi au rămas însă fermi, în timp ce soldaţii manevrau mitralierele, aşteptând ordinul de masacru. In această tensiune în care omul îşi punea suprema întrebare, se aude o melodie venită parcă din altă lume. Din lagărul cu familii legionare alăturat nouă răsună "Sfântă tinereţe legionară". Femeile ne dădeau exemplu cum trebue să răspundem... Ca la o comandă din sutele de piepturi ale celor ameninţaţi izbucneşte cântecul vrerei noastre. Col. Piester urlă să încetăm că va da ordin să se tragă în noi. Nimeni nu mai auzea nimic. Ne pregăteam de moarte în felul nostru. O noapte întreagă a durat scena, fiecare aşteptând să se împlinească voia Celui de Sus. In zori am fost consemnaţi din nou în barăci.

In ţară, organele de securitate au fost mobilizate şi frontierele în alarmă. Zvonul fugii dlui Horia Sima se răspândise ca un fulger. Furia cuprinsese şi pe Germani şi pe general. Atâta îndrăzneală! In adevăr, din toată Europa supusă vrerii Führer-ului, Horia Sima era singurul om a fi îndrăznit să i se opună. Ca urmare, gen. Antonescu a cerut din nou extrădarea noastră pentru a termina odată pentru totdeauna cu aceşti... *"tâlhari"*, cum ne califica el.

In seara zilei de 22 August 1944, radio BBC-Londra dă un comunicat, adresat familiilor legionarilor închişi la Buchenwald să-şi ia orice speranţă de a-i mai vedea în viaţă. Aveam un mic post de radio scăpat ca prin minune, prin care menţineam legătura cu exteriorul. Ni se pregătea ceva, dar nu puteam şti ce anume.

In dimineaţa lui 23 August, la orele 12 fără zece minute, stoluri de avioane anglo-americane trec deasupra lagărului şi asvârlu un covor de bombe exact peste lagărul rezervat *"oaspeţilor legionari"*, cu precizie. Atacul era bine pregătit şi avea un sens. Nu era bombardarea Buchenwald-ului, ci al sectorului legionar. Dumnezeu a voit însă ca majoritatea celor câteva sute de bombe destinate nouă, să cadă la vreo 200 de metri mai departe, întorcând pământul cu tot ce era pe el. Totuşi, am avut parte şi de durere.

In momentul când a început bombardamentul câtiva camarazi s'au îndreptat spre poarta lagărului, încercând să iasă din infern. In clipa când au ajuns în faţa porţii, o bombă cade drept pe poartă lăsând ieşirea liberă. Au fost ucişi avocat C. Călin, farmacistul Ionel Voinea, popa Zaharia Duhul, ing. Graur şi fratele lui C. Papanace. Răniţi peste 30 de legionari. După bombardament lagărul era complet distrus. Nu mai aveam unde dormi. Am fost adunaţi într'o pădurice din faţa lagărului. Col. Piester ne comunică schimbarea României şi că noi suntem de-acum liberi să ne întoarcem acasă sau să facem ce vrem. La Viena, vă aşteaptă Comandantul vostru.

Peste câteva zile plecăm spre Viena unde aflăm totul. Tara fiind sub stăpânire străină, datoria noastră este de a continua lupta. Soldaţii români sunt dezarmaţi, steagul românesc tricolor nu mai fâlfâie pe crestele Carpaţilor. Ne rămâne nouă acum să reprezentăm rezistenţa legală. Un Guvern liber fusese constituit. Se va constitui şi o armată naţională, precum şi echipe care să plece spre ţară pentru a înfrunta duşmanul.

M'am prezentat şi am fost repartizat la echipele ce urmau să fie paraşutate. După un antrenament intensiv, la 9 Decembrie 1944 seara, am fost paraşutat în Hunedoara cu o echipă de 6 camarazi. Dar aceasta-i o altă poveste lungă, plină de suferinţi, speranţe şi înfrângeri...

La începutul articolului, dl Pantazi recunoaşte cu naivitate, cele trei greşeli ale generalului:

1. "Nu a convocat imediat după abdicarea lui Carol II, Parlamentul ales în dec. 1937 şi care reprezenta în destulă măsură, voinţa ţării".

Dl Horia Sima a insistat de mai multe ori pe lângă general pentruca acesta să consulte poporul. Refuzul a fost de fiecare dată acelaş: NU!

Ce avea oare de gând generalul? Să impună Statului voinţa lui sau avea alte intenţii? Dl Pantazi este sigur că poporul l-ar fi ales în unanimitate şi că ar fi putut să constitue un *Guvern de militari*, iar Garda de Fier ar fi putut sta de-o parte să se *"reconstitue"*. După Dsa, generalul care nu avea nici o platformă politică, ar fi avut totuşi agrementul total al poporului! Iar Mişcarea Legionară, care avea rădăcini înfipte adânc în sufletul acestui popor, ar fi trecut aproape neobservată. Bizară concluzie politico-istorică! Nu, domnule Pantazi, Generalul era şi se simţea singur şi de aceea a refuzat să consulte poporul. Si-ar fi dat seama cât este de singur.

E adevărat, a consultat o singură dată poporul printr'un *"plebiscit"* redus la întrebarea: *"Eşti pentru sau contra generalului?"* Ca urmare, cei ce-au îndrăznit să răspundă negativ, au fost arestaţi, urmăriţi sau, în cel mai bun caz, şi-au pierdut posturile. Tineretul român închis, batjocorit, umilit, nu-l cunoştea pe generalul Antonescu decât ca fostul Ministru al Guvernului Goga, alături de A. Călinescu, sau ca omul care deşi zis *"confrate naţionalist"* îl prevenise pe Corneliu Codreanu că *"dacă încearcă ceva va scoate armata şi va trage"*. Gest de semnificativă simpatie faţă de legionari...

2. A doua greşală, este aceea de "a fi îmbrăcat cămaşa verde". Da, dl Pantazi are dreptate! Ar fi evitat să o păteze după aceea cu atâta sânge nevinovat, să distrugă atât tineret care ar fi fost aşa de necesar neamului în grelele încercări de atunci.

Si Moţa purtase cămaşa verde alături de tricolorul românesc. Dar sângele lui căzut la Majadahonda, a împerecheat cele două simboluri. Iată diferenţa între cei doi patrioţi români, fiecare îmbrăcând aceeaşi cămaşă.

3. A treia greşeală: "Mareşalul Antonescu a admis ca Veturia Goga să facă parte din anturajul său imediat".

Nu ştiu ce se ascunde în spatele acestei afirmaţii. Ce reprezenta oare Dna Veturia Goga în anturajul imediat al generalului? Nu cumva, *în jurul acestui personagiu să se fi urzit toate comploturile care au culminat cu trădarea dela 23 August? Cine* l-a sfătuit oare pe general să nu accepte parlamentul ieşit din urne în 1937? Cine l-a aţâţat în permanenţă împotriva legionarilor, singurii fideli angajamentului politic şi loiali luptei comune?

Cred însă că cea mai mare greşeală a generalului a fost aceea de a fi complotat şi urmărit cu ură de moarte pe singurii care l-au sprijinit şi care nu l-ar fi părăsit niciodată pentrucă se gaseau cu toţii pe unda destinului românesc.

Dl Pantazi, în goana-i după acuzări, uită să semnaleze şi partea umană pe care dl H. Sima a descoperit-o la general: o anumită înţelegere părintească faţă de legionari, acea teamă de complot (permanentă şi maladivă), dorinţa de a avea o gardă legionară care să-l păzească. Precum şi acea slăbiciune interioară care, speculată în permanenţă de anturajul imediat, a dus la reacţii dramatice şi până la crimă.

Generalul era orgolios până a confunda neamul cu persoana lui, ceeace i-a fost fatal. Se considera atotputernic şi de neînlocuit. Si tot ce i se părea că încearcă să-i micşoreze prestigiul şi forţa, cădea sub lama răsbunări. Batalioanele de *"reabilitare"* dela Sărata –formate din legionari scoşi din închisori– fuseseră constituite pentru uciderea sistematică a legionarilor. Erau trimişi pe front CU ORDIN de "reabilitare post-mortem": "...vor fi trimişi în misiuni periculoase de atâtea ori până ce vor fi reabilitaţi post mortem"... Toţi aceşti luptători plecau la luptă cu sentinţa de condamnare la moarte semnată de *"conducător"*.

Recomandăm dlui Pantazi cartea "SĂRATA" de Nic. Roşca. Ar putea sta de vorbă cu propria-i conştiinţă. Va vedea cine s'a înverşunat cu ardoare pentru dispariţia legionarilor. Dar cu lichidarea neîntreruptă a celor din ţară, prin condamnări la moarte silnică sau la moarte, n'a fost oare tot generalul Antonescu?

Dl Pantazi cunoaşte rolul nefast al Dnei Veturia Goga în culisele preşedinţiei, dar nu se revoltă. Cunoaşte deasemenea rolul infam jucat de partidele istorice, dar nu le ia la rost. A stat 18 ani în ocnele comuniste, dar nu-l frământa răsbunarea. (mai ales acuma că s'a început procesul lent de reabilitare a Mareşalului Antonescu) îl jeneaza până la obsesie numai imaginea expusă de dl Horia Sima asupra generalului.

PRESA SI

Intr'adevăr, generalul Antonescu a murit ca un erou. El nu putea să sfârsească ca generalul Cambrea. El nu putea să iasă din rasboiul sfânt în alt mod. Era şeful oştirei române. Misiunea lui era să fie în orice clipă un exemplu pentru eroi necunoscuţi ce-şi lăsau sângele prin stepele ruseşti. Dacă până la moartea sa el reprezenta neamul în luptă, în clipa morţii s'a identificat neamului ca şi zecile de mii de legionari ce-au luptat pentru acelaş ideal... El aparţine istoriei ca şi ceilalţi eroi ai neamului. In această privinţă generalul Antonescu nu are nevoie să fie apărat.

Dar cine încearcă să-l apere cu orice preţ –abia atunci îl coboară în mocirla micimii umane.

In plus, dl Pantazi îşi depăşeşte misiunea. Ar dori să decapiteze Legiunea pentrucă, spune dânsul, dl Horia Sima n'ar fi fost altceva decât *"agentul lui Moruzov"*. Această campanie îşi trage originea tot din răsărit şi dl Pantazi, INSUŞINDU-ŞI-O, serveşte fără voie cu totul alte scopuri. Intr'o zi dl Pantazi îşi va da seamă că a greşit profund faţă de un om care şi-a făcut datoria faţă de Neam şi Mişcare cu inteligenţă şi curaj.

Să nu uite acuzatorul întâmplător de azi, că la Tribunalul dela Nüremberg, fuga dlui Horia Sima a împiedecat extrădarea legionarilor spre ţară pentru a fi executaţi, deoarece n'au fost consideraţi drept *"criminali de războiu"*.

Vorbeşte dl Pantazi cu oarecare dispreţ de legionarii şi soldaţii români care-au constituit cele două Divizii după capitularea dela 23 August. Ar trebui să fie mândru că atunci când trădarea mușca din sufletul neamului, aceşti cruciaţi au voit să ducă lupta mai departe. Cei câteva mii pe Oder sau în alte părţi unde şi-au dat tributul de sânge, reprezentau onoarea armatei române. Auzit-a oare de sacrificiile lor, a celor morţi în plină iarnă cazuţi cu parașuta prin văgăunele munţilor sau prin troiene de zăpadă ce le-a devenit de-apururi "mormânt fără cruce" cum ar spune şi dl. Ioniţoiu...

De peste 40 de ani, acest *"agent al lui Moruzov"*, despre a cărui activitate patriotică dl Pantazi nu ştie decât ceeace au scris duşmanii, a păstrat flacăra vie a rezistenţei româneşti în exil. Si dl Pantazi vine să-l ponegrească de a fi fost şi de a fi mereu agentul forţelor duşmane neamului... Tristă formă de a apăra memoria unui alt patriot care, poate, nu s'ar fi încumetat să meargă până acolo. Concluziile la care ajunge dl *Pantazi sunt interpretări personale.*

Interpretarea corespunde unei dimensiuni, produs al unei trăiri de căldură umană. După unii, Cristos ar fi fost un şarlatan, după alţii, rămâne Mântuitorul! Cât de departe poate duce o interpretare...

Dl Pantazi face şi incursiuni în literatura legionară. Dar nu pentru a desprinde frământul unei generaţii întru apărarea fiinţei neamului, ci pentru a se servi ca instrument de a lovi în cei rămaşi după asasinarea Căpitanului. Impinge generozitatea apoi până la a declara solemn: "Legionarilor care împart cu noi acest amar destin, condamnaţi fiind cu toţii a trăi departe de ţară, nu avem nimic a le reproşa. Nu avem nimic a le reproşa nici măcar această fidelitate". Un nou proces, cu nuanţe şi dedesubturi. Vinovaţi nu mai suntem toţi, ci numai şeful nostru!... Naivi ne crede, Doamne, acest domn Pantazi...

Cu amărăciune privesc cum *"orhestra roşie"* a câştigat o nouă vioară, aceoa care adinioară vibra, durerea neamului întreg la Baia Sprie, Aiud, Valea Nistrului... Astăzi, melodia ei sinistră însoţeşte acordurile unei orhestraţii dirijată din umbră...

Confratele de ieri loveşte cu aceeaşi cruzime şi răutate.

S'o fi întrebat oare cine surâde cu satisfacţie, fericit de a fi provocat o nouă spărtură în frontul rezistenţii româneşti?

Filon VERCA

Legiunea "Arhanghelul Mihail" îşi are obârşia în jurământul făcut în 1919 în pădurea Dobrina din Judeţul Huşi, de către Corneliu Zelea Codreanu şi prietenii lui, de a apăra cu jertfa propriei lor vieţi România Mare. de primejdia comunistă ridicată amenințător din stepele ruseşti de peste Nistru. Elanul lor tineresc forjat în anii următori de luptă pe baricadele antimarxiste ale muncitorului Constantin Pancu, Profesorul A. C. Cuza şi ale vieţii studenteşti, întărit de studenţimea română reprezentată prin –Generaţia dela 1922 şi Asociaţia Studenţilor Creştini, ai căror conducători ajunseseră, a realizat, fără exagerare, unitatea spirituală românească isvorită dintr'o nețărmuită iubire de Neam şi Tară şi manifestată printr'un autohton, legitim si salvator naţionalism românesc.

Jurământul din pădurea Dobrina n'a fost călcat.

Corneliu Zelea Codreanu se ridică biruitor peste toate încercările de cumpărare sau desbinare dirijate de ovreimea din Sărindar-propovădui-toarea amoralităţii comuniste şi a anarhiei statale, ca rezultat al luptei de clasă.

Partidele politice "istorice", cum s'au autodenumit mai tarziu, dovediseră incapacitatea lor de a avea o viziune clară asupra desfăşurării ulterioare a României şi a rolului ei geopolitic în Europa Naţionalităţilor modelată de primul războiu mondial, cu toate că participaseră la unirea ei teritorială.

Amestecul "Aliaţilor" în politica internă a Ţării noastre şi acceptarea de a deschide larg porţile României alogenilor "fugiţi" din Răsărit din "paradisul bolşevic" propovăduit, cu care vroiau să ne fericească şi pe noi, precum şi restaurarea la 30 Iunie 1930 a Regelui Carol al II-lea pe Tron, stabiliseră o tutelă politică ce favoriza duşmanii Neamului Românesc.

Codreanu intuise că pentru zăgăzuirea marxismului şi apărarea unităţii naţionale şi teritoriale a României Mari, era necesară mobilizarea întregului tineret românesc, dela ţărani, muncitori şi până la cel universitar pentru a crea împreună un nou tip de om –nu biologic– ci moral, un "OM NOU" care să poată face faţă problemelor Tării întregită la 1918 cu atâtea sacrificii de oameni şi sânge.

Un OM NOU cu aspiraţii de a fi pentru Neamul lui –erou sau sfânt–. Un Om Nou gata în orice clipă să pună temelie propria-i viaţă la realizarea imperativelor istorice româneşti.

Pe acest drum spinos s'a angajat la 24 Iunie 1927 Legiunea Arhanghelul Mihail sau Mişcarea Legionară şi exponentul ei politic Garda de Fier, sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu "CAPITANUL" cum îl denumeau legionarii lui, implinind tradiţii străvechi româneşti.

Când el a stabilit legile fundamentale ale Cuibului-unitatea de bază a vieţii legionare, Codreanu a decretat pe a treia ca –Legea Tăcerii.

"Vorbeste puţin. Spune numai ce trebue. Vorbeşte numai când trebue. Discursul tău să fie rezonanţa faptelor tăle. Tu realizează, lasă pe alţii să vorbească".

Asta nu însemna o îngrădire a manifestării legionare scrise, nici o subestimare a rezultatelor ei, ci darea unei priorităţi exemplului viu.

El a avut dreptate. Nimic nu a fost mai grăitor în favoarea acţiunii legionare, decât taberele de muncă voluntară care împânziseră Ţara, plămădind "omul nou". In ele, cot lângă cot, intelectuali, muncitori şi tărani, forjau cu mintea, cu braţele şi avântul lor tineresc, România Legionară ce trebuia să "astra-lucească precum soarele sfânt depe Cer", Fiind clădită din munca tuturor, din dragoste pentru aproapele nostru, din frăţietate românească, din convieţuire armonioasă şi creştină, din cinste şi omenie.

Astfel au fost reparate sau construite sute de biserici, şcoli, dispensare medicale, case pentru văduve, bătrâni, orfani; s'au refăcut şi s'au deschis şosele, îndiguiri de ape devastatoare şi s'a pus baza începutului de comert românesc, cooperative, restaurante etc. care până atunci era în proporţii copleşitoare acaparat de "alogeni".

Ţara se transformase într'un şantier general, în care în cântece şi voioşie se înfăptuia şi difuza în "şezătorile la foc", la terminarea lucrului, doctrina şi obiectivele acţiunii legionare.

Baza discuţiilor o constituiau cărţile lui: *Corneliu Zelea Codreanu:* Cărticica Sefului de cuib, Pentru Legionari, Circulari şi Manifeste, *Ion Mota:* Cranii de Lemn şi articolele din gazeta Libertatea, *Vasile Marin:* Crez de Generaţie, *Puiu Garcineanu:* Din lumea Legionară, *Ion Banea:* Căpitanul, etc. complectate de lectura articolelor din revistele: Pământul Strămoşesc, Libertatea şi Axa, care constituiau în acea vreme patrimoniul doctrinar al Legiunei.

PROPAGANDA LEGIONARA (I)

Ceace se cauta era redeşteptarea conştiinţei naţionale, strivită de sloganele mincinoase ale unei democraţii ineficiente.

Acesta a fost rolul pe care Mişcarea Legionară şi l'a asumat, incredinţând realizarea, frăţiilor de cruce, cuiburilor şi organizaţiilor ei judeţene, obţinând un rezultat grandios –eliminarea comunismului ca manifestare şi acţiune în viaţa românească, dela 1927 până la 23 August 1944 şi crearea unui filo-românism absent până atunci din manifestările oamenilor politici.

Se poate afirma fără a greşi că în tot acest interval de luptă pe baricade a Mişcării Legionare, presa şi propaganda au servit mai mult ca un corolar al acţiunii pe teren.

Ea s'a desvoltat pe etape şi în raport direct proporţional cu sbuciumul vieţii legionare. Fiecare prigoană poliţienească echivala cu distrugerea arbitrară a întregului material ziaristic sau literar legionar, din edituri, biblioteci, librării, case legionare, case particulare, contravenirea la aceste dispoziţii fiind pedepsită cu grave pedepse privative de libertate, iar uneori cu moartea.

Trecând furtuna, legionarii reînviau ca pasărea Phoenix şi totul era refăcut rapid, organizaţii, cărţile doctrinare, presa şi propaganda.

Colportajul lor de la om la om, a fost ca sistem salvarea continuă a patrimoniului cultural legionar, îmbogăţit de fiecare dată cu noi scrieri explicând drama Ţării, a Mişcării şi obiectivele ce trebuesc atinse pentru salvarea lor.

Rezultatele au fost uluitoare. Cu toate asupririle şi suferinţele morale şi fizice la care erau supuşi membrii organizaţiei de către organele poliţieneşti ale "democraticelor" partide politice româneşti, care s'au perindat în prima decadă de la înfiinţarea Legiunei la cârma Ţării, numărul adepţilor încadraţi şi activi s a ridicat dela cei şase iniţiatori, la peste un milion şi jumătate în preajma alegerilor din toamna anului 1937 şi la peste trei milioane de prieteni şi simpatizanţi.

O forţă tinereacă uriaşe, care ca talazurile mării spălase în zece ani conştiinţele româneşti de efectul narcotizant al sloganurilor umilitoare ale resemnării: "mielul blând suge la două oi", capul care se pleacă, sabia nu-l tae", care formaseră baza educaţiei civice impusă de către alogenii profitori, cu patul puştii jandarmului român.

Chemarea Legiunii răscolise profund virtutile ancestrale ale Neamului. Ţara îi deschisese braţele şi inima, urmând-o fără ezitare în marşul ei victorios către împlinirea marilor idealuri naţionale care o animau.

Rezultatul alegerilor din Decembrie 1937, o dovedeşte cu prisosinţă

66 de mandate de Deputaţi în Parlamentul Tării, ceace ridica reprezentanţa ei politică –Partidul totul pentru Ţară–, la rangul de cel de al treilea partid de guvernământ.

După cum am afirmat mai sus, presa şi propaganda scrisă legionară s'au desvoltat pe etape. Activitatea ei a fost strâns legata de libertatea de mişcare a Legiunei, orice îngrădire a acesteia având ca efect imediat prigonirea prin suprimare, prin distrugere sistematică a tot ce se publicase, ziare, reviste, cărţi de doctrină, memorii etc fără a isbuti însă sa distrugă patrimoniul cultural al Legiunii Acesta era întipărit integral în mintea fiecărui legionar.

Prima etapă, o putem denumi etapa eroică a Mişcarii Legionare şi coincide cu decada 1927-1937, adică dela înfiinţare şi până la victoria electorală din 1937.

A doua etapă, dictatura personală a Regelui Carol al II-lea şi "Sfârşitul domniei lui sângeroase" Ianuarie 1938-6 Septembrie 1940.

A treia etapa, Statul Naţional Român Legionar. 6 octombrie 1940-21 Ianuarie 1941.

A patra etapă, Prigoana Antonescciana şi germana –21 Ianuarie 1941– 23 Agusut 1944. Legionarii plecaţi in Germania ca "invitaţi de onoare ai Führerului German Hitler", au fost internaţi în lagărele Buchenwald, Dachau şi Sachsenhausen, iar cei rămaşi în Ţară arestaţi, condamnaţi la ani grei de închisoare, câţiva executaţi şi la începerea războiului contra Rusiei Sovietice, trimişi ca simpli soldaţi în unităţi militare de sacrificiu cu ordinul mareşalului Antonescu "se vor reabilita Post Mortem".

A cincea etapă, 23 August 1944 - 8 Mai 1945. Trădarea. Tării.

In Tara, Predarea legionarilor din închisori, de către Regele Mihai şi partidele istorice, regimului pro-comunist instaurat la Bucureşti şi începederea exterminarii lor sistematice, în lagărele de concentrare de la Piteşti. Aiud, Gherla, Jilava, Canalul Dunăre-Marea Neagră.

In streinătate, Bombardarea de către Anglo-Americani a barăcilor legionare din lagărul german Buchenwald, Guvernul de la Viena şi continuarea războiului contra Rusiei Sovietice. Capitularea Germaniei. Inchiderea legionarilor în diverse lagăre aliate ca ex enemi'. Scoaterea din cauză a Mişcării Legionare în procesul de la Nüremberg.

A şasea etapă, 'Sfârşitul Europei" 1947-1953. Exilul, transformat de legionari în cea mai perfectă oficină de difuzare a doctrinei legionare. cunoscută astăzi în adevărata ei lumină pe întreaga planetă Peste 20 de case de editură în Germania, Brazilia, Franţa, Canada. Argentina, Statele Unite, Italia şi Spania, peste 200 de volume tipărite şi retipărite, peste 20 de reviste şi gazete de cultură şi acţiune românească legionară, demascând toate minciunile scornite de duşmanii Neamului Românesc, apărându-i dreptul la integritatea teritorială naţionala din 1918 şi dreptul la libertate şi umanitate consfinţit de Naţiunile Unite după terminarea celui de al dolilea războiu mondial şi neaplicate nici până astăzi în Estul Europei, abandonat de Aliaţii învingatori Rusiei Sovietice fără drept şi fără scrupule.

PRIMA ETAPA (1927-1937)

S'ar putea afirma că a fost cea mai propice marşului ascendent al Legiunii către conducerea României deaceia am denumit-o eroică, deşi a fost turburată de trei evenimente dramatice.

Primul; pedepsirea cu moartea a lui I.G. Duca în Decembrie 1933, Al doilea Jertfa voluntară a comandanţilor Legionari Ion Moţa şi Vasile Marin la 13 Ianuarie 1937 în Majadahonda-Spania şi al Treilea victoria electorală din Decembrie 1937.

Participand la câteva alegeri parţiale între 1927-1933, legionarii Arhanghelul Mihail obţinuseră câteva mandate de deputati în Parlamentul din Bucuresti, unde Capitanul a fost permanent ecoul nedreptăţilor şi abuzurilor administrative ale guvernelor perindate şi apărătorul vaşnic al drepturilor tăranilor si muncitorilor, încălcate samavolnic de acestea.

Sigur, atitudinea demnă şi hotărârea fermă de a descoperi opiniei publice atitudinele negative ale guvernanţilor, cât şi proporţiile rapide ale redresării naţionale, i-au speriat şi pe aceştia, şi pe profitorii interni şi pe "alogeni", care mobilizându-şi sprijinitorii externi prin minciuni, deformări ale adevărului şi născociri tendenţioase, căutau să-i alarmeze, pentru a determina presiuni asupra Guvernului cu scopul de a scoate din lege şi interzice manifestările Legiunii Arhanghelul Mihail si ale exponentului ei politic Garda de Fier.

Pentru atingerea scopului au ales momentul schimbării legislaturii guvernamentale în Decembrie 1933, când partidul liberal chemat la guvern de Rege, l'a desemnat pe I.G. Duca viitor prim ministru, ambii luându-şi sarcina de a satisface cererile ilegale ale profitorilor. Urmare, în acea iarnă grea a anului 1933, s'au produs mii de arestări, zeci de mii de descinderi poliţieneşti, violări de domicilii, maltratări şi abuzuri incalificabile ale organelor poliţieneşti şi jandarmereşti.

I.G. Duca dând curs legal pretenţiilor absurde ale sprijinitorilor interni şi externi ai "alogenilor", a scos în preajma alegerilor din Decembrie 1933, Legiunea Arhanghelului Mihail şi Garda de Fier din lege şi în mod abuziv a deslănţuit împotriva membrilor ei o furibundă prigoană, soldata cu mai multi morţi, zeci de schinguiuiţi şi mii de întemniţaţi. Legionarii si-au pierdut libertatea şi alegerile, iar I.G. Duca a plătit cu viaţa fărădelegile oamenilor lui, fiind pedepsit pe peronul gării Sinaia de echipa Nicadorilor.

urmează în N.º 40

UN RASPUNS

(vine din pag. 1)

Deci trebuiau să se facă alegeri parțiale în aproape jumatăte din Țară. In acest caz, cel mai potrivit lucru era să se facă noi alegeri în toată Țara, deci trebuiau să se faca alegeri generale, cum i-a propus domnul Horia Sima mareșalului, dar acesta s'a opus. Mareșalului nu-i plăceau alegerile și aceasta se vede și din faptul că mareșalul nu a făcut aceste alegeri, chiar și după isgonirea legionarilor. Dintre data isgonirii legionarilor și începerea războiului, a fost timp destul ca să se facă alegerile, mai ales dacă aceste alegeri s'ar fi făcut cum îi plăceau mareșalului, adică *după ordin*.

Dar nu, "propriile vreri" ale domnului Pantazi, se îndreaptă către alte soluții. După domniasa, mareșalul ar fi putut să formeze un guvern de militari, care ar fi obținut în prealabil învestirea Parlamentului!!! In primul rând, Țara fusese condusă de *prefecți militari*, pe timpul lui Carol al II-lea și era sătulă de militari ca Gavrilă Marinescu și Bengliu, ca să bănuiască cineva că dacă ar fi fost întrebată, cinstit, ar fi admis să fie condusă din nou de militari. S'a văzut dealtfel că prefecții militari ai mareșadusă din nou de militari. S'a văzut dealtfel că prefecții militari ai mareșalului Antonescu au fost atât de răi sau mai răi ca ai Regelui Carol. dacă lului Antonescu au fost atât de răi sau mai răi ca ai Regelui Carol. dacă în preajma lui 23 August, *nici un prefect militar*, nu a aflat ceiace știa *toată Țara*: Regele pregătise debarcarea și arestarea mareșalului și aceasta în legătură cu un general sovietic care se numea Bodnăraș.

Parlamentul, ciuntit-țară legionari acest Parlament ar fi fost ciuntit-, ar fi avut o coloratură tătărăsciană, cu cei 36 % de parlamentari ce-i avea. Care ar fi fost comportarea acestor parlamentari, care ar fi fost linia lor de conduită? După comportarea politică a lui Tătărăscu, în timpul lui Carol al II-lea, dar mai ales pe timpul comuniștilor, putem să afirmăm fără să greșim, că ar fi fost de supunere: supunerea veche față de Carol al II-lea, ar fi fost înlocuită cu o supunere oarbă față de Antonescu. Aici nu se înșeala domnul Pantazi. Dar de aici până la afirmația rotundă că mareșalul Antonescu ar fi găsit o *aprobare masivă* pentru intrarea noastră în războiu alături de Germani, este o adevărată prăpastie! Domnul Ion Pantazi un cunoaște gândirea politică a lui Iuliu Maniu. Iuliu Maniu era din tălpi până în creștet, alături de *aliații firești*. Și în afară de asta, Iuliu Maniu era convins că nimic nu se va face în spațiul carpatin fără aprobarea domnieisale. Pe domnii Churchill și Roosvelt îi avea în buzunarul de la vestă. Și culmea, Iuliu Maniu nu-i cunoștea pe Ruși. In biblioteca domneiesale, în care nu avea drept cărți românești decât mersul trenurilor, nu era nici o carte care să-i prezinte pe Ruși, așa cum sunt. Pe Rusii de astăzi, Maniu îi cunoștea doar după propaganda *aliaților firești*.

Și cum poate domnul Pantazi să-și închipuie că acest Parlament, din care făceau parte și maniștii, îi va da un vot *masiv*, de aprobare a războiului contra Rusiei? Pus în fața războiului declarat, și față de aprobarea-*aceasta masivă*-, a Țării, Iuliu Maniu a fost silit să declare că el aprobă numai războiul nostru până la Nistru. Această declarație, este o *aberație*. Domnul Pantazi, care a făcut școala militară, –numai pe prima fără să facă și pe cea de aplicație–, știe totuși că aceasta este o *aberație*. Noi Românii, ocupam Basarabia, care după Ruși era a lor, și când Rușii se întorc victorioși-așa cum s'a întâmplat-, le spunem că noi ne-am purtat cavalereste cu ei și ne așteptăm din partea lor, la o comportare identică. E un fel de a gândi care ar face, "să rădă și curcile", dar Maniu nici nu a surâs măcar după cum nu surâd nici azi toți maniștii de pe glob.

"Pentruca nu ne putem închipui că un singur deputat român s'ar fi împotrivit la recucerirea pamântului românesc rapit de Soviete", spune mai departe domnul Ion Pantazi. E o afirmare la care ar, râde din nou curcile'și totuși domnul Pantazi nici nu surâde formulând-o. La fel ca Iuliu Maniu. Domnul Ior Pantazi ar trebui să știe că majoritatea păturii politice a Țării, era pe acele vremuri de partea *aliaților firești*, adică erau de partea Anglo-Americanilor. Și toată această pătură cultă a Țării, nu cunoștea absolut deloc pericolul rusesc care se prezenta sub masca comunismului, în cap cu Iuliu Maniu. Și domnul Churchill schimba de cazacă și dintr'un anticomunist vajnic, devenise un filocomunist notoriu. Și cu el, întreaga pătură politică a Țării, în cap cu Maniu care a devenit un filocomunist, după exemplul englezesc, nedându-și seama că Churchill schimbase de cazacă în interesul țării lui, interes care nu era deloc și al nostru. Noi din secolul al VI-lea și până astăzi, a trebuit să învățăm că pericolul de moarte pentru noi îl prezenta Rusia care sub masca ultimă, comunistă, devenise și mai acut și Anglia, cochetând cu acest pericol, devenise implicit, dușmana noastră. Noi, dacă voim să continuăm a trăi în acest spațiu dunărean, trebuie să fim întotdeauna împotriva acestui dușman *natural*, cum îl definise Take Ionescu, dacă voim să continuăm a trăi. Și lucrul acesta nu-l înțelese *absolut deloc* Iuliu Maniu, care în August 1944, ajunsese să convingă majoritatea Țării, că Rusul de astăzi nu mai prezintă nici un pericol pentru Țara noastră, că acest rus s'a schimbat total, a ajuns să fie, cum îl caracterizase un adept al lui Maniu, un *comunism cu joben*. Credem că a ajuns să se convingă de marea lui erezie mai târziu, când a murit în închisoarea de la Sighet.

Dintre toți oamenii politici, perocolul comunist îl sesizase numai un singur român: Corneliu Zelea Codreanu. Acesta, din 1919 și până la moarte, cu un elan neîntrerupt, a propovăduit anticomunismul și a reușit, în Decembrie 1937, să câștige pentru părerile sale 16 % din populația Țării. Nu avem nici o probă palpabilă ca mareșalul Antonescu a avut aceleași păreri anticomuniste. Douăa fapte disparate ne-ar face să credem lucrul acesta: întâlnirile de la Predeal cu Corneliu Codreanu și participarea sa în scurtul guvern Goga-Cuza, dar aceste fapte disparate, după cum am spus mai sus, sunt combătute de atitudinea schimbătoare a lui Antonescu, care o lună mai târziu, după izgonirea de la putere a lui Octavian Goga, Antonescu admite să facă parte din guvernul marionetă al lui Carol al II-lea și să-și pună semnătura pe actul din Februarie 1938. Aceasta înseamnă că în Februarie 1938, Antonescu nu reușise să descopere figura criminală a lui Carol și nici nu auzise de existența Elenei Lupescu. E foarte probabil că acest lucru l-a aflat numai în momentul în care a fost izgonit de la Palat și acesta este adevăratul motiv-izgonirea de la Palat-, pentru care a devenit dușmanul ireductibil al lui Carol. Situarea sa pe o linie codrenista-anticomunista din Septembrie 1940, s'ar explica prin faptul că Antonescu avea o încredere nemăsurată în el, și că se vedea un salvator al Patriei în pericol, *singurul salvator*.

Și în această situație și-a dat seama că singur nu poate veni la putere, deoarece îi *lipsea popularitatea*. In 1940, mareșalul Antonescu era, pentru largile cercuri ale Țării, un *ilustru necunoscut*. Pentru Țară, trecerea-prin guvernul Goga-Cuza, trecuse neobservată și mai ales, participarea în primul guvern alături de Armand Călinescu, nu era o carte de vizită. Și a făcut bine, gândindu-se să-și alăture mișcarea legionară, singura forță politică care avea o *mare popularitate*, cum singur o recunoaște și domnul Pantazi. Domniasa ne vorbește și de marea popularitate a lui Antonescu, în rândurile oștirii. Dar cum? Mareșalul Antonescu nu era cunoscut decât de o parte a oștirii, de arma cavaleriei și încă, într'o proastă postură: în cavalerie mareșalul Antonescu era cunoscut sub porecla de *câinele roșu*. E drept că mai târziu mareșalul a reușit să-și câștige stima unei mari părți a oștirii, dar numai *stima* nu și *iubirea*. Că aceasta este o realitate, o dovedește faptul că în seara de 23 August, aflând de arestarea mareșalului, nu s'a găsit nici un *ofiter activ* care să facă un gest în apărarea celui arestat de Mihai Viteză. Pentru Istorie, se poate cita doar gestul căpitanului Emilian, care în seara de 23 August, înfruntând mari pericole, s'a dus la legația germana să anunțe că ultimul act al dramei Antonescu, se jucase: mareșalul Antonescu fusese arestat de Mihai Viteză și de trădătorul Bodnăraș. Dar trebuie să recunoaștem că Emilian era un ofițer de *rezervă* și nu unul *activ!!!*

Ne miră cum domnul Pantazi, în "vrerile" sale, ne spune că ar fi fost ideal ca Antonescu să constituie un guvern de militari, cu *larg sprijin parlamentar*, fără concursul domnului Horia Sima, adică fără singura popularitate!!!

Dacă domnul Pantazi se gândește să-i dea lui Antonescu, un *sprijin democrat*-astăzi la modă-, avea o singură cale: să admită propunerea domnului Horia Sima de a face alegeri generale. Cu popularitatea de care se bucura în acest moment Mișcarea legionară, ar fi putut să scoată în mod legal, *fără furt de urne*, majorități confortabile, dacă nu sdrobitoare, care să voteze ceiace întreaga Țară dorea: ștergerea rușinii răpirii Basarabiei!

A doua greșală comisă de mareșal a fost după domnul Pantazi, că îmbrăcând cămașa verde la *reînhumarea* lui Codreanu, a provocat suspiciunea domnului Horia Sima că ar fi vrut să-i ia și conducerea Gărzii de fier. Domnul Pantazi fixează această dată la reînhumarea osemintelor lui Corneliu Codreanu. E o greșala care miră că a fost comisă de domnul Pantazi care vrea să ne convingă că nimic nu este greșit în expunerea domneisale. Prima dată când mareșalul a îmbrăcat cămașa verde, a fost la *6 Octombrie 1940*, cu privilejul mare manifestații legionare. "Inainte de-a porni spre locul adunării, vine la mine Mihai Antonescu cu un teanc de hârtii șapirografate, cerându-mi să dau dispoziții să fie distribuite grupelor legionare care participau la manifestație. Ce conțineau hârtiile? Un fel de legământ pe care noi trebuia să-l depunem Generalului la această manifestație, însfârsit, o chestiune care mergea, dar, spre marea mea uimire, în loc să sfârșească legământul cu salutul nostru tradițional "Trăiască Legiunea și Căpitanul", se încheia cu formula" Trăiască Legiunea și *Generalul*". Cei doi Antonescieni credeau ca profitând de entuziasmul serbarii, de bucuria legionarilor când îl vor vedea pe General *în cămașă verde*, vor putea să substituiască pe Căpitan din formula salutului și să lege numele Legiunii de General. El voia o altă Legiune cu o altă mentalitate și spirit, care să poată fi ușor captată și absorbită de Stat. Pentru adaptarea ei dictaturii antonesciene, trebuia ștearsă mai întâiu pecetea imprimată de Capitan Organizatiei.

I-am arătat lui Mihai Antonescu imposibilitatea morală de a accepta modificarea salutului nostru. Formula este consacrată de sângele martirilor noștri și orice modificare a ei ar apărea ca o impietate față de cei căzuți. Apoi Generalul ar risca să se expună și ridicolului, căci s'ar putea să nu se găsească nimeni dispus să strige "Traiască Legiunea și Generalul", La acest argument, Mihai Antonescu a fost mult mai sensibil. A renunțat să mai pledeze cauza salutului, fără alte comentarii". –Horia Sima, Cazul Iorga– Madgearu, pag. 53. După cum se vede, la 6 Octombrie 1940, a fost prima încercare a mareșalului de a pune mâna pe conducerea Mișcării. Dar încercarea n'a reușit și mareșalul a început chiar de atunci să lucreze în acest scop. A doua încercare, aceasta violentă, a fost cu ocazia omorîrii celor închiși la Jilava. De această dată, mareșalul a recurs la intimidare. Mareșalul se retrăsese în cabinetul lui și nu se arăta și nu primea pe nimeni afară de Mihai Antonescu. "Antonescu conta cu masacrarea nervilor noștri, iar noi speram că prelungindu-se rezistența noastră, se va obosi Antonescu, și va renunța la proiectul său absurd. Criza se prelungea fără nici o perspectivă de a se ajunge la o soluție. Era o probă de nervi". –Cazul Iorga– Madgearu, pag. 55. Și mai departe: "Generalul n'a mai apărut în Consiliu. Se ivea din când în când pe coridor, dar nu vorbea cu nimeni. Mihai Antonescu s'a dus la General, l-a informat de rezultatul desbaterilor, i-a arătat comunicatul acesta l-a aprobat. Noi eram convinși că odată căzând de acord asupra acestor puncte, partea grea a desbaterilor trecuse. Dar în timp ce toată lumea resufla ușurată că s'a epuizat ordinea de zi și s'a ajuns la un acord satisfăcător pentru toți-să fi fost pe la ora unu-, se ridică Mihai Antonescu și anunță că condiția pusă de General, *pentru a se continua colaborarea cu Mișcarea Legionară este să i se predea comanda Legiunii*. Pentru a nu se mai repeta actele de violență, pentru a se curma cu anarhia din țară, este necesar să existe o singură comandă. A evocat situația existența din Spania". –Cazul Iorga– Madgearu, pag. 50-51.

Prin urmare, e clar. O spune domnul Horia Sima, în cartea lui, "Cazul Iorga-Madgearu", pe mai multe pagini în care povestește ședințele agitate ale consiliului de miniștri, cu ocazia împușcarii celor de la Jilava și a lui Nicolae Iorga. Mareșalul a vrut să profite de aceste triste întâmplări, pentru a pune pe tapet cu violență cedarea șefiei Mișării legionare. La cele expuse mai sus, domnul Pantazi își spune si părerea lui, complet eronată: "Conducătorul Statului a provocat suspiciunea domnului Horia Sima că ar fi vrut să ia și conducerea Gărzii de fer... Aceasta este cauza conflictului, a încercării de luxare a mareșalului și a tragediei ce a urmat. Domnul Horia Sima nu și-a dat seama că Ion Antonescu nu se va lăsa luxat și a subestimat audiența de care se bucura acesta în rândurile corpului ofițeresc". Prin urmare povestea cu reuniunile dramatice ale consiliului de miniștri, este o simplă minciună. Dar domnul Pantazi, uită un lucru. Cartea despre care am vorbit, a fost scrisă de domnul Horia Sima, în 1961. La acea vreme mai trăiau în exil o serie de oameni care ar fi putut să-i spună domnului Sima, că minte. Acești oameni erau Gafencu și Pamfil Șeicaru. Gafencu ar fi avut ceva de spus, din auzite, iar Pamfil Șeicaru din evenimentele pe care le cunoscuse ca gazetar. Și Pamfil Șeicaru era un credincios al figurii mareșalului și ar fi protestat dacă această figură ar fi fost lezată pe baza unor neadevăruri.

In prima decadă a exilului românesc, se găsea la Paris-și se găsește probabil și astăzi-, un personaj din anturajul imediat al mareșalului Antonescu. Se numea George Barbu și reușiese să devină redactor al unei reviste de dreapta franceză-probabil Rivarol-și a scris o carte care a avut succes pe acele vremuri, "Le troisième homme de l'axe". E mai mult decât probabil că acest om a citit cartea domnului Sima, "Cazul Iorga-Madgearu", sau dacă nu a citit-o, domnului Sima care a Scris-o, i-ar fi fost teamă să scrie neadevărurii patente.

Dar mareșalul a crezut că odată cu izgonirea marelui lui dușman, domnul Horia Sima, drumul către șefia Legiunii, îi este deschis. "După expulzarea noastră de la putere, Generarul s'a considerat Șef al Legiunii și a început să dea ordine, să elimine din Mișcare. După câteva zile s'a potolit, dându-și seama că formula nu este viabilă". –Cazul Iorga-Madgearu, pag. 56. Și mareșalul n'a cedat nici de data aceasta. A început să reorganizeze Mișcarea legionara sub șefia lui. Personal, cunosc câteva cazuri. In Iași a vrut să-i dea conducerea Mișcării, bătrânului Ventonic. Acesta s'a văzut chemat la prefectură de noul prefect, colonelul Capțaru care l-a invitat foarte politicos în cabinetul lui. Și i-a spus că mareșalul vrea sa organizeze Mișcarea sub conducerea lui și s'a gândit că la Iași cel mai potrivit ar fi să fie numit șef, bătrânul legionar, apreciat și de Cornelui Codreanu. Bătrânul a declarat că se simte onorat de aprecierea Șefului Statului, dar că el e bătrân și mai ales cu sufletul îndoliat de moartea fiului sau, fostul prefect al județului. Colonelul Capțaru a vrut să nu piardă ocazia și i-a spus: Domnule Ventonic, eu nu uit că pe scaunul pe care stau eu acum, a stat fiul dumneavoastră și deaceia...". Bătrânul legionar nu l-a lăsat să continuie și i-a spus răspicat că nu poate să primească propunerea generalului care îl onorează, dar...

Tot la Iași, Colonelul Capțaru a încercat, inspirat tot de București, să-i propună același lucru lui Decebal Codreanu, fratele lui Corneliu Codreanu. Acesta a primit, dar deocamdată, Antonescu a renunțat fată de răceala cu care era primită de legionarii fruntași, prpunerea lui. Dar a revenit încâodată la atac, ceva mai târziu. Printre legionarii condamnați din ordinul mareșalului, se găsea și Ion Dobre, fost prefect de Tecuci și de Iași. Când fusese prefect la Tecuci, Dobre luase măsura ca legionarii să salute pe toți ofițerii. Măsura aceasta plăcuse multora dar în special, mareșalului și la el s'a gândit când mai târziu a luat prima măsură de amnistiere a legionarilor condamnați cu pedepse până la 5 ani. Și legionarul Dobre a ieșit de la închisoare, dar nu a primit propunerea mareșalului de a reorganiza Mișcarea legionară.

L-am cunoscut pe Ion Dobre, la Tecuci și la Iași. In noaptea de 21 Ianuarie el se găsea baricadat la prefectura de poliție unde am pătruns ca să stau de vorbă cu el. Dobre mă chemase la Tecuci ca să mă cunoască. Și Dobre în acea noapte, s'a arătat credincios lui Horia Sima. Și tot așa s'a arătat și după ieșirea de la inchisoare, încât mareșalul a renunțat definitiv. Fostul prefect Ion Dobre, a murit eroic la Sebastopol.

Și a treia greșală și ultima, a mareșalului a fost că a admis ca Veturia Goga să facă parte din anturajul său imediat. Deși o admite, domnul Pantazi, o minimizează acordându-i numai o singură linie. Doamna Veturia Goga, e un capitol important. Veturia Goga era o femeie ușoară care a adus cu ea și alte asemenea femei. Se vorbea de acest lucru în București, aproape pe față. Veturia Goga auzea și știa aceasta, dar se mulțumea numai să braveze insinuările care se făceau în jurul persoanei sale. Și a fost un om, cinic ca totdeauna, care nu s'a sfiit să-și spună părerea, cu voce tare. Acest om este Constantin Argetoianu. "In timpul guvernării mareșalului. Argetoianu o numea M-me Ras-*putin*. Pronunțate ca în limba franceză, ultimile două silabe îi dădeau Veturiei calificativul potrivit. Datorită influienței pe care o avea asupra mareșalului, Veturia Goga isbutise să fie numit Alexianu guvernator al Transnistriei. Și bătrâna Ras-*putin* opera în voie. S'a organizat expoziția Transnistriei sub inspirația și diriguirea Veturiei. A vizitat expoziția și Argetoianu. Impruden tă, Veturia Goga îl întrebă cu un ton de reproș: "Și acum mă vei numi Ras-*putin* după ce ai văzut ce am realizat? "Calm Argetoianu îi răspunse: "Evident că nu. Te voiu numi Trans-*putin*". Și nu exagera. "C. Argetoianu, de Pamfil Șeicaru, Carpații, Nr. 13-14 din 10 Mai 1956.

Precum se vede, Argetoianu cunoștea toate svonurile care circulau în București, le cântărea și apoi celor adevărate le punea pecetea lui și le spunea cu voce tare. Deci Argetoianu îi spunea Veturiei Goga că era o *putin*, aceasta în auzul și altor persoane, și din conversația avută și relatată de Pamfil Șeicaru, reiese ca Veturia Goga *cunoștea* zvonurile ce circulau pe seama ei și că n'o supărau. Cine știe dacă nu-i făceau chiar plăcere cum se întâmplă și cu celelalte femei din această categorie.

Deci Veturia Goga era o femeie ușoară care trăia în anturajul -să-i spunem direct, al mareșalei. Nu vrem să insinuăm că și mareșala era de aceiași categorie. Asupra femeiei Cezarului nu poate să pluteească nici o bănuială, au spus latinii, strămoșii noștri, dar în anturajul mareșalei mai trăiau și alte femei. E vorba de nevasta lui Mihai Antonescu. Aceasta era mai ușoară decât Veturia Goga. Avea mai mulți amanți dintre care îl citâm pe tânărul Cișmigiu, apropiat al lui Pamfil Șeicaru. O știu aceasta dela prietenul meu Georgescu-Olenin, care era un om care nu vorbea în dodii, spunea numai ee știa precis și când o știa, o spunea răspicat. Acum vreo șase -șapte ani, doamna Olenin a fost la Carmen Sylva pentru a face niște băi. Natural, băile erau numai un pretext, doamna Olenin se ducea în Dobrogea numai ca să vadă ce a mai rămas din fosta proprietate a domnului Olenin. Și cu această ocazie a văzut și pe soția lui Ică Antonescu pe care a primit-o și a ținut-o ascunsă în camera ei de la hotel, două zile. Și femeia lui Antonescu, din stralucirea din alte vremuri, ajunsese o epavă.

In anturajul mareșalei, fără îndoială că au mai fost și alte femei ușoare, dar ajunge. Și anturajul mareșalei se ocupa de opere de binefacere și în această operație, se întâlneau cu anturajul lui Mihai Viteză. Fără îndoială că femeile din anturajul lui Viteză, făceau concurență femeilor din anturajul mareșalei. Această concurență se făcea pe toate planurile. Despre jandarmul Vergoti se clevetea tot pe față în București. Dar e vorba de protocol, care de multe ori fiind călcat, supăra pe regina mamă. Din aceste certuri femenine, s'a născut o ură de moarte în sufletul reginei, ură pe care a transmis-o și lui Mihai Viteză. Și aceasta și-a avut rolul ei în trădarea de la 23 August.

Dar pe Veturia Goga o interesa în primul rând, mareșalul. Căci de la el putea obține informațiile pe care le transmitea unei puteri cu care eram în războiu. Au vorbit mulți despre Anglia, dar noi credem că puterea pentru care făcea Veturia Goga spionaj, era *Rusia*. Recent ne-au venit niște vești din Țară. Iată-le: după 23 August, Veturia Goga n'a fost arestată niciodată, din contra, Veturiei Goga i s'a permis să trăiască în castelană în proprietatea de la Ciucea, cu obligația pe care și-o luase Veturia să doneze castelul Statului la moartea ei. Ori este cunoscută de toți povestea spionilor români în slujba Angliei: toți au umplut închisorile. Dacă *Veturiei Goga i s'a permis să trăiască în castelană la Ciucea, logica ne spune că fosta femeie din anturajul mareșalului, a fost agentă a Rusiei.* Același lucru s'a întâmplat și amantei regale, Dolly Chrissolegos, care și ea a trăit sub comuniști, în pace și onor.

Iată deci de ce credem că domnul Pantazi nu i-a dât Veturiei Goga, importanța cunevită unei *spioane sovietice*.

* * *

"Antonescu era ipocrit și cinic", a spus domnul Sima despre mareșal și altele de același stil, și domnul Pantazi se revoltă. Fără îndoială, acel lucru ar fi fost mai bine ca domnul Sima să nu-l facă, dar dacă ne gândim că mareșalul l-a taxat de *borfaș* în mod public la emisiunile de radio când domnul Sima era un fugar care nu avea posibilitatea să răspundă, toate aceste cuvinte tari pe care le scrie domnul Sima, sunt justificate.

"Pe general îl interesa exclusiv puterea și nu binele și mărirea Nemului", mai scrie domnul Sima în cartea lui care-l supără atât de mult pe domnul Pantazi. Noi ne vom da osteneala să dovedim acest lucru, tocmai într'un domeniu care este bine cunoscut domnului Pantazi și în care ar avea posibilitatea să ne combată dacă vrea.

Mareșalul a dat celebrul ordin de "Treceți Prutul" în dimineața de 22 Iunie 1941. Toata lumea crede ca oștirea română a executat imediat acest ordin. Trebuie accentuat că mareșalul comanda direct armata română, "pentru binele Neamului", cum e gata să ne-o spună Pantazi. Mareșalul era conducătorul Statului și a lăsat această sarcină principală până la 16 Octombrie-patru luni-, lui Ică Antonescu. Ori toată lumea știe astăzi că acest personaj istoric, a meritat această onoare numai faptului că fiind avocat, a pledat și câștigat un proces personal-de divorț-, al mareșalului. In ultimul timp toată lumea râdea de el, inclusiv mareșalul. Putea Ică Antonescu să conducă un Stat, în vremuri atât de grele? Oricine poate să răspundă negativ, fără să stea mult la gânduri. Se poate răspunde că mareșalul era atât de capabil, încât putea să îndeplinească în același timp cele două sarcini, de conducător al Statului și conducător al oștirii pe front. In primul războiu mareșalul dăduse dovadă că este un militar emerit, fiind șef de Stat major al celui ce, mai târziu, a devenit mareșal: mareșalul Prezan. Dar se schimbaseră atâtea în acest timp!

Armata română se conducea după doctrina franceză care avusese un eșec colosal în acest război. Exemplul generalului Gamelin, este în mințile tuturor. Prin urmare s'o spunem direct: mareșalul Antonescu nu era capabil să conducă o armată în acest război. Armata română trebuia să fie condusă pe frontul basarabo-transnistrian de un general cu experiența războiului modern. In afară de asta, mareșalul Antonescu avea două sarcini: să se ocupe și de afacerile Statului, având în vedere că Ică

Antonescu, celebrul avocat al mareşalului, nu era capabil. Ori mareşalul Antonescu nu putea să se ocupe de cele două sarcini în acelaşi timp, conducător al Statului şi conducător al oştirii într'un război care nu se mai asemăna cu cel dus cu 20 de ani înainte. În afară de asta, mareşalul Antonescu era de o mândrie incomensurabilă. Hitler nu putea să intervină cerând să-i dea un ajutor lui Antonescu, ajutor care ar fi devenit adevăratul conducător şi nici să-i ceară să-l pună sub comanda unui general german. Mândria mareşalului ar fi respins cu indignare această propunere, răspunzând ca domnitorul Carol în 1877: un domnitor al unui Stat nu poate să între sub comanda unui general rus, dar mai mulţi generali ruşi pot foarte bine să intre sub comanda unui domnitor român.

Nodul gordian s'a transat aşa: nici un general german nu va intra sub comanda şefului de Stat român, şi nici acest şef de Stat, nu va intra sub comanda unui general german, oricâtă experienţă a războiului ar fi avut. Dar bine înţeles, mândria mareşalului, ar fi considerat o insultă, orice intervenire a germanilor pe frontul basarabo-transnistrian.

Şi Antonescu a dat ordinul de trecere al Prutului, pe ziua de 22 Iunie dar efectiv această trecere nu s'a făcut până în ziua de 7 Iulie. Deci trupele române au stat cu arma la picior 15 zile fără să atace. Se poate specula aceasta pe ipoteza că armata română avea misiunea de a sta pe loc şi înaintând armatele germane la nord, vor sili pe ruşii de la Odesa să fugă, de teamă să nu fie prinşi de cleştele german care înainta de la nord. În acest caz armatei române i se rezerva rolul de profitoare, ea avea să înainteze victorioasă spre Odesa, în momentul în care ruşii îşi vor da seama de pericolul german de la nord. În acest caz, armata română trebuia să profite de elementul surpriză: să treacă Prutul şi să-şi creieze puternice capete de pod. Ori aceasta nu s'a întâmplat. De ce? Mister! În primele zile, românii puteau să-şi creieze aceste capete de pod, profitând că pe Prut, ruşii nu aveau nici un soldat, în afară de grăniceri. În 15 zile în care trupele române, sub comanda mareşalului Antonescu, au stat nemişcate, ruşii au putut să-şi aducă întăririle necesare care aveau să producă amare greutăţi atacatorului român.

Avem un singur caz care ne dovedeşte că armata română, ar fi putut să-şi creieze capetele de pod necesare, în cele 15 zile de stat cu arma la picior. La podul de la Ţuţora era comandant al plotonului de grăniceri, locotenentul Bucşa. Pe Bucşa îl întâlnisem în curtea regimentului 13 Dorobanţi, cu un an înainte, cu ocazia cedării ruşinoase a Basarabiei. Mă îndreptam spre casă când la poarta regimentului, un "soldat", cu capul gol, mă salută: "am onoarea să vă salut domnule locotenent". Am tresărit dar examinându-l mai bine, l'am recunoscut pe locotentul Bucşa, pe care îl cunoşteam de la liceul militar Iaşi. "Ce este cu tine?", am întrebat eu. Drept răspuns, Bucşa dă la o parte poala mantalei şi-mi arată că nu avea pantaloni ci numai nişte chiloţi murdari. "E opera jidanilor, domnule locotenent. M'au desbrăcat, m'au bătut şi m'au scuipat. *Am avut noroc că am scăpat cu atâta*".

Locotenentul Bucşa, le purta jidanilor din Basarabia care-l băturăşi şi îl scuipaseră, o ură de moarte. Peste un an era comandantul plutonului de grăniceri de la Ţuţora. Ca toate podurile de peste Prut, cel de la Ţuţora era intact, probabil cu intenţii ofensive din partea ruşilor. La 22 Iunie, plotonul lui Bucşa, ocupa un sector pe Prut. Ca toţi ceilalţi comandanti, Bucşa primise ordinul să nu treacă Prutul, în nici un caz. Dar Bucşa avea o poliţă de plătit jidanilor de peste Prut. Imediat, prin surprindere, a trecut Prutul, a ucis pe grănicerii pe care i-a prins şi a ocupat satul cel mai apropiat. În sat a găsit un colhoz cu multe lucruri. Cu căruţele lui, a cărat la plotonul lui tot ce a putut: cămăşi, ismene, grâu, orz, sticle, etc. Când au venit întăririle ruseşti, Bucşa s'a retras, dar cu puştile mitraliere ce avea, a rezistat până la capăt şi ţinut ocupat podul de la Ţuţora, până a venit însfârşit, după 15 zile, ordinul de atac. Şi de aici s'a născut scandalul Bucşa. De la mareşal a venit ordinul ca Bucşa să fie dat în judecata Curţii marţiale pentru călcarea ordinului de a trece Prutul. Dar când s'a văzut ce amare momente ne-a dat trecerea Prutului, tocmai din cauză că nu se creiaseră capetele de pod, situaţia s'a mai schimbat, mai ales că auziseră ceva şi germanii de acest lucru şi îl lăudaseră, ba mai mult, spuseseră că fapta lui Bucşa, merită o înaltă decoraţie. Şi aşa a fost. De la mareşal a venit ordinul ca locotenentul Bucşa să fie decorat cu ordinul Mihai Viteazul. Dar lucrurile nu se opresc aici. Locotenentului Bucsa îi plăceau cam mult banii nemunciţi. Deaceia s'a apucat să vândă cămăşile şi izmenele luate de la colhozul jidanilor şi în special sticlele pentru geamuri care s'au vândut ca pâinea caldă, pentrucă şi în Ţuţora şi în satele învecinate, fuseseră sparte toate geamurile oamenilor din cauza bombardamentelor. Şi acest lucru a ajuns şi la urechile mareşalului şi..., ce să facă? Să-l trimită la Curtea marţială pentru furtul geamurilor şi izmenelor, nu mergea, după ce locotenentul Bucşa fusese propus pentru Mihai Viteazul. Şi cazul locotenentului Bucşa s'a terminat fără dare în judecată, dar şi fără Mihai Viteazul.

Dar acest caz al locotenentului Bucşa, ne arată că trupele române puteau cu uşurinţă, în primele zile, să creieze capete solide de pod, care ar fi scutit armata română de pierderile avute cu ocazia trecerii Prutului. Mai ales că trecerea Prutului s'a facut-tot mister–, ziua nămiaza mare. S'ar putea spune că acest fapt, a fost necunoscut de mareşal. Şi dovada este că mareşalul a ştiut, şi el este cel care a dat ordinul. În ziua de 15 Iulie, pe la unsprezece, trupele de pe Prut au primit ordinul să treacă Prutul. Cum? Cu bărcile necesare trecerii unui râu ca Prutul? Nu. Românii trebuiau să treacă Prutul cu piepturile lor de aramă. Colonelul Ion Strătulat, comandantul regimentului 6 Mihai Viteazul, a refuzat să execute acest ordin. "Cum o să dau ordin soldaţilor mei sa treacă Prutul ziua nămiaza mare şi să moară degeaba?", a spus colonelul Strătulat. Şi i s'a luat comanda imediat, dându-se unui locotenent-colonel care a căzut a doua zi, lovit de un glonte, drept în frunte. Şi colonelul Strătulat a fost trimis în faţa Curţii marţiale. Şi a fost achitat. Cu tot ordinul mareşalului, Curtea marţială, în faţa argumentelor solide, aduse de colonelul Strătulat, a trebuit să se închine şi să-l achite.

Şi Divizia de gardă, a trebuit să *depisteze* şase locuri de trecere, unde apa era mai mică. E inutil să spun câte *pierderi inutile* a avut armata română trecând, din *ordinul mareşalului*, Prutul, *ziua nămiaza mare!!!* Trecerea Prutului la *Ţiganca*, este cunoscută şi a lăsat amare amintiri.

Până la Nistru-aproximativ zece zile-, a mers cum a mers, dar, în Transnistria, lucrurile s'au transformat într'un adevarat coşmar. În Transnistria, care se întărise timp de aproape o lună, până ce au ajuns românii acolo, ruşii au opus o rezistenţă neaşteptată. Terenul se prezenta cu imense tarlale de păioase şi din trei sute în trei sute de metri, erau perdele de salcâmi. Aceste perdele de salcâmi, ne-au produs zeci de mii de morţi şi răniţi. Ruşii îşi făcuseră gropi tătărăşti şi cu arme automate şi brandturi, seceau pe românii care înaintau şi nu se retrăgeau de frica politrucilor care le spuseseră că românii nu iau prizonieri şi omoară pe cei care se predau. Aceste linii de salcâmi au fost transformate în adevărate cazemate şi românii cădeau ca muştele. În prima lună, pierderile au fost enorme şi înaintările, minime. Şi germanii înaintau cu zecile de kilometri în sectoarele lor şi armata română, se făcea de ruşine iar mareşalul devenea furios. Au fost schimbaţi mai mulţi comandanţi-pentru incapacitate-, printre ei şi un general-generalul Ciupercă-, dar mareşalul nu-şi dădea seama că nu de incapacitatea ofiţerilor era vorba, ci de altăceva. Soldaţii care primeau ordinul să pornească la atac, mergeau la moarte sigură. Vina era alta: lipsa de artilerie suficientă şi de muniţie. Liniile de salcâmi erau transformate în adevărate baricade. Atacurile româneşti se limitau la o uşoară pregătire de artilerie şi restul trebuia să-l completeze piepturile soldaţilor. Dalnik este un nume care nu se va uita cu uşurinţă.

Însfârşit, germanii au făcut pe mareşal să înţeleagă că în acest fel, nu se va ajunge la Odesa, niciodată. Şi a început să se atace în alt mod, în modul german. Se facea o pregătire de artilerie metodică, lungă, care când se vedea că nu a dat rezultatul dorit, se repeta până când linia primă de salcâmi, era transformată într'o linie informă şi numai după aceia infanteriştii plecau la atac. Şi a doua zi se începea de la capăt atacul liniei următoare de salcâmi. Şi aşa s'a ajuns la Odesa cu mândria mareşalului rănită căci a fost nevoie să accepte sfaturile germanilor. Ţara începuse să murmure, înspăimântată de enormele pierderi deşi nu se cunoşteau detaliile. Pentru românul de la Bucureşti se punea o întrebare şi un răspuns simplu: cum se face că armata germană înaintează şi ia mii de prizonieri iar armata română înaintează cu sutele de metri şi prizonierii nu se văd?

Însfârşit, armata română a intrat în Odesa, la 16 Octombrie. Generalul care a ocupat Odesa se numeşte Iacobici, care este un general român care provenea din armata austriacă. Oricum, toată România s'a bucurat căci intrarea soldatului român în Odesa, a şters ruşinea cedării Basarabiei cu un an şi jumătate mai înainte.

Şi generalul Antonescu a devenit mareşal. Trebuie să recunoaştem că generalul Antonescu a respectat legea, executând lunile cerute de comandă pe front a unei armate. Dar aceasta este deajuns? Dar pierderile inutile pe care le ceruse mândria lui Antonescu ca să devina mareşal? Şi se pune întrebarea? Generalul Antonescu era şeful Statului român şi avea oare nevoie să devină şi mareşal? Avem un exemplu: generalul de Gaulle era şeful Statului francez şi mândria cunoscută a generalului francez nu a considerat necesar să-şi mai pună şi epoletul de mareşal cum a considerat-o Antonescu. Generalul de Gaulle a rămas simplu: general şi în schimb a făcut trei mareşali: Juin, de Lattre de Tassigny şi Leclerc, pe când Antonescu a devenit singurul mareşal după cum a vrut să fie şi *singurul* salvator al Patriei.

* * *

Este dovedit cu claritate că campania noastră din Transnistria, a fost un eşec. Şi acest eşec dureros, este datorit mareşalului Antonescu. Domnul Pantazi, din prudenţă, aruncă un val dens de tăcere asupra acestui adevăr, şi îşi dă osteneala, în expunerea domnieisale, să dovedească alte lucruri, care nu sunt clare deloc.

Domnul Pantazi îşi bate joc de domnul Sima pentrucă acesta şi-a exprimat încrederea în *Arhanghelul* care l'a scăpat de atâtea ori, în grelele încercări prin care a trecut. Domnul Pantazi vrea să se arate un bun cunoscator al Mişcarii legionare, prin citările ce face din acţiunile lui Corneliu Codreanu, ale domnului Papanace, etc. Totul este fals. Dacă ar fi cunoscut ceva din doctrina Mişcării legionare, şi-ar fi dat seama că şeful Mişcării legionare, Corneliu Codreanu, a fost cel mai credincios om şi că El a crezut primul în acel *Arhanghel* pe care l-a pus catapeteazma Mişcării pe care a creiat-o. Toată aprecierea pe care încearcă în articolul domnieisale s'o arate lui Corneliu Codreanu, repetăm că este falsa, ca să-l creadă domnii Papanace şi Găzdaru. Corneliu Codreanu a fost un om profund credincios şi domnul Pantazi ar fi trebuit să afle lucrul acesta în momentul când i-a venit în minte să scrie un articol despre domnul Horia Sima în care să-l laude pe Căpitan, tocmai să dovedească că este sincer şi nu pornit contra domnului Sima. Şi dacă îi aproba sentimentul profund creştin al Căpitanului, cum se face că îl *mîră* când găseşte aceleaşi sentimente la domnul Sima? Cine l-a cunoscut pe Vasile Iasinschi sau pe poetul Vasile Posteucă, a ştiut că cei doi legionari au fost tot atât de profund credincioşi şi au crezut tot aşa de puternic în *Arhanghel*. Cine l-a văzut pe domnul Sima de mai multe ori la biserică şi l-a privit tot timpul slujbei, a constatat că domnul Sima e absent la tot ce se petrece în jurul lui, că pluteşte cu adevărat în alte sfere. La sfârşitul sjujbei, domnul Sima apare ca un iluminat. Nu, nu e poză, cum ar fi gata să insinuieze duşmanii lui, în speţă domnul Pantazi. Când este în Madrid, domnul Sima nu lipseşte niciodată de la biserică. Din nefericire, nu pot spune acelaşi lucru despre persoana mea şi despre a celorlalţi români creştini din Madrid.

Dar să admitem că domnul Pantazi nu crede, ca mulţi alţii care se duc la biserică numai că să fie văzuţi sau la sărbătorile naţionale, în existenţa *Arhanghelului*. E în dreptul lui. Şi sunt numeroşi creştinii care nu cred în aceste puteri miraculoase care ne înconjoară şi care intervin şi ocrotesc actele noastre. Dar aproape toată lumea crede că fiecare om are norocul lui, sau că are *steaua* lui. În jurul nostru se văd mulţi oameni care au o *stea* care arde puternic, şi alţii a căror *stea* se stinge înainte de a lumina. Am fost pe front şi eu şi domnul Pantazi şi dacă domnul Pantazi a scăpat cu viaţă, nu-i voiu aduce insulta să bănuiesc că aceasta se datoreşte ocrotirii date de departe de tatăl său, generalul Pantazi, şi că a *scăpat* nu datorita *Arhanghelului*, cum ar spune domnul Sima, ci *stelei* lui, *stelei* lui Ion Pantazi. Domnul Pantazi a reuşit să scape şi din ocnele comuniste, tot datorită *stelei* lui. S'au cunoscut pe front oameni cu o *stea* norocoasă, că li se dusese vestea. De exemplu, un căpitan, printre altele, s'a sculat de la o masă de poker peste care a căzut o bombă, două minute mai târziu şi toţi din jur au murit groaznic mutilaţi şi a scăpat numai căpitanul cu *steaua* bună. Cunosc un caz şi mai teribil, acela al unui locotenent de cavalerie de al cărui noroc se dusese vestea în toată divizia, încât soldaţii lui i-au scos renumele că are *chele de drac*. Pe Emilian l-am cunoscut târziu în exil, dar înainte de a-l cunoaşte, i-am citit minunata lui carte de războiu şi am crezut tot ce Emilian povesteşte în ea, am crezut în existenţa locotenentului cu *chele de drac*, pentrucă am crezut întotdeauna în existenţa unor oameni cu *stele* strălucitoare. Credem că şi domnul Pantazi a crezut toată povestea omului cu *chele de drac*, şi în acest caz, domniasa, e obligat să creadă şi în existenţa unor oameni cu o *stea* care străluceşte tot atât de puternic ca şi a domnului Emilian. În caz contrar, domniasa ar dovedi prin aceasta că admite existenta oamenilor cu stele puternice, numai printre ofiţerii de cavalerie şi refuză să creadă când e vorba de civili, şi mai ales când e vorba de caporali cu termen redus, ca domnul Horia Sima.

Cazul povestit în cartea domnului Sima, care s'a întâmplat pe strada Pieptănari, poate fi asemuit cu cazul căpitanului-acesta de infanterie-, care s'a sculat de la masă de poker, exact cu două minute înaintea căderii bombei. Această povestire ca şi celelalte întâlnite în cartea domnului Sima, sunt crezute de toţi oamenii normali, care cred în existenţa oamenilor cu *stele* deosebit de strălucitoare. În aceste povestiri nu cred oameni ca domnul Pantazi sau ca domnul Papanace, care nu a voit să vină de la Berlin la Bucureşti, decât când s'a convins că domnul Sima este ministru şi că nu mai este nici un pericol să se întâlnească cu poliţiştii lui Carol al II-lea.

Că *steaua* domnului Sima, este o *stea* de o mărime considerabilă, în afară de serie, s'a văzut şi mai târziu, când s'a terminat războiul. La sfârşitul acestui războiu au scăpat de ştreang numai trei oameni de dreapta, *Horia Sima*, belgianul Degrelle şi croatul Ante Pavelici. Dar încă, aceştia, au scăpat numai datorită faptului că Pavelici s'a refugiat în Argentina iar Degrelle în Spania, pe când domnul Horia Sima a rămas în mijlocul pericolului, în Europa. Acolo îl căutau nu numai Americanii, *Nemţii* şi Ruşii, dar din nefericire şi legionariii *mexicani* care trecuseră în serviciul *Nemţilor-Americani* care-l căutau pe domnul Sima. Şi în acest timp de pericole, domnul Horia Sima trimetea oameni în Ţară ca să convingă pe mulţi să fugă din faţa anticristului. Este dovedit că domnul Horia Sima a trimis ştafete şi lui Iului Maniu ca să-l convingă de pericolul ce-l ameninţa şi şi credea în *steaua cu cinci colţuri a lui Maniu*, adică în steaua americană. În acele timpuri turburi, domnul Horia Sima era ca o umbră, pretutindeni: la Paris, la München, la Salzburg şi la Roma. Pentru domnul Sima nu existau frontiere. Natural s'au creiat şi legende, dar legendele se ţes în jurul oamenilor excepţionali. O asemenea legendă a creiat şi Martin Economu-*Finkelstein*, care a scris în BIRE, ce pe acele timpuri era sub direcţia lui, următoarele: "Domnule Vişoianu nu mai merge. În viitorul comitet faceţi-i şi lui Horia Sima un loc, căci e mai sigur să-l ştii la Paris decât să-l ştii că *complotează* cine ştie ce pe *cine ştie ce frontieră*". Am scris acestea din memorie, dar domnul René Theo nu poate să mă contrazică căci acesta e purul adevăr.

In acele timpuri turburi, s'a întâmplat şi următorul caz ciudat: Domnul Horia Sima se găsea în Roma însoţit de Borobaru. Şi la un moment dat, încolţiţi, nu gaseau nici o ieşire. Şi s'au prezentat la un lagăr, adică au intrat în gura lupului. Şi judecata lor, s'a dovenit bună. Agenţii puterilor care-l căuteau pe domnul Sima peste tot, nu s'au gândit că-l au în mâna lor, într'un lagăr. Şi acolo, domnul Sima se "travestise" într'un servitor bleg. Borobaru era stăpânul şi domnul Sima, servitorul de care îşi bătea toţi joc de trăsnăile pe care le făcea. Borobaru îl certa mereu, îl trimetea să-i aducă apă chiar când nu avea nervoie, şi blegul executa totul. Şi comedia mergea ca pe roate. Cine avea să bănuiască că blegul e teribil de căutatul Horia Sima? Intr'o zi, în lagăr vine un *mexican* care intrase în slujba celor care-l căutau pe Horia Sima. Când l-a văzut Borobaru, a înlemnit. Horia Sima venia tocmai cu apa pe care i-o comandase. Când l-a văzut şi el pe *mexican*, Horia Sima a scăpat din mână bidonul, ceiace i-a făcut să râdă pe toţi cei de faţă. *Mexicanul*, l-a chemat într'un un colţ pe Borobaru şi i-a spus că nu trebuie să se teamă *Comandantul*, deoarece el nu poate fi un *delator*. *Steaua* lui Horia Sima, *strălucise* încăodată puternic, ca să dovedească încăodată că *legendele se creiează în jurul oamenilor excepţionali*.

Domnul Pantazi îi găseşte o mare vină domnului Horia Sima, că intrând în Ţară în 1940 şi căzând în mâna poliţiei, şi-a trădat toţi camarazii şi în primul rând pe domnul Papanace. La Berlin, conducerea Legiunii din care facea parte şi domnii Sima şi Papanace, hotărîse că: "vom răzbuna fără cruţare şi fără milă pe toţi cei care au căzut, pe toţi cei care au chinuit, pe toţi cei batjocoriţi şi întemniţaţi şi vom pedepsi toate uneltele duşmane din mijlocul nostru ca să rămână exemplu de strănicie în istorie... şi... Nici o tranzacţie cu asasinii Căpitanului şi ai sutelor de legionari". Şi în loc de asta, domnul Horia Sima... devine ministru al lui Carol al II-lea. Dar să examinăm puţin situaţia: Această *trădare* a domnului Horia Sima a fost aprobată de toţi legionarii şi al acestuia ultim care a venit in exil, domnul Radu Budişteanu. Oare n'a fost aprobată şi de domnul Papanace care a venit-cam târziu-, să facă front şi să-i dea raportul aceluiaşi Horia Sima, ponegrit astăzi atât de crunt tocmai de domnul Papanace? N'a fost aprobată şi de domnul Găzdaru care a primit un post la Roma şi de domnul Vălimăreanu care a primit unul mai mărunt în Muscel şi de *toţi ceilalţi*, care disigur vor aplauda *sprijinul neaşteptat* pe care li-l dă domnul Pantazi?

Domnul Horia Sima n'a pedepsit cu ajutorul *justiţiei imanente*, pe toţi cei care uciseseră pe căpitan şi pe toţi ceilalţi legionari? E drept că domnul Horia Sima nu se gândise să-i omoare pe cei închişi la Jilava şi mai ales pe Iorga. El se gândise pe primii să-i cheme la socoteală în faţa legilor Ţării şi pe al doilea să-l ierte, dar această *justiţie imanentă*, îşi făcuse datoria. I-a pedepsit pe toţi vinovaţii, scăpând doar căţiva printre care se citează colonelul Dumitru, care îl condamnase pe căpitan. În cazul lui Carol şi al Lupeascăi, *justiţia aceasta imanentă*, i-a scăpat doar cu ajutorul mareşalului Antonescu. Înţelegem să protesteze domnul Pantazi care cunoaşte problemele legionare ca un cismar, dar nu înţelegem aceste proteste când ele vin din partea domnilor Papanace, Găzdaru sau al domnului Vălimăreanu.

La trecerea frontierei, domnul Horia Sima cade în mâinele oamenilor lui Niki Stefanescu. E dus la Siguranţă şi legat de mâini şi de picioare. Îşi aştepta sfârşitul tragic, dar *steaua* lui norocoasă îi spunea că mai este o speranţă: evenimentele internaţionale făceau să bată vântul în pânzele sale. Dealtfel cu această credinţă a trecut frontiera. Şi aşa s'a întâmplat. Niki Stefănescu i-a propus un târg: să desarmeze pe toţi pistolarii săi în schimbul unei destinderi între legionari şi Regele Carol al II-lea. Şi din acel moment, a început să se joace o partidă de şah între omul în lanţuri şi Niki Stefănescu, Moruzuv şi Carol al II-lea. În această partidă de sah, era nevoie de multă inteligenţă şi de ajutorul *Arhanghelului*, spune domnul Sima iar eu, ca să-i fac pe plac domnului Pantazi, admit să-i spun o *stea norocoasă*. În acest joc imens de şah, s'a jucat strâns, fiecare piesă mutată era însoţită de tremur şi de sudori reci. Intrase în Ţara la 18 Mai şi era în mâinile poliţiştilor de la 19 Mai şi pe ziua de 3 Iulie, era ministru de Culte!!!

Dar era numai el ministru de Culte? Nu, ci mai erau doi miniştri legionari, domnii Noveanu şi August Bidian. Şi dacă totul s'ar fi redus aici, s'ar putea vorbi de trădare dar toţi legionarii erau în libertate şi domnul Sima urca mereu, strălucirea *stelei* lui, începuse să dea bătăi de cap şi lui Niki Ştefănescu şi lui Moruzov, iar legionarii prindeau curaj. Starea de spirit în toată Ţara, se schimbase total. *Steaua* lui Horia Sima, îi speriase pe toţi afară de Iorga, care avea încredere în Regele lui, fiind convins că acest Rege va face mat şi pe Horia Sima şi pe toţi ceilalţi. Iorga era preocupat de soarta unei sinecure pe care se temea că va pierde-o, ea depinzând de ministerul de Culte, al cărui titular era tocmai domnul Horia Sima. *Steaua* lui Iorga era plecată în concediu şi apostolul Neamului nu simţea ce îl aştepta.

Pe ziua de 7 Iulie, când domnul Horia Sima a avut o audienţă la Rege, acesta l'a întrebat răstit: "Când îţi faci uniforma?". Era vorba de uniforma Partidului Natiunii. "Majestate, i-a raspuns domnul Sima, mi-o voiu face. N'am avut timp. Sunt abia de trei zile în guvern".

Şi de acolo, s'a dus direct la locuinţa primului ministru, Gigurtu, şi i-a lăsat demisia. Şi uniforma Partidului Naţiunii, n'a îmbrăcat-o domnul Sima, ci numai cei doi miniştri "legionari", domnii *Noveanu, Bidian* şi noul ministru care-i luase locul domnului Sima, adică domnul *Radu Budişteanu*.

De aici încolo, începe pregătirea bătăliei adevărate contra sceleratului Carol al II-lea. Atacul a început pe ziua de 3 Septembrie. Atacul a început pe trei fronturi deodată, Braşov, Constanţa şi Bucureşti. La Braşov revoluţia a fost învinsă şi Horia Sima a fost pe punctul de a se retrage în regiunea secuiască. Dar principala lupta s'a dat la Bucureşti. Semnalul l'a dat Aurel Călin, un student care a asvârlit o grenadă aproape de întrarea principală a Palatului, a mai tras câteva focuri de revolver şi apoi s'a retras. O echipă de muncitori legionari, a provocat panică la Palatul regal. În acelaşi timp, în spatele Palatului, alţi legionari au pătruns cu o maşină încărcată cu bidoane de benzină. Maşina a fost îndreptată fără ocupanţi spre nişte schele de lemnărie. Soldaţii au tras în ea, maşina a luat foc şi de la maşină s'au aprins schelele care au ars complet. S'a încins o vălvătaie care a speriat pe locatarii Palatului şi pe toţi vecinii. Se dusese vestea în Bucureşti că arde Palatul regal. O altă echipă legionară a ocupat postul de radio Băneasa şi l'a scos din funcţiune pentru câtva timp iar la Palatul telefoanelor a pătruns o echipă în interior şi a provocat stricăciuni la centrala aparatelor. La o oră după ce s'au auzit împuşcăturile de la Palat, mulţimea a ieşit în stradă şi a început să ceară abdicarea sceleratului. S'au adunat vreo 5.000 de oameni care au manifestat până la 4 dimineaţa, fără ca forţa publică să intervină. Regele a fost cuprins de frică şi a consultat pe Valer Pop care avea mare trecere la Palat şi acesta l'a sfătuit să-i dea puterea generalului Antonescu. Regele l'a chemat la Palat pe generalul Antonescu şi l'a numit Preşedinte de consiliu. Generalul a dat apoi or-

dinul să fie puşi în libertate, legionarii care fuseseră arestaţi la Braşov şi Constanţa.

A doua zi, 4 Septembrie, manifestaţia de pe stradă, sub conducerea legionarilor, continuă şi mulţimile cresc până la 10.000 de oameni. Fără îndoială că în scelerat a intrat panica şi generalul Antonescu, în faţa valurilor de manifestanţi, care strigau mereu "abdicare, abdicare", şi-a mărit pretenţiile şi cere puteri depline. Sub presiunea manifestanţilor, în dimineaţa de 5 Septembrie, Regele scelerat acordă depline puteri generalului Antonescu. Aceasta pentrucă în noaptea de 4/5 Septembrie, mulţimile crescuseră până la 40/50.000 de oameni care *defilau pe străzi cântând cântece legionare.*

Şi în noaptea de 5/6 Septembrie, numărul manifestanţilor a crecut la *sute de mii.* Bucureştiul ieşise în stradă şi Regele era asediat în incinta Palatului de masele populare care izbucnea în rafale de strigăte ostile la adresa lui şi a Lupeascăi. In seara de 5 Septembrie, pe la orele 9, Regele convoacă la Palat pe generalul Antonescu şi pe comandantul Diviziei de Gardă, generalul Coroamă. Toţi trei priveau de la o fereastră la mulţimea din faţa Palatului care striga "abdicare, abdicare". Sceleratului fiindu-i frică să nu pătrundă mulţimea înfuriată în Palat, se adresează generalului Antonescu, cerându-i să tragă în manifestanţi. Antonescu nu -i răspunde şi se adreseaza generalului Coroamă şi-l întreabă:

–Dumneata generale, tragi?

–Eu nu trag, i-a răspuns Coroamă, *nu pot să vărs sângele tineretului.*

–Atunci, nici eu nu trag, îi răspunde generalul Antonescu.

Revoluţia s'a terminat. Insfârşit sceleratul *a abdicat.*

Domnul Pantazi afirmă că generalul a câştigat aceasta bătălie, *singur,* fără ajutorul nimănui. In faţa acestei afirmatii "*râd* şi curcile", că bătălia contra lui Carol al II-lea a fost câştigată de generalul Antonescu *singur,* fără ajutorul legionarilor, mai precis fără ajutorul domnului Sima. Fără domnul Sima, nu ar fi avut loc răscoalele de la Braşov şi Constanţa şi nu s'ar fi tras focurile din piaţa Palatului regal. Şi fără acestea, seceleratul ar fi continuat să "domnească" şi generalul Antonescu nu ar fi fost deranjat, şi invitat să vină la Palat. Fără legionari, seeleratul nu ar fi fost nevoit să-i dea puterea generalului la 3 Septembrie fără presiunea crescânda a străzii, generalul nu şi-ar fi urcat pretenţiile în ziua de 4 Septembrie şi în seara de 5 Septembrie, frica sceleratului, nu ar fi atins acel grad de disperare şi nu i-ar fi cerut lui Antonescu să tragă în manifestanţi şi generalul Antonescu nu ar fi recurs la un truc întrebându-l pe generalul Coroamă dacă el trage. Şi atunci generalul Coroamă, nu i-ar fi dat celebrul răspuns;

–Eu nu trag, *nu pot să vărs sângele tineretului.*

Acest răspuns, în gura generalului Coroamă, care era legionar, se traduce prin: "Eu nu trag, nu pot să vărs sângele *legionarilor".* Ştiu că domnul. Pantazi e gata să -mi răspundă că generalul Coroamă nu a fost legionar. Şi atunci îl întreb: "De ce atunci Antonescu l'a mutat la Iaşi când şi-a dat seama că legionarii nu vor să-i dea şefia Leguniii şi de ce i-a luat comanda corpului IV Iaşi la 23 Ianuarie 1941? In timpul zisei "rebeliuni", generalul Coroamă a căzut la invoială cu prefectul Ion Dobre să nu faca nimic nici unul, având în vedere că până la frontieră sunt numai 15 kilometri, rusii sunt aproape şi atâta aşteaptă. Existenţa acestui "pact" a fost deajuns ca să i se ia comanda generalului Coroamă.

Şi mai este încă ceva. Domnul Pantazi, ca fost ofiţer activ, conchide că domnul Sima, vrând să părăsească terenul de luptă de la Braşov şi să fugă în ţinutul secuiesc, este descalificat din punct de vedere militar. Chestiunea nu se prezintă tocmai aşa. Şcolile militare aveau trei grade: 1) şcoala militară, 2) şcoala de aplicaţie şi 3) şcoala de războiu. Şcoala militară îi corespunde liceului, şcoala de aplicaţie facultăţii şi şcoala de războiu i-ar corespunde doctoratului. Şi domnul Pantazi nu are făcută decât şcoala militară, care corespunde liceului şi nu are făcută şcoala de aplicaţie care ar corespunde facultăţii, deci nu a căpătat vederile mai largi pe care ţi le dă şcoala de aplicaţie. Stim că dacă nu ar fi venit războiul şi, datorită faptului ca tatăl domnului Pantazi era general, desigur că tot general ar fi ajuns şi domnul Pantazi. Dar aceasta este situaţia: domnul Pantazi nu a făcut şcoala de aplicaţie şi deci nu a căpătat vederile mai largi ce se capătă în această şcoală. Dacă ar fi făcut această şcoală de aplicaţie, domniasa ar fi studiat bătăliile lui Napoleon şi ar fi aflat că o bătălie nu se câştigă şi nici nu se pierde decât în ultimul minut. Astfel, la Waterloo, Napoleon avea câştigată bătălia şi Aliaţii o pierduseră, dacă nu venea-în ultimul minut-, generalul acela prusac, care i-a stricat lui Napoleon, toate socotelile.

Deci în Septembrie 1940, domnul Sima pierduse două bătălii, cea de la Braşov şi cea de la Constanţa, dar îi rămăsese încă o bătălie, cea de la Bucureşti. Şi pe aceasta domnul Sima a câştigat-o. Aşa a considerat cu siguranţă şi generalul Antonescu care drept ştafetă, l-a trimis la Braşov pe Ică Antonescu.

Deci domnul Sima, nu este descalificat din punct de vedere militar cum socoteşte domnul Pantazi, căci a câştigat ultima bătălie, pe cea de la Bucureşti. Aşa au considerat şi duşmanii săi de astăzi, domnii Papanace, Găzdaru şi Vălimăreanu care au venit să se gudure pe lângă domnul Sima ca să capete posturile de care a mai fost vorba: domnul Papanace de subsecretar de Stat, domnul Găzdaru la şcoala română de la Roma iar domnul Vălimăreanu, care latră mai nu înverşunare dovedindune că nu a fost mulţumit cu osciorul de ros pe care l'a căpătat mulţumită *stelei* domnului Sima şi din mila domnului Sima.

* * *

După stabilirea guvernului Antonescu-Mişcarea legionară-, o problemă urgentă era pedepsirea celor care au luat parte alături de Carol la împuşcarea atâtor legionari. Domnul Horia Sima de la început a fost cât se poate de modest în cererile ce a formulat. Generalul Antonescu s'a arătat surprins în faţa acestei modestii. El ar fi mers la arestări mult mai numeroase. Generalul a înfiinţat la 23 Septembrie 1940, o Comisiune Specială de Anchetă Criminală, având de preşedinte pe Eugen Bănescu, Consilier la Curtea de Casaţie. Acest Eugen Bănescu, era un antilegionar notoriu. Generalul spera că la manifestaţia generală din 6 Octombrie, i se va oferi conducerea Mişcării legionare şi, neîntâmplându-se acest lucru generalul a început să lucreze contra legionarilor. Simţind acest lucru, toţi antilegionarii din anturajul generalului au început să lucreze pe noua linie. De aici şovăielile generalului pe chestia criminalilor carlişti, de unde la început s'au manifestat timid, prin ordinele ce –desigur– le-a dat, ca să se târăgăneze ancheta, pe la sfârsitul lui Noembrie, îi declara pe faţă domnului Sima, că el este contra vărsării de sânge. El este pentru pedepsirea cu străşnicie a vinovaţilor, dar este contra *vărsarii de sânge.* In gura *câinelui roşu,* această declaraţie suna fals. Putem să bănuim că vărsarea sângelui ţăranilor revoltaţi cu ocazia revoluţiei de la 1907, îi aducea amintiri amare în cerul gurii, dar când ne gândim că acelaşi general a ordonat să se verse sângele legionarilor arestaţi cu ocazia "rebeliunii" de la 23 Ianuarie, printre care a colonelului Zăvoianu, fraza'generalului suna a farsă.

"Oroarea de-a vărsa sânge era un Bine nou în viaţa generalului Antonescu care nu era un om blând din fire. In revoluţia din 1907 a tras fără milă în ţărani paşnici. In armată i se spunea "câinele roşu" din cauza brutalităţii lui. Nici în primul şi nici în cursul ultimului războiu mondial, nu s'a distins prin grija de a cruţa viaţa oamenilor. Se cunoaşte episodul tragic de la Odesa, când a sacrificat în mod inutil viaţa a 30.000 de oameni, numai de setea de glorie. Această bruscă convertire a Generalului la umanitate, la cele mai sublime principii creştine, nu putea fi expresia mentalităţii lui. Era suspectă. El fusese prelucrat de cineva în acest sens şi acuma voia să obţina şi consimtământul meu la proectul "nesângeros" de pedepsire". –Cazul Iorga– Madgearu, pag. 36.

Timpul treceea şi târăganarea pedepsei marilor criminali carlişti, începuse să neliniştească pe legionari. Aceştia simţeau că se petrece ceva suspect. Comisiunea lui Eugen Banescu dăduse ordin ca să pună în libertate pe sublocotenentul de jandarmi Cinghiţă şi pe căţiva comisari de poliţie motivând că nu au fost găsiţi vinovaţi. Aceasta, prefectura de poliţie a refuzat să execute ordinul Comisiei de Anchetă. Eroarea era prea grosolană deoarece sublocotenentul Cinghiţă comandase platonul de execuţie de la Vaslui. Execuţia se făcuse fără existenţa nici unei judecăţi. Atragem atenţia domnului Pantazi asupra acestui caz. Orice student de la drept îi va explica că executarea unui ordin de subordonat –ofiţer sau poliţist–, nu poate fi ţinut în seamă, "dacă acela care a executat ordinul *nu are posibilitatea sa aprecieze legalitatea ordinului".* Ori la noi, ofiţerii de jandarmi, erau obligaţi să-şi aiba licenţa în drept. Şi lucrul acesta îl ştia şi Consilierul Banescu şi acesta nu şi-ar fi permis să facă ceva, fără un ordin de la Antonescu. Că acest ordin exista, se vede mai precis în scena petrecută cu ocazia deshumării Căpitanului. "La deshumare asista şi Comisia de Anchetă, în frunte cu preşedintele ei, Eugeniu Bănescu. Lucrările nu au mers uşor. După ce s'a ridicat stratul de pământ, s'a dat peste o enormă placă de beton, socotită a cântări 30.000 de kg. A trebuit să se aducă aparate speciale pentru ridicarea ei. La un moment dat, consilierul Bănescu a început să vocifereze la echipele care săpau, cerându-le să grăbească lucrările, ca şi cum ar fi existat vreo intenţie din partea legionarilor să prelungească fără nici o necesitate actul deshumării. Cei aflaţi mai aproape, l-au auzind spunând la sfârşit: "Să se termine odată cu comedia aceasta". Impietatea lui Bănescu a revoltat până în adâncul sufletului pe legionarii care lucrau la mormânt crispaţi de durere". Cazul Iorga-Madgearu, pag. 42.

Da, aceasta s'a întâmplat la deshumarea Căpitanului şi mă mir că nu s'a găsit acolo un legionar mai nervos care să-i tragă două perechi de palme, consilierului Bănescu. Dar repet, obrăznicia lui Bănescu nu s'ar fi petrucut fără existenţa unui ordin al lui Antonescu. Şi nenorocirea s'a întâmplat. Inchişii de la Jilava, au fost ucişi fără judecată, deşi domnul Horia Sima ceruse tot timpul ca să se judece cât mai repede procesul criminalilor. Cel care s'au opus la grăbirea acestei judecăţi, este generalul Antonescu. Iată o dovadă: Din cauza neliniştii care crestea printre legionari, domnul Sima i-a cerut o convorbire lui Ică Antonescu, dar acesta i-a răspuns sec domnului Sima: "Nu se poate face nimic până ce îşi încheie dosarul Comisia de Anchetă *şi trebuie să avem incredere în Generul".* Această încredere în general începuse să dispară şi tensiunea în rândurile legionarilor creştea în mod periculos, căci aceştia aveau sentimentul că sunt frustraţi de acţiunea justiţiei.

Criminalii de la Jilava, îşi meritau soarta. Cu aceasta e de acord si domnul Pantazi. Dar generalul Antonescu, care la început era şi el de acord, şi-a schimbat părerea pe drum pentrucă între timp, legionarii nu vroiau să-i acorde conducerea Mişcării legionare. Şi a hotărît să se descotorosească de cei care-l ajutaseră să vină la putere şi cum singur nu putea să conducă o Ţară, şi cum Iuliu Maniu era cu *Aliaţii fireşti,* s'a hotărît să-şi caute alţi tovarăşi, oricine ar fi fost ei. Şi au venit mulţi, foarte mulţi. A venit toată plebea fără de lucru. Iată cum s'au hotărît să vină alături de general, toţi cei care scăpaseră de spectrul condamnării la moarte ca colonelul Dumitru şi ceilalţi, au venit apoi toţi oamenii de stânga care vroiau să-l tragă pe sfoară, au venit apoi toţi comuniştii gen George Ivaşcu, care şi-au schimbat părul, etc., etc.

In orice caz, domnul Pantazi este de acord că criminalii de la Jilava, toţi îşi meritau soarta, dar că trebuia să se facă formele unui proces. Acest lucru l-a voit şi domnul Sima, dar după cum am văzut, generalul schimbându-şi părerea pe drum, a vrut să-i scape ca să-şi câştige partizani şi s'a produs marea nenorocire. Criminalii şi-au primit pedeapsa, dar într'o formă cu care nu era de acord nici domnul. Sima. Si de aici, domnul Pantazi a dat naştere unei adevărate legende: cel care a omorît pe criminalii de la Jilava, este domnul Sima în persoană.

După domnul Pantazi, domnul Sima a vrut să-i omoare pe toţi, pentruca să dispară cei doi şefi ai serviciilor secrete, Niki Stefănescu şi Moruzov, care trataseră cu domnul Sima. Şi motivul pentru care voise să-i facă să dispară, ar fi că domnul Sima, în timpul acestor tratative, îşi trădase toţi camarazii, trădase Legiunea, *turnase* chiar şi pe generalul Coroamă. Toata lumea, şi duşmanii chiar, sunt de acord că în strânsa partidă de şah pe care o jucaseră, Regele Carol, Niki Stefănescu şi Moruzov, câştigase omul în lanţuri: domnul Horia Sima. Şi cei care fuseseră câştigătorii, au fost toţi legionarii, a fost Legiunea întreagă, a fost şi *turnatul* general Coroamă, datorită felului cum a condus jocul său în partida de şah şi datorită *stelei* norocoase a domnului Sima. Şi domnul Pantazi vrea să ne convingă că domnul Sima e vinovat de trădare, că l'a trădat pe domnul Papanace, pentrucă a intrat în Ţară şi n'a vrut să aştepte învierea morţilor la Berlin, alături de domnul Papanace. Şi *toţi* legionarii au fost de acord şi l'au aprobat pe domnul Sima la 6 Septembrie 1940. Nemulţumiţii s'au ivit după aceia, pentrucă domnului Sima, i s'a dat conducerea Mişcarii legionare de cei în drept să i-o dea.

Deci domnul Sima, în ziua deshumării Căpitanului, n'a participat şi după domnul Pantazi, în această neparticipare stă tot misterul, stă toată cheia. Domnul Horia Sima, în timpul tratativelor, i-a *turnat* pe toţi, a *turnat* toată Legiunea, afirmă domnul Pantazi. Domnul Horia Sima se întâlnea mereu cu Niki Stefănescu şi Moruzov şi le comunica stadiul în care se găseau tratativele. Domnul Pantazi n'a spune direct dar insinuiază că domnul Horia Sima, le făcea *rapoarte.* Ce fel de rapoarte? Natural, *scrise,* fără rapoarte scrise, *nu există probe.* Ori domnul Sima povesteşte pe larg, toate tratativele pe care le-a dus cu Niki Stefănescu şi Moruzov, cu date şi detalii, Nu reiese de nicăieri că au fost la mijloc, rapoarte scrise, şi dacă nu au existat rapoarte scrise, ce vroia domnul Sima să facă să dispară, odată cu omorîrù celor doi? Au existat poate dosare ale acestei afaceri, dar nu există nicăieri nici o probă că în această afacere, a existat un trădător, că domnul Sima a trădat Legiunea şi pe generalul Coroamă. Pe acesta din urma, domnul Pantazi îl numeşte *turnat.*

Dacă ar fi existat aceste dovezi, le-ar fi scos la iveală generalul Antonescu în loviturile pe care i le-a dat domnului Sima, dupa 23 Ianuarie. Dacă s'ar fi găsit aceste probe de trădare, le-ar fi scos la iveală, domnul Simion, pe care îl cheamă în ajutor, domnul Pantazi.

De drept, domnul Pantazi se fereşte să precizeze de ce fel de probe e vorba. S'ar deduce că e vorba de marturia pe care cei doi acuzaţi-Niki Stefanescu şi Moruzov-, le-ar fi adus în proces şi de aceste mărturii s'ar fi temut domnul Horia Sima, şi deaceia a pus la cale omorîrù tuturor celor închişi la Jilava. Iată cum, pe domnul Sima, ni-l prezintă Pantazi în postură diabolică. Dar pentru Dumnezeu, de când marturiile a doi acuzaţi, repet mărturiile verbale, pun în grea situatie pe un ministru, ba chiar pe vice preşedintele consilului de miniştri? O simplă mărturie pe care domnul Sima putea să o nege pur şi simplu.

Dar aceasta acuzaţie de *trădare* a Legiunii, repetăm, nu a îndrăznit să i-o aducă nici generalul Antonescu şi nici domnul Simion. Şi generalul Antonescu, în lupta sa cu umbra mereu prezentă a domnului Sima, în care a dat loviturile joase, loviturile cele mai nepermise, n'a adus acestă acuzaţie. Această acuzaţie de *trădare a Legiunii,* a adus-o numai domnul Pantazi.

* * *

Contra "Stâlpului infamiei" se ridică domnul Pantazi, nescăpând ocazia să-l condamne. Contra lui a fost şi domnul Horia Sima, care vorbeşte de el în cartea domneisale (pag. 616). Ar fi fost mai bine ca domnul Pantazi să tacă sau să condamne acest "stâlp al infamiei" şi când s'a propus în propiul lagar al mareşalului. Mareşalul Antonescu lua câteodată măsuri spectaculare de care se ducea vestea. In primele luni ale războiului, când numărul morţilor era mai ridicat, la urechea mareşalului ajunge un svon: Aproape toţi preoţii luau o taxă fixă la slujbele religioase ce le făceau familiile ostaşilor căzuţi în Basarabia şi Transnistria. Mareşalul l'a chemat pe Pamfil Şeicaru şi l'a rugat să facă o anchetă. Peste trei zile, Pamfil Şeicaru vine cu răspunsul: informaţia este exactă. Furia maresalului era la culme. Se plimba prin cabinet şi striga: *Am să-i împuşc pe toţi! Am să-i împuşc pe toţi!* Bine înţeles, fapta preoţilor, din punct de vedere *moral,* era mult mai gravă decât faptele comise de cei ce fuseseră pedepsiţi la stâlpul infamiei, dar această pedeapsă, condamnată de domnul Pantazi, a aplicat-o şi mareşalul. Au fost, în toată Ţara, trei asemenea pedepse. Nu mi le amintesc pe toate, dar mi-l amintesc *cu precizie,* pe unul.

Când fusesem ofiţer la Bălţi, îl cunoscusem şi devenisem prieten cu George Stanciu, administratorul financiar din acea localitate. Stanciu era un om care se purta bine, cu toată lumea. Peste trei ani, mă găseam la Iaşi şi am auzit că Stanciu avansase în grad şi acuma era administrator financiar la Iasi. L'am întâlnit odată pe stradă şi m'a invitat la o gustare în casa lui. Şi acea gustare, nu a mai avut loc. Peste câteva zile, treceam prin apropierea Palatului de Justiţie, când un camarad mă invită să văd ceva frumos. Lumea se îngrămădea ca să vada un spectacol, întradevăr rar. Pe sala paşilor pierduţi, la mijloc, se găsea administratorul financiar Stanciu, aşezat pe un scaun, cu lanţuri la mâini şi la picioare. Trei zile a durat acest spectacol, cu adevărat rar. Administratorul financiar Stanciu, fusese prins că făcuse o neregulă: îl scăzuse pe un negustor evreu la plata impozitelor şi suma incriminată, o împărţise în două, şi jumătate şi-o luase el. Era invitaţia la gustare a lui Stanciu! Am fost profund turburat şi am ieşit repede la aer: simţeam că mă înăbuş.

Cu toatecă eram prieten cu administratorul finaciar Stanciu, i-am dat dreptate mareşalului, care îl pusese pe netrebnicul meu prieten la "stâlpul infamiei", *în lanţuri!!!.* "Are dreptate mareşalul, am zis eu. *Avem nevoie de un nou Vlad Ţepes!*

Cazul "stâlpului infamiei", l'am aflat numai citind cartea domnului Sima. Daca l'aşi fi cunoscut mai înainte, l'aşi fi aprobat, cum am aprobat şi cazul prietenului Stanciu, de la Iaşi: *Avem nevoie de un nou Vlad Ţepes!*

Şi tot de partea mareşalului am fost şi în cazul preoţilor care nu făceau slujba familiilor celor căzuţi în Transnistria, înainte de plata taxei. L'am aprobat pe mareşal şi atunci când a strigat: *Am să-i împuşc pe toţi, am să-i împuşc pe toţi!!!*

Dar întrebarea este să ştim ce gândeşte domnul. Pantazi!

"Noi putem cita mai multe cazuri când tineri sub 20 de ani, îmbrăcaţi în camaşă verde şi cu pistolul la şold, s'au prezentat la ofiţerul de serviciu şi i-au comunicat acestuia că au venit "să înspecteze unitatea respectivă". Ion Pantazi.

Desigur domnul Pantazi, exagerează. Acei tineri, cu cămaşa verde şi pistol la şold, erau desigur tineri din poliţia legionară. Aceşti tineri, fără îndoială că-şi făcuseră armata şi puteau să aibă, 24-25 de ani. Şi ce căutau în această "inspecţie"? Păi veneau să vadă cum e hrana soldatului, dacă într'un *Stat legionar* s'a schimbat ceva în bine, sau dacă şi acum hrana soldatului se reduce la *eterna* ciorbă de fasole. Trebuie să-i spunem domnului sublocotenent Pantazi, că armata română era o armată de *sdrenţăroşi* adică era îmbracată în zdrenţe şi bietul soldat român era mereu cu burta goală. Admitem că domnul sublocotenent Pantazi era un tânar cinstit, dar el *nu vedea* ce se întâmpla în jur şi găsea normal ca soldatul să mănânce numai *un fel de mâncare,* deobiceiu ciorbă de fasole. Din nefericire, am cunoscut Legiunea străină franceză. Era în momente grele, în 1945, dar soldatul mânca *două feluri de mâncare* şi un desert (!!!), *renumita* brânză franţuzească. Am trăit apoi şi în alte ţări despre care se spune că sunt sărace-de exemplu Spania-, unde soldaţii au tot *trei feluri de mâncare* şi sunt îmbrăcaţi, atunci cand ies în oraş, în haine *elegante.* Dacă nu le-ai vedea pe măneci semnele distinctive, ai crede că sunt toţi ofiţeri. Şi bietul nostru soldat avea haine de *cerşetor,* literalmente, de cerşetor. Domnul sublocotenent Pantazi a fost ofiţer în Bucureşti, sau dacă a fost în provincie, ca ofiţer de cavalerie, *n'a văzut* adevărul pe care-l scriu eu aici: soldaţii români, *păreau nişte cerşetori.* E foarte probabil că înainte de primul războiu mondial, situaţia era alta. Era altă administraţie, administraţia lui Carol I. Tatăl meu a fost *soldat* în 1905 şi i-am văzut mai multe fotografii. Uniforma tatălui meu era o uniformă decentă, ba chiar elegantă. Soldatului de pe acele vremuri, îi plăcea să vină în concediu şi să se ducă la hora satului în uniforma cu care era mândru. Acest lucru nu se mai întâmpla între cele două războaie: soldaţii care veneau în concediu, îşi ascundea uniforma ca să nu i se vadă petecele.

Ca *fiu de ţăran,* vedeam acele lucruri şi mă durea inima. Când eram ofiter de serviciu, mi-ar fi plăcut să vina nişte tineri de aceştia legionari, să facă o *inspectie!!!* Eu mi-aşi fi dat seama de ce fel de inspecţie e vorba şi i-aşi fi plimbat prin toată cazarma, i-aşi fi dus si la bucătărie şi le-aşi fi arătat *eterna ciorbă de fasole.* Le-aşi fi spus că ar fi bine să facă rapoarte cât mai tari, care să ajungă la domnul Sima, că doar aşa, într'un *Stat legionar,* s'or schimba lucrurile.

Dar domnul Pantazi era băiat de general, care *nu vedea* nimic. Vedea numai faptul că au venit *nişte mucoşi* ca să facă o inspecţie în cazarmă. Acesta e un *adevărat scandal!* Şi domniasa putea să-şi spuna indignarea tatălui său, generalul Pantazi, sau şi mai bine, putea să se ducă ca –tânar sublocotenent–, în anturajul mareşalului, unde putea să întâlnească pe doamna Veturia Goga, care atâta aştepta pentru a-şi face raportul.

Dar e destul atât. Pe aceasta temă aşi putea, *dacă ma obligă,* să-i umplu foi întregi.

Dar îi atrag atenţia că această inspectie la căzărmi (?), a produs o adevărată revoluţie. Ofiţerii, care la început erau contra *câinelui roşu,* au văzut apărând la orizont un pericol mai mare: legionarii care vroiau să-şi bage nasul în *administraţie căzărmilor!!!*

Şi ura contra *câinelui roşu,* s'a transformat în *stimă!!!* Căci pe mareşalul Antonescu-câinele roşu-, nu-l iubea nici un ofiţer *activ.*

* * *

In seara de 23 August, numai un ofiţer a arătat că-l iubeşte pe mareşal: căpitanul Emilian, dar capitanul Emilian, era căpitan... de rezervă.

INCONSECVENTELE MARESALULUI

de Traian POPESCU

Ziarul Stindardul nr. 149 din Iulie 1983, publică în cca 6 pagini un articol intitulat:

"CINE LOVESTE IN MARESALUL ANTONESCU, ULTRAGIAZA SENTIMENTUL NATIONAL SI MEMORIA CELOR CARE AU CAZUT PENTRU TARA".

semnat de Dl. Ion Pantazi, care ar vrea să înfiereze astfel, afirmaţiile făcute de Comandantul Horia Sima în ultimile sale lucrări, "SFARSITUL UNEI DOMNII SANGEROASE" şi "ERA LIBERTATII", cu privire la atitudinile ostile Mişcării Legionare ale Generalului Antonescu, în epoca STATULUI NATIONAL ROMAN LEGIONAR şi de Conducător al lui.

Titlu fără rost, căci a mărtirisi după 40 de ani greşelile unora şi altora, nu înseamnă a lovi în Mareşalul Antonescu, ci a descrie obiectiv "Statul Naţional Român Legionar", scos din Istorie pe nedrept, cu o tenacitate şi violenţă nepermisă niciunui român care a trăit acea epocă, mai ales unuia care a îmbrăcat şi cămaşa verde, simbol al curăţeniei sufleteşti legionare şi a speranţelor legate de ea.

Nestatornicia firii şi comportamentul politic al Generalului după 23 Ianuarie 1941 –"ultragiază sentimentul naţional şi memoria celor care au căzut pentru Ţară"–, între ei zeci de mii de legionari sacrificaţi cu bună ştiinţă, prin scoaterea lor din unităţile cărora aparţineau militărește şi trimiterea la moarte cu "binecuvântarea Mareşalului", se vor "reabilita post mortem", adică după executarea "ad litteram" a sentinţei.

Istoria revendică imperios adevărul şi acesta trebue mărturisit, mai ales când istoria Neamului nostru e trunchiată azi şi adaptată intereselor ruso-comuniste.

Ne întrebăm ce-ar fi făcut Dl. Ion Pantazi dacă ar fi fost în cauză, batjocorit, umilit, urmărit ca o fiară sălbatecă, sfidându-i-se nemărginita dragoste de Neam, ascunzându-se martiriul celor stigmatizaţi cu aberatica şi inumana născocire a Mareşalului, "reabilitarea post mortem"? Ar fi continuat oare să tacă la infinit?

Astăzi şi el şi legionarii "asasinaţi", răspund în faţa lui Dumnezeu de faptele lor.

Totuşi, aici în lumea pământeană, se continuă cu aceaş diabolică perseverenţă, lichidarea legionarilor supravieţuitori: fie prin capitulare, cazul dizidenţilor, fie prin schingiuirea lor morală cazul Episcopilor Trifa, Boldeanu şi alţii, fie prin asasinare, vezi instigaţiile lui Vălimareanu în Vatra privind pe Comandantul Horia Sima, în acest scop lucrând, mână în mână, forţele negative "democratice cu cele comuniste".

Publicaţiile din Ţară cât şi cele din exil, inspirate din acea fantezie a lui Ică Antonescu "PE MARGINEA PRAPASTIEI", prelucrată în continuare de Popa Palaghiţă, Sanhedrinul ovreesc, comuniştii Fătu şi Spălăţelu şi legionarii dizidenţi, continuă denigrarea Mişcării Legionare şi a Comandantului ei, perpetuând infamiile născocite de minţile nebuloase ale detractorilor, căutând să înfiltreze în sufletele chinuite ale generaţiilor tinere crescute sub controlul marxist, ura împotriva predecesorilor patrioţi legionari ai Arhanghelului Mihail, stigmatizaţi de acuzaţiile mincinoase ale defăimătorilor. Dovada, atitudinea duşmănoasă a tinerilor intelectuali, nu mai vorbim de muncitori fugiţi din "paradisul bolşevic", cari deşi nu-i cunosc, complotează pentru marginarea lor, ei simpli intruşi în exilul luptător.

Va veni o vreme când orice Roman adevărat va pune întrebarea istoricilor de mâine: dece a măcelărit Antonescu floarea tinerutului românesc cu atâta pătimaşă ură şi răspunsul nu poate fi obiectiv, dacă nu vor avea la îndemână şi cuvântul spus de legionari asupra acelui Stat Naţional Român Legonar, construit de ei la 6 Septembrie 1940, consfinţit de general la 16 Septembrie 1940, abrogat de el pe nedrept şi din ambiţii personale la 23 Ianuarie 1941, continuat prin guvernul de exil de la Viena dela 23 August 1944 până la 8 Mai 1945 şi după aceia prin cei 39 de ani din exil, tot atâţia de apărare a drepturilor României şi de lămurire a Occidentului asupra nedreptăţilor ce i s'au făcut la Yalta, Teheran, Potsdam şi Helsinki, când toţi ceilalţi români refugiaţi dormitau, se resemnau sau făceau avere.

Revenind la articolul amintit, constatăm că printr'o curioasă "coincidenţă" Dl. Ion Pantazi îşi însuşeşte integral teza politicienilor improvizaţi de azi, a comuniştilor şi a unor legionari dizidenţi, pe care caută s'o justifice şi întărească printr'o "exploatare dialectică" a diverselor expuneri ale Comandantului Horia Sima în menţionatele lucrări, dându-le alt sens, când în realitate sunt triste adevăruri politico-istorice, pe care cu nedumerire, mâhnire sau revoltă uneori, el le-a evocat pentru cunoştinţa legionarilor de mâine. Nu sunt reflecţii calomnioase, ci mărturii dureroase asupra caracterului schimbăcios al "politicianului" Antonescu, ridicat, la rangul de Conducător al Statului Român, cu piepturile şi avântul lor, în revoluţia naţională din 3 Septembrie 1940.

Articolul/surprinde prin conţinut şi prin patima pe care o pune în relatarea punctelor sale de vedere critică, parcă ar fi răbufnirea unor vechi resentimente ascunse, căci nu o justifică nici apartanenţa sa castei militarilor de carieră şi nici solidaritatea cavaleriei, care cunoscând firea nestatornică a cavaleristului Antonescu îl porecliseră "căinele roşu". M'ar bucura să cred că mai degrabă e vârsta Domniei Sale de atunci, care ne îngăduindu-i să fi conoscut –a fond– evenimentele, le discută prin prizma lecturii lucrărilor adversarilor Mişcării Legionare, având ca bază "Pe marginea Prăpastiei", nascocită de Ică Antonescu şi însuşită de Conducătorul "biruitor" prin protecţia tancurilor germane la 23 Ianuarie 1941.

Pentruca cineva să poată descifra labirintul sentimentelor generalului, trebue-a priori-să dedubleze omul politic, de militar, căci oricât ar părea de straniu, personalitatea Generalui Antonescu avea aceste două aspecte, bine definite, jucând un rol important în felul lui de a fi şi de a acţiona.

Ca om politic era nesincer frizând ipocrizia, ne încrezător, nestatornic în sentimente, insidios, ambiţios stăpânit de setea puterii absolute. Se visa "dictator" ca Hitler şi Mussolini, dar îi lipsea ceva substantial: partidul.

Deseori, cum aminteşte Comandantul Horia Sima în "Era Libertăţii" pagina 103 şi altele:

"era obsedat de ideia de a nu fi răsturnat peste noapte şi-mi spunea mereu eu nu am oameni, eu nu am partid. Dar Statul trebue ocupat cât mai repede de legionari. Vechile forţe nu aşteaptă decât un moment de slăbiciune pentru a ne doborî. Pregăteşte cu cea mai mare grabă listele de prefecţii legionari şi alţi demnitari ai Statului, pentru a face numirile".

Asta nu l'a împiedecat câteva luni mai târziu să-i convoace la o reuniune de "serviciu" în Bucureşti şi de a-i înlocui în absenţă cu militari de încredere, acest act fiind preludiul rebeliunii lui împotriva Mişcării.

Popularitatea Mişcării Legionare şi adeziunea maselor, cu toată decimarea sistematica a cadrelor făcută de regimul carlist, îl fascina. Strateg, prin profesia militară, el cântărea altfel potenţialul de luptă şi de jertfă de care ea dăduse dovada înfruntându-se cu duşmănia Regelui, a camarilei regale, a lui Armand Călinescu, a tuturor profitorilor creaţi de ei, şi a milenarei resemnări româneşti în faţa tragediilor destinului.

Deaceia n'a precumpănit o clipă să decreteze la 16 Septembrie 1940 Statul Naţional Român Legionar, aspirând probabil la preluarea "Căpităniei" Mişcării prin aclamaţii.

Desi il cunoscuse pe Căpitan, el nu şi-a dat seama că apariţia lui Codreanu pe firmamentul Ţării nu era ca om politic, ci ca profet şi educator al Neamului. El intuise de unde venea răul care se abătuse asupra lui, l'a trezit din toropeala sloganurilor mincinoase şi pornise cu el, dârză călăuză, pe calea împlinirii marelui destin ce-i hărăzise Dumnezeu la încrucişarea drumurilor Vestului cu Estul şi Nordului cu Sudul Europei.

Codreanu şi Legiunea Arhanghelul Mihail erau împlinitorii acestei măreţe misiuni. Neamul l'a înţeles şi l'a urmat fără şovăire. Nu l'au înţeles politicienii fără scrupule ieşiţi din generaţia făuritoare a României Mari, cari sub bagheta unui rege criminal împingeau Ţara spre prăpastia comunistă. N'a înţeles nici generalul că fenomenul primenitor legionar era sprijinit pe virtuţile ancestrale ale Neamului Românesc, înăbuşite de veneticii impuşi României de zişii "aliaţi fireşti".

Legionarii deşi îl stimau pe Generalul Antonescu şi-l respectau, nu-i puteau decerna titlul de Căpitan, pentrucă pentru ei titulatura se împleteşte cu figura lui Codreanu şi în Legiune Seful se impune prin fapte, nu prin îmbrăcarea cămăşii verzi.

Ucenicia politica si-a facut-o sub tutela Regelui Carol al II-lea.

Trimis ataşat militar la Londra acolo si-ar întărit sentimentele anglofile, pe care le-a păstrat intacte chiar cand era "cel de al treilea om al Axei" cum l'a definit Dl. George Barbu in cartea sa cu acelaş nume tiparită la Paris acum vreo 20 de ani, dovedind-o cu prisosinţă prin tratamentul de favoare aplicat în timpul războiului prizonierilor aviatori englezi si americani, care ne zdrobeau Tara si rezistenţa morală prin bombardamentele –covor–, şi prin abilitatea cu care a dejucat vigilenţa germanilor după catrastofa de la Stalingrad, ducând tratative directe sau aliindu-se cu partidele zise istorice cu scopul de a esi den rasboiul denumit de el "frăţia de arme germano-română".

Pe Carol al II-lea l'a servit credincios atata timp cât amicitia acestuia ii ingaduia sa urce treptele ambitiei peronale, cand insa acesta s'a poticnit si Tara nu-l mai vrea, i-a impus militărește sentinţa ei –abdicarea– substituindu-i-se abil in fructia de dictator, sprijininduse pe elanul cămaşilor verzi, pe care la rândul lor le-a trădat la 23 Ianuarie 1941.

Rechemat de la Londra a trăit în Tară toate frământările premergătoare alegerilor din Decembrie 1937, când pactul electoral Codreanu-Maniu-Gh. Brătianu a doborît în alegeri guvernul Tătărăscu instalat de Rege, dând partidului legionar "Totul Pentru Ţară" o mare victorie electorală, transformându-l în cel de al treilea partid de guvernământ.

Panica provocată în rândurile partidelor politice de succesul legionar, cu cele 66 de mandate de deputaţi obţinute, a precipitat prăbuşirea "parodiilor democratice" ale carlismului de până atunci, deschizând drumul către dictatura personală a Regelui.

Carol al II-lea ca răsbunare, s'a prefăcut că se înclină tendinţei naţionliste a poporului român, manifestată de alegători şi a însărcinat la 20 Decembrie 1937 cu formarea guvernului pe poetul Octavian Goga, co-preşe-dinte cu Prof. A.C. Cuza al partidului naţional-creştin care obţinuse numai 39 de mandate în alegeri şi era contra legionarismului codrenist.

In acest guvern generalul Ion Antonescu apare ca ministru al Apararii Naţionale, ministru de interne fiind Armand Călinescu, călăul tineretului legionar.

Datorită grăbitelor măsuri antisemite luate de noul guvern, cum aminteşte generalul Platon Chirnoagă în lucrarea sa "Istoria Politică şi Militară a Răsboiului Romaniei contra Rusiei Sovietice pag. 84, citâm:

"Pe baza principiului –România a Românilor acest guvern... a luat măsuri antisemite, a interzis apariţia unor jurnale evreeşti Dimineaţa, Adevărul, Lupta–, a suprimat subvenţiile cultului mozaic, a început verificarea drepturilor de cetăţenie ale evreilor şi în unele barouri evreii au fost excluşi..."

a provocat protestul evreilor din Franţa, Anglia şi al Rusiei şi sabotaj economic în producţia şi comerţul Tarii controlat de ei, ceace a determinat pe Carol al II-lea să-l schimbe la 10 Februorie 1939, înlocuindu-l cu un guvern prezidat de Patriarhul Miron Cristea, în care atât generalul Antonescu cât şi Armand Călinescu îşi păstrau posturile cheie ce ocupaseră în cel precedent, bucurându-se de increderea totală a Regelui.

Astfel Generalul Antonescu a patronat militarmente lovitura de Stat a Regelui Carol al II-lea şi instaurarea dictaturei regale.

Cu toate că se pretindea prieten al lui Corneliu Zelea Codreanu i-a declarat categoric, cu prilejul unei partide de sky la Predeal, că dacă va fi pus în alternativa de a lua poziţie împotriva Mişcării Legionare, va trage în membrii ei fără ezitare şi nu s'a sfiit s'o facă la 21-23 Ianuarie 1941 sub protecţia tancurilor germane.

In atâtea momente grele ale Tării pe care le-a trăit în anii 1938 1939, el s'a ilustrat printr'o tăcere absolută, avalând dictatura, schimbarea Constituţiei, introducerea pedepsei cu moartea, ştiind prea bine pe cine viza această măsură, prigonirea sângeroasă a tineretului legionar, strangularea în pădurea Tâncăbeşti de către-binomul ucigaş– Carol II şi Armand Călinescu, a Căpitanului, a Nicadorilor, a Decemvirilor rămânând impasibil la acţiunea Abdul-Hamid-ianâ a asasinului Carol al II-lea, după pedepsirea legionară la 21 Septembrie 1939, a lui Armand Călinescu urmată de masacrarea a sute dintre legionarii chinuiţi în lagare şi închisori, ale căror cadavre au zăcut zile întregi aruncate la intrările principale ale oraşelor Tării.

Arestarea lui de către Carol al II-lea, pentru patrioticele proteste împotriva irosirii fondurilor strânse pentru înzestrarea armatei prin impozite abuzive şi danii publice, care-l vizau pe rege ca mare vinovat, a stârnit nemulţumiri în cadrele superioare ale armatei, ceace a determinat pe rege să-l scoată din închisoare şi să-l mazilească la mânăstirea Bistriţa la 9 Iulie 1940.

Intre timp s'a produs ultimatum-ul rusesc de a ceda rusilor în patru zile Basarabia, Bucovina de Nord şi ţinutul Herţa din Moldova, sub pretextul că aceste teritorii ar fi fost smulse in 1918 fără drept din teritoriul rusesc la prăbuşirea imperiului ţarist. Acest ultimatum a fost încurajat şi aprobat de Hitler prin acordurile secrete semnate între el şi Stalin prin intermediarii lor Ribbentrop-Molotow şi era consecinţa neîncrederii pe care i-o provoca politica de duplicitate în relaţiile exterioare practicată de Regele Carol, pedepsirea duşmăniei făţişe a guvernelor perindate sub domnia lui şi o slăbire voită a forţelor româneşti pe care nu putea conta în planurile lui expansioniste.

La 30 August 1940 a urmat Diktatul de la Viena care ne obliga să retrocedăm Ungariei Transilvania de Nord. Paharul amărăciunilor era prea plin Legiunea şi-a mobilizat forţele şi a început revoluţia naţională, pentru isgonirea regelui asasin şi trădător al cuvantului dat Ţării cu un an înainte, când într'un iures, propagandistic dealungul ei lansase sloganul "nici o brazdă nu vom da".

Acesta amintindu-şi de avertismentul dat de generalul Ion Antonescu lui Corneliu Zelea Codreanu, l'a scos de la Bistriţa şi l'a însărcinat cu formarea noului guvern, pentruca la 4 Septembrie să-i ceara să scoată armata şi să tragă în legionari. Generalul a fost gata s'o facă şi l'a convocat pe comandantul militar al Capitalei Generalul Coroama care a refuzat pretextând:

"Nu pot utiliza armata pentru vărsari de sânge ale căror consecinţe nu se pot prevedea".

Încurajat de această denegare a generalului Coroamă de a se supune intenţiilor criminale ale regelui şi de faptul că legionarii ocupaseră Bucureştiul, Antonescu s'a decis să-i ceară abdicarea".

* * *

Situaţia Tării era îngrozitor de grea.

Totul se realizase aidoma prezicerilor politice cuprinse în memoriul, pe care Corneliu Zelea Codreanu îl trimisese la 5 Noembrie 1936, Regelui şi oamenilor politici ai Ţării, înfierând politica lor externă, total în afara realităţilor politice europene dintre anii 1933-1938. (Circulări şi Manifeste pag. 97 şi 98 în introducere, paragraf I şi III; citâm:

"Este cutremurător să ne gândim că noi, tineretul de astăzi ar fi să fim condamnaţi a asista la împărţirea sau ciuntirea României Mari, pentru a plăti păcatele unei infame politici externe".

"Cerem ca Majestatea Voastră să pretindă tuturor celor ce conduc sau manifestă păreri cu privire la politica externă a României, să declare că raspund cu capul pentru directivele pe cari şi le însuşesc".

"Aşteptam deasemenea acelaş gest de mare curaj şi de mare cavalerism şi din partea Majestăţii Voastre...".

"Nu există: Mică Înţelegere şi Înţelegere Balcanică. Cine crede în acestea, dovedeşte că n'a înţeles nimic. Faţă în faţă stau numai două lumi. Sub presiunea lor, în clipa răsboiului, toate combinaţiile diplomatice se vor nărui ca nişte castele de carton. Aceste două lumi sunt: Statele revoluţiilor naţionale cari luptă pentru apărarea Crucii şi a unei civilizaţii milenare şi Bolşevismul şi anex ele sale, care luptă pentru nimicirea neamurilor şi pentru prăbuşirea civilizaţiei creştine".

Tăvălugul german făcuse să dispară depe harta Europei –Austria, Cehoslovacia, Polonia; Franţa învinsă, era ocupată şi împărţită în două, Anglia deasemenea izolată în insula ei după ruşinoasa retragere de la Dunkerque; Belgia, Holanda, Norvegia, Danemarca-ocupate şi fără cuvânt; Bulgaria, Yugoslavia şi Grecia, pe cale de a fi ocupate, iar Turcia neutrală tremurând de frică.

Cine mai putea întinde o mână de ajutor României? Nimeni!

Trecuseră doar patru ani şi avertismentul Căpitanului se împlinise. Regele rămăsese surd –chiar mai mult– ordonase asasinarea lui Codreanu în 1938 şi a elitei legionare în 1939, neschimbând nimic din linia politicei externe de vrăşmăşie faţă de puterile Axei. Poliţa a venit la scadenţă în Iunie 1940, ultimatumul rusesc cu ciopârţirea României de Nord şi Est. Hitler aprobase executarea.

Intrat în panică, Regele Carol a schimbat guvernul Tătărăscu formând sub conducerea lui Gigurtu un guvern de apropiere de Germania, în care au intrat trei legionari, între care Comandantul Horia Sima.

Acest –sacrificiu–, i-a permis Domnului Pantazi să consume 3 pagini din Stindardul, făcând tot felul de insinuări şi supoziţii, care mai de care injurioase la adresa Sefului Mişcării Legionare. Cui prodest?

Pentru a lăsa deoparte orice bănuială de părtinire, redăm ce spune Generalul Platon Chirnoagă, care nu era legionar, asupra adevăratelor cauze a acestei acțiuni: citățm,

"Deși Regele era vinovat de asasinarea lui Codreanu șeful mișcării legionare și a altor câteva sute de legionari, printre cari o bună parte din elita acestora, totuși șefii legionari rămași în viață, au acceptat colaborarea la guvernare, în speranța că vor putea să impună Regelui o politică clară, prin care să se salveze frontierele țării. După patru zile de la intrarea în guvern, Sima a avut o ultimă audiență la Rege pentru a-l determina să adapteze în mod hotărât politica României, evenimentelor euorpene ca să prevîntâmpine amputarea Transilvaniei. Nereușind și-a dat demisia". (Războiul României contra Rusiei Sovietice pag. 93, capitolul Hitler și Guvernul Antonescu-Mișcarea Legionară).

A fost prea târziu. Granițele României Mari fuseseră sfârtecate fără să se tragă nici un cartuș, creând o nouă problemă, pe lângă greutățile existente, acea a zecilor de mii de refugiați din provinciile pierdute, și tragadia lor.

Generalul Antonescu numit de Rege Prim Ministru, a început la 5 Septembrie 1940 consultări cu sefii fostelor partide politice, pentru a încerca formarea unui guvern de coaliție națională. Toți au refuzat nevoind să-și asume răspunderi. Nu-i mai interesa România pe care o sacrificaseră ambițiilor și intereselor lor personale. Numai legionarii au făcut zid în jurul lui.

Pentru ei salvarea Țării era mai presus decât amintirea suferințelor la care fuseseră supuși. Au condiționat colaborarea numai de abdicarea irevocabilă a regelui Carol. O cerea Țara mintită și jefuită, armata umilită si Legiunea pe care o decimase cu o bestialitate ne îngăduită unei ființe umane.

Dărâmat de fărădelegile comise și de voința Țării a cedat, numind pe generalul Antonescu –Conducător al Statului– dându-i depline puteri, iar succesiunea la tron, fiului lui Mihai, Voevod de Alba-Iulia, pe care-l detronase la venirea lui în România la 30 Iunie 1930. A doua zi hulit de toată lumea. a fugit spre vestul Europei.

Guvernul s'a format în ziua de 14 Septembrie, iar Romania, cum am mai indicat, s'a transformat în "Stat Național Legionar", la 16 Septembrie 1940.

Comandantul Horia Sima devenit Vice-Presedinte al Guvernului, a cerut în mai multe rânduri generalului să convoace Țara la alegeri, ceace generalul a refuzat deoarece, cum spune generalul Platon Chirnoagă în lucrarea amintită pagina 98, paragraful 3, citățm:

"...generalul s'a complăcut în situația de dictator, care corespundea mai bine firii lui dominatoare și prin imitația celorlalți dictatori europeni, a decis ca România să fie "Stat Legionar".

Iar la pagina 107 paragraful 2 scrie în continuare, citățm:

"Antonescu era urmarit de ideia de a fi singur conducător. Prezența alături de el a lui Horia Sima ca sef al mișcării legionare nu-i convenea. Deaceia a căutat să ia și conducerea mișcarii și a îmbracat cămașa verde ca sa atragă simpatiile legionarilor, dar cum aceștia rezistau, s'a pregătit și pentru cazul când s'ar desface de ei.

Așa se explică că în luna Noembrie a avut pe de o parte întelegerea cu Hitler, asigurându-se de încrederea și sprijinul lui dacă se va decide să înlăture mișcarea de la conducere, iar pe de altă parte profitând de evenimentele tragice din noaptea de 26/27 Noembrie (Jilava-deshumarea Căpitanului), a cerut categoric șefia legiunii".

Deci se dovedește odată mai mult inconsecventa sentimentelor lui față de legionari, consecința unor ambiții irațională și a intrigilor anturajului politizat anti-legionar, care a știut să speculeze la maximum temerile nefundate ale generalului, că legionarii i-ar fi ostili neadmițându-i șefia.

Pe acest drum greșit a mers până la 21 Ianuarie 1941, când a deslănțuit rebeliunea lui împotriva Legiunii și a Statului Național Legionar creat de el, prin eliminarea Ministrului de Interne generalul Petrovicesu și a tuturor prefecților legionari, înlocuindu-i cu militari de carieră, devotați Conducătorului. Prin amicul său Fabricius-ministrul german în România, l'a informat pe Hitler de situația creată la București de masurile pe care le luase si i-a cerut sfatul. Generalul Chirnoagă în lucrarea menționată relatează, după arhivele timpului, răspunsul Führerului, în paginile 111/114 paragraful 2, si urm citățm:

"După ce sângele a curs, generalul să ia măsuri energice și să facă masă curată. Apoi să fondeze o nouă legiune sub conducerea lui".

Iar comandantului Horia Sima i-a dat un ultimatum de 24 de ore cerându-i.

"In noaptea de 22/23 Ianuarie prin ministrul Neubacher, să înceteze orice rezistență contra lui Antonescu, avertizându-l că armata germană a primit ordin sa intervină în conflict în sprijinul Conducătorului Statului. In fața acestei amenințări, H. Sima în colaborare cu Neubacher-a redactat un ordin către legionari prin care le cerea să înceteze imediat rezistența.

"Odată cu acest ordin, ministrul german a dat garanții că nici un legionar nu va suferi represalii... Aceste garanții au fost comunicate în toate orașele mari ale țării prin comandanții germani. Ele n'au fost luate în considerare de Antonescu, care în dimineața de 23 Ianuarie 1941, când legionarii părăseau clădirele și baricadele pe cari le apăraseră, jandarmii din ordinul lui Antonescu - au tras asupra mulțimii în piața teatrului național, făcând sute de victime, morți și răniți".

După restabilirea ordinei, Antonescu l'a primit pe Neubacher și i-a mulțumit în numele națiunii și al statului pentru acțiunea lui de intermediar. In timpul convorbirii, Antonescu a spus că acuma va trebui să spânzure pe toți șefii legionari. Neubacher a protestat cu energie și a declarat că dacă ar fi cunoscut intențiile generalului nu s'ar fi dus să convingă pe legionari să renunțe la luptă.

"Pentru salvarea legionarilor de teroarea lui Antonescu, Himmler a aprobat ca aceștia să se refugieze în Germania. ...H. Sima și ceilalți șefi legionari au fost invitați în Germania ca "oaspeți", dar acolo au fost transformați în prizonieri politici Astfel un numar de cca 700 de legionari, au fost închiși în lagărele de la Dachau, Buchenwald și Sachsenhausen.

"In țară, Antonescu a deschis mari procese și a condamnat la moarte pe toți legionarii cari au fugit, iar ...cca 8000 au fost judecați și condamnați la diferite pedepse cu închisoare.

"...Așa dar turburările de la 21/23 Ianuarie 1941, cunoscute sub numele de "rebeliunea legionară", n'au fost inițiate de legionari, ci aparțin numai voinței generalului Antonescu de a se despărți de acei care i-au deschis drumul la conducerea statului român și apoi l'au sprijinit cu toată puterea ca să exercite această conducere, atunci când toate celelalte partide l'au lăsat să cadă.

"Aceasta rupere de legiune a fost una din gravele greșeli ale lui Antonescu în politica internă. Mișcarea legionară alături de el, făcea legatura lui cu națiunea. Fără legiune a rămas singur.

..."Cu mișcarea la putere ar fi avut un sprijin puternic în interior. Actul nefast al Regelui și al opoziției la 23 August 1944, n'ar mai fi avut loc și nici el n'ar fi fost predat rușilor. Țara ar fi avut un armistițiu vertabil și o altă soartă".

Iată ceace spune generalul Platon Chirnoagă în lucrarea amintită despre mișcarea legionară:

"Mișcarea legionară era pornită de jos, din popor și din instinctul națiunii, care căuta o apărare în contra comunismului. Ea se sprijinea pe principiile fundamentale ale neamului: biserică, națiune, rege, armată. Era creștină, naționalistă, regalistă și era convinsă de necesitatea unei armate puternice pentru apărarea teritoriului național. Legionarii cuprindeau o bună parte din națiune –în special tineretul– și se identificau cu sufletul neamului. Dacă torturarea și asasinarea atâtor sute de legionari în inchisori și câmpuri de concentrare crease o stare de permanentă încordare între autoritatea de stat și mișcare, asasinarea lui Codreanu a împins pe legionari la exasperare. Atâtea crime nejustificate, au creiat o atmosferă de simpatie în toată țara pentru legionari și un val de ură în contra Regelui și a oamenilor politici cari l-au servit. Era explicabil că la venirea legionarilor la putere, să asistăm la o cercetare a răspunderilor, o chemare în fața justiției pentru pedepsirea celor vinovați și chiar la acte de răsbunare sângeroasă, așa cum s'a întâmplat în toate revoluțiile, sau stările revoluționare. Toate aceste tulburări ar fi putut fi evitate, dacă Regele Carol și oamenii politici ar fi lăsat mișcarea legionară să se desvolte și să-și urmeze cursul evolutiv, ca ori ce nou partid care se sprijină pe principii sănătoase.

Din punct de vedere extern, urmările au fost și mai dezastroase. Codreanu considera ca Rusia este inamicul cel mai periculos al României. In eventualitatea unui conflict, el nu vedea cum Anglia și Franța atât de îndepărtate de România, ar fi putut să ne ajute în mod efectiv în contra Rusiei. Pe de altă parte toți vecinii României, polonezi, cehi, slovaci, bulgari, sârbi –în afară de unguri– erau slavi și prin afinități de rasă se considerau apărați față de Rusia, chiar dacă acolo stăpânea un regim a cărui ideologie comunistă era expansionistă.

Acesta e adevărul istoric al celor petrecute în epoca "Statului Național Legionar", pe care generalul Antonescu îl decretase pentru manevrele lui politice, dar pe care-l submina în măsura în care influențe streine sporeau prin lingușire-vanitatea lui personală, punand-o în conflict cu fidelitatea absolută a legionarilor memoriei Căpitanului lor legitim, Corneliu Zelea Codreanu.

Toate acestea au contribuit ca la 23 Ianuarie 1941, slăbiciunile lui omenesti si amorul propriu, să-i transforme irațional-în ură tiile față de mișcare, urmărind-o după acea cu o pasiune destructivă, care a întrecut cu mult isprăvile criminale ale lui Carol al II-lea.

Pentru a ilustra culmea atinsă de intrigile lui pe lângă Führerul Hitler, la care se pretase și ministrul german pe atunci la Bucuresti-Fabricius-, reproducem alăturat harta Europei cu indicarea loviturilor încercate de către comunism între 1920-1941 în acest spatiu, publicată în revista germană oficială a timpului "Volk und Reich" Nr./ din Iulie 1941, în care harta României apare marcată-cu secera și ciocanul –Januar 1941– insinuând că rebeliunea antonesciană contra Legiunii ar fi fost o răsmeriță legionară comunistă.

Personal l'am cunoscut cu prilejul emisiunilor filatelice legionare, când ca delegat al Ajutorului Legionar, Comandantul Horia Sima m'a trimis la general pentru a-i expune rațiunile financiare și propagandistice ale acestor emisiuni destinate a spori resursele economice ale operei de ajutorare a refugiaților, universalizând în acelaș timp figurile eroilor legionari, Căpitanul, Ion Moța și Vasile Marin.

A lăudat inițiativa Ajutorului Legionar, spunându-mi: "bravo băieți, așa se lucrează".

Era într'o Sâmbătă din ultimile zile ale lui Octombrie 1940 și cum prima emisiune era programată pentru punearea în circulație cu prilejul sărbătoririi Iașului ca oraș al Mișcării Legionare, la 8 Noembrie, timpul de executare era redus doar la vreo 10 zile, l'am rugat să dispună directorului poștelor, un colonel. să mă primească imediat și să dea ordinele necesare de imprimare urgentă.

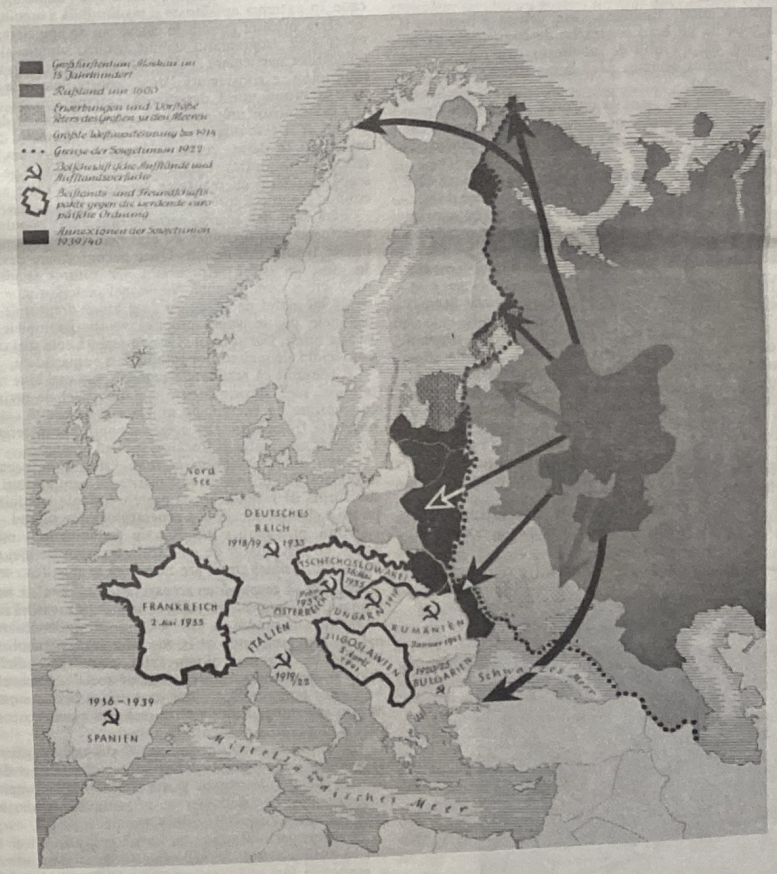

Reprodusă din revista "VOLK UND REICH" Nr. 7 din Iulie 1941.

A făcut-o surâzător, parcă cu mulţumirea de a fi contribuit la realizarea acţiunilor patritice ce erau legate de apariţia şi răspândirea lor. Chiar mai mult, mi-a pus la dispoziţie un automobil al preşidenţiei pentru a mă duce rapid la poştă şi la fabrica de timbre.

Semnalez aceste lucruri pentru a dovedi odată mai mult inconsecvenţa sentimentelor lui, căci dela felicitari şi amabilităţi, acelaş om, după 23 Ianuarie 1941, a decretat retragerea timbrelor legionare din circulaţie, difuzarea lor constituind de la acea dată un delict pedepsit cu moartea, considerându-le ca o propagare a ideilor legionare interzise.

Această demenţială măsură, pe care au continuat-o făuritorii lui 23 August şi comuniştii Anei Pauker, constitue caz unic în analele filteliei universale. O inofensivă bucăţică de hârtie colorată putea produce cuiva o moarte violentă, pretextând motive politice, când în fond ea făcea parte din istoria ilustrată a lumii moderne.

Dece oare atâta frenezie a urei?

Dece atâta poftă de a ucide fără milă tineretul, tineretul românesc care-l ajutase să atingă culmea ambiţiilor-să devină Conducătorul Statului? Dece sinceritătii ataşamentelor lui generalul i-a răspuns cu machiavelişmul politicianului din el?

Poate numai vanitatea lui de militar, care-i provocase o schizofrenie a puterii absolute, l'a impins spre rolul de Irod al secolului 20.

Militarul, ca al doilea aspect al personalităţii lui, avea virtuţile şi defectele profesiunii.

Aspru, pentru a întări disciplina. Dur, pentru a menţine şi nedrept când vederile lui erau contrazise de oameni sau evenimente. Era temut, dar nu iubit de subalterni, care-l porecliseră "câinele roşu", pentrucă urmărea până la nimicire pe cel care se împotrivise vederilor lui.

Ranchunos, devenea rău pana la cruzime, reabilitarea "post mortem" a legionarilor trimişi pe front în echipele speciale create la Sărata, fiind exemplificarea acestei cruzimi alimentată de despotismul lui congenital.

Obsedat de bastonul de mareşal şi-a sacrificat soldaţii fără reticenţe umanitare. Pentru atingerea obiectivelor fixate de strategul militar, cazul cuceririi Odesei, a transformat o batalie, în hecatomba a zeci de mii de soldaţi, pentru satisfacerea orgoliului de a fi *"cuceritorul" ei.*

Îi plăceau adulaţiile gen "Ave Caesar" şi anturajul femenin.

Aşa şi-a constituit triumviratul dirijat de Veturia Goga, spioana sovietelor, slabiciune care l'a costat viaţa şi a aruncat neamul românesc în cătuşele comunismului, la 23 August 1944.

Cu toate aceste micimi omeneşti care au provocat ruperea echilibrului sufletesc între guneraţia bătrânilor şi generaţiile tinere naţionaliste contribuitoare la stabilirea lui prin mitificarea visului împlinit al României Nari, Mareşalul Antonescu va rămâne în Istorie; pe de o parte prin demnitatea ostăşească cu care a primit moartea, iar pe de altă parte prin acea magică chemare pentru soldaţii români la 22 Iunie 1941 "Vă ordon să treceţi Prutul" care a transformat răboiul contra Rusiei Sovietice, în epopeia românească a spălării ruşinei cedării Basarabiei, Bucovinei şi Hertei muscalilor, fără a rezista.

Su reusit-o Vânătorii de Munte Români, împlântând tricolorul nostru pe piscul Elbruz caucasian, mândria rezistenţei sovietice.

Traian POPESCU

Cetatea Alloă clădită pe malurile Nistrului şi ol Mării Negre de principii Moldovei.

PROBLEMA PARTIDULUI UNIC

de Faust BRADESCU

Rgimul partidului unic pare la prima vedere o excelentă soluţie politică. Graţie lui pot fi împiedecate o seamă de inconveniente ce îngreunează realizarea promptă a multor reforme esenţiale.

Partidul unic poate concentra cu mai multă uşurinţă energiile creatoare şi executive ale naţiunei într'o direcţie determinată, fără teamă de a fi contracarat în intenţii şi realizări. Câmpul lui de activitate în timp şi spaţiu se găseşte nestingherit. Si e sigur că, sub o cârmuire cinstită, clarvăzătoare, dedicată problemelor generale, partidul unic poate realiza mai mult şi mai bine decât orice alt regim.

Numai că, foarte rar aceste caracteristici pot fi întâlnite într'o organizaţie politică. In genere, partidul unic tinde spre un exclusivism dăunător intereselor generale, chiar dacă intenţia primordială este înălţătoare. In dorinţa de a realiza întocmai ce şi-a propus (nu vorbim de cazul ambiţiilor personale ce nu-s decât o tiranie camuflată) partidul unic, odată ajuns la putere, cade în extrema apăsătoare şi inadmisibilă a orgoliului. Se crede în afara oricărei greşeli de calcul sau de apreciere, infailibil în executarea programului stabilit, arbitru suprem al gusturilor şi aplecărilor particulare... Orice critică, orice observaţie, orice nemulţumire. e considerată *"atac"* contra liniei sale de conduită, linie presupusă unică, desăvârşită şi eternă...

Conducătorii unui astfel de organism –oricât de bine intenţionaţi ar fi ei *la origine*– îşi pot pierde cumpătul din cauza marei puteri ce deţin, sau se înfundă în conjectura unor calcule falsificate de optica nouă. Convinşi de adevărul pe care-l deţin, scapă contactul cu realitatea vie şi schimbătoare a mediului ce conduc şi alunecă spre abuzuri şi nedreptăţi.

Fără să-şi dee seama, partidul unic ajuns la putere, se poate trnasforma într'o *tiranie,* cu atât mai crudă şi nemiloasă cu cât bazele îi sunt mai morale. Orice neconformare devine *"păcat"*. In plus, un astfel de organism cere tuturor ascultare oarbă şi supunere necondiţionată. Nimic mai periculos pentru o naţiune decât un astfel de organism ce-şi arogă dreptul de a-i conduce destinele pe de-asupra propriei voinţi. Exemplele abundă în istoria lumii. Dar secolul XX ne prezintă cele mai caracteristice consecinţe ale regimurilor totalitare şi unipartidare.

E adevărat că rezultatele practice, sau mai bine zis realizările tehnice, sunt surprinzătoare sub un astfel de regim. Există o concentrare de energii, de mijloace şi de voinţă realizatoare ce nu poate fi depăşită. Dar aceste scopuri, pur materiale, nu satisfac decât momentan şi trecător, spiritul uman.

Omul aspiră continuu la ceva, este în neîncetată mişcare interioară. Si din micile sau marile lui nemulţumiri, exprimate sub formă de revendicări, ia naştere linia de conduită sau de aspiraţii a claselor sociale şi-a generaţiilor ce se succed.

Omul, prin natura lui, este un veşnic nemulţumit, un critic acerb, un răsturnător de concepţii, un izvor de idei noi. Pentru liniştea lui psihică omul are nevoie să se manifesteze, să susţină *"ceva"* sau să respingă cu aceeaşi tărie *"altceva"*. E un vibratil şi numai atâta timp cât vibrează, el se simte o creatură liberă.

Politica, la rândul ei, este şi ea un câmp de vibrare excepţional, în care mulţi indivizi îşi reechilibrează metabolismul psihic. Mai ales că, în genere, ei reprezintă *"ecoul"* revendicărilor, criticelor şi aspiraţiilor tuturor claselor sociale. Deaceea, *opoziţia* –în orice regim politic– *trebue considerată ca o supapă necesară,* prin intermediul căreia să se realizeze osmoza necesară între pătura conducătoare şi păturile populare.

Unde nu-i permisă opoziţia activă şi legală, ne găsim în *regim excepţional,* cu tendinţă exclusivistă, dacă nu direct dictatorială. Si dacă o astfel de situaţie poate fi acceptată momentan, în cazuri excepţionale (război, stare de asediu sau revoluţie), într'un regim normal devine opresiune şi tiranie.

Deaceea, partidul unic –ca formă politică– nu-şi mai are locul în zilele noastre. Astăzi, omul tinde să-şi manifeste opiniile şi aspiraţiile fără nicio constrângere. Obligaţiile lui către societate nu-i mai pot fi impuse. Le acceptă raţional. Dar, în acelaş timp, înţelege să-şi valorifice pe deplin şi drepturile. Sutele de mii de indivizi ce fug cu atâtea riscuri din ţările dominate de totalitarismul comunist, nu se expun pericolelor atât din cauze materiale sau economice (lipsă de alimente, cozi sau filme proaste), cât din cauza imposibilităţii de a-şi valorifica prerogativele umane. Nu se pot manifesta ca indivizi liberi şi respectaţi ai regimului în vigoare. *Libertatea* –în tot ce are ea mai pur– *este un articol de credinţă.* Azi omul cere ca această credinţă să-i fie respectată.

Nu-i suficient să se spună că *"acolo unde nu există opoziţie nu este democraţie",* deoarece opoziţia poate fi împiedecată de a se manifesta chiar şi într'un regim democratic. Corect se poate preciza că *"acolo unde nu avem opoziţie nu există libertate".* In realitate, nu denumirea caracterizează un regim, ci *spiritul* în care e condus. Democraţia regelui Carol II era tot atât de feroce şi tot atât de puţin liberală pe cât e regimul partidului unic în URSS sau în R.S.R. Si invers, multe din aşa zisele *dictaturi sud-americane* s'au comportat de-o manieră mai liberală decât multe democraţii occidentale din vechiul continent.

Pentru noi, ceeace interesează este *spiritul* în care se manifestă regimul politic în vigoare. Puţin ne-ar păsa ce denumire ar avea, dacă individul s'ar simţi într'o *atmosferă de libertate* şi şi-ar putea valoriza facultăţile şi prerogativele umane. Or, "atmosfera de libertate" se distinge printr'o posibilitate permanentă de a opune puterei discreţionare a Executivului propriile idei şi aspiraţii, fără teamă de a se vedea brutalizat, arestat sau chiar, eliminat.

Un organism politic, pentru a se găsi în armonie cu naţiunea, pentru a fi în serviciul omului şi a putea spera la rându-i respectul şi ajutorul neprecupeţit al acestuia, trebue să întrevadă realitatea şi să reflecteze asupra necesităţii unei contrapondere politice. In speţă, *o opoziţie capabilă* de a deschide ochii şi a arăta noi posibilităţi celor ce conduc efectiv, la un moment dat, naţiunea.

Ca şi un individ care, angrenat într'o acţiune, nu mai poate vedea cu claritate ceeace se petrece la o oarecare distanţă, tot aşa orice partid ajuns la conducere e adesea pus în imposibilitate de a cuprinde totalitatea problemelor şi mai ales evoluţia constantă a acestora. Cu atât mai dificilă îi devine sarcina când, partid unic, poate cădea în greşala de a se considera infailibil şi atotştiutor. Cu timpul, o ruptură se produce între sferele înalte ale grupului conducător şi păturile populare ale naţiunii. Astfel, în timp ce regimul de partid unic crede sincer că realizează opere în conformitate cu dorinţele şi aspiraţiile poporului, acesta se consideră din ce în ce mai spoliat, mai neînţeles, mai părăsit. Cu timpul se raliază, într'o primă fază, curentelor protestatare, apoi celor revoluţionare ce urmăresc răsturnarea tiraniei partidului unic. E logic şi nu există scăpare.

Deaceea, o organizaţie ca Mişcarea Legionară –vizând buna stare şi desvoltarea integrală a maselor populare– trebue să rămână în contact afectiv cu aceste mase şi să le asculte permanent revendicările şi aspiraţiile. Or, contactul direct poate fi în mod admirabil secundat de existenţa unei opoziţii organizate. Prin forţa lucrurilor, această opoziţie poate aprofunda şi sonda mai uşor subtilele manifestări psihice ale acestor pături sociale. In plus, fiind organizată, va avea greutatea necesară de a critica, de a susţine, de a interveni.

Mişcarea Legionară nu combate existenţa partidelor politice, pentru a instaura un regim de partid unic. Din contră, ca urmare a experienţelor ce-au zguduit secolul XX, găseşte prezenţa lor în viaţa socială şi politică a naţiunei ca o realitate utilă pentru propria-i activitate. Existenţa partidelor este stimulentă. Numai din confruntarea continuă a frământărilor sociale se poate ajunge la satisfacerea cerinţelor urgente şi indispensabile ale naţiunei. Tot ce se poate cere însă, oricui –problemă esenţială dealtfel în concepţia legionară– e *supunerea tuturor partidelor unor norme etice,* sub egida cărora să se mişte atât partidul la putere (ca element executiv), cât şi opoziţia (ca element de cumpănă).

Mişcarea Legionară înţelege şi susţine existenţa unei opoziţii vii, active, care să constituie un fel de balanţă compensatorie şi permanentă a erorilor şi exagerărilor posibile în orice guvernare. Dar nu poate fi admis ca această opoziţie să devină agresivă, mincinoasă şi calomniatoare. Partidele politice în mentalitatea epocei noastre, sunt utile şi trebue să rămână o *"alternativă"* viabilă întru uşurarea şi îmbunătăţirea raporturilor *"Stat-Naţiune",* prin întrebuinţarea *criticei constructive.*

Pentru Mişcarea Legionară opoziţia constitue un element de colaborare indirectă întru completarea şi realizarea optimă a unui program ce poate avea defecte iniţiale, excese sau lipsuri. Cu ajutorul opoziţiei se speră recondiţionarea părţilor defectuoase, incomplete, exagerate sau rău executate. Misiunea opoziţiei nu este de a pune permanent beţe'n roate guvernului, de a combate cu orice preţ realizările şi proectele echipei guvernamentele, de a constitui o rezistenţă sistematică în intenţia de a răsturna şi a lua locul celor care conduc. Misiunea ei ar trebui să fie aceea de *observator vigilent* şi *comentator cinstit* al stărilor de fapt pentru a pune în gardă Executivul întru armonizarea treburilor publice.

O opoziţie conştientă şi cinstită constitue cel mai puternic stimulent pentru un guvern tot atât de conştient şi cinstit.

Aceasta-i condiţia sine-qua-non a coexistenţei forţelor antagoniste ce formează cele două poluri ale unei vieţi politice. Si cine o acceptă nu poate fi bănuit de a voi instaurarea unui partid unic... Consimţirea opoziţiei şi a criticei, presupune admiterea partidelor politice şi a duelului electoral. Fapt pe care nicio concepţie totalitară nu l-a putut şi nu-l va putea admite. Măsurarea forţelor prin intermediul urnelor n'a fost niciodată pe placul totalitarilor. Ei preferă candidatul unic, falsificarea rezultatelor sau pur şi simplu, teroarea.

Mişcarea Legionară n'a înţeles niciodată în acest fel activitatea politică. Deja în timpul Căpitanului, declaraţiile lui erau formale: Legiunea va trebui să preia frânele Statului, când majoritatea poporului român –*înţelegând valoarea politică şi socială a* Mişcării– îi va asigura victoria. In orice caz, nu era declaraţia unui totalitar.

Spiritul ce animă Mişcarea e cu totul diferit de cel ce domină grupurile revoluţionare de stânga. In Legiune e vorba de o revoluţie în spirit, iar nu materială e vorba de o revoluţie dusă împotriva unei mentalităţi, iar nu împotriva indivizilor, partidelor sau claselor.

In Mişcarea Legionară concepţia *"dialogului"* nu-i o armă dialectică în executarea unei tactici subversive. E o normă de conduită admisă atât între legionar şi conducere, cât şi între Mişcare şi cei din afara organizaţiei. Ceeace nu se admite e întrebuinţarea metodelor curente de falsificare a adevărului.

Deasemenea, Legiunea nu declară normele prescrise, programul şi conducătorii săi infailibili. Criteriile noastre de apreciere sunt mult mai simple şi modeste. Noi considerăm programul prevăzut şi normele legionare *mai juste şi mai reale* ca ale altora iar conducătorii legionari *mai justi şi mai conştienţi* ca alţii. Nimic mai mult! Dar ce enormă diferenţă, ce extraordinară revoluţie în mijlocul atâtor focare de ură, de intrigi, de perversitate, de pretenţii, de egoisme!...

Neurmărid crearea unui regim totalitar, *Mişcarea Legionară nu are teamă de opinia publică, de opoziţia politică, de critica acerbă, dar cinstită.* Din contră, o doreşte, o cere. Căci numai din confruntarea acestor opinii cu propria-i activitate, organele competente vor putea corecta neajunsurile inerente unui vast program de realizări şi transformări structurale.

Mişcarea Legionară n'a fost şi nu va fi niciodată un partid de structură democratică în accepţia pură a cuvântului. Structura ei intimă, normele de conduită, finalitatea, îi asigură o tendinţă şi-o desvoltare cu totul proprie şi originală. Prin forţa ei doctrinară, Mişcarea Legionară a depăşit prezentul, plasându-se pe coordonatele viitorului. Iar experienţa nefericită prin care a trecut în ultimii 40 de ani, i-au dat o maturitate de viziune socială şi de concept politic pe care n'au atins-o sub nicio formă vechile structuri politice ale democarţiei româneşti.

Datorită acestui fenomen, care îndepărtează vechi inhibiţii, îşi poate permite să afirme cu tărie punctul său de vedere în toate problemele actuale care ating refacerea şi conducerea Statului român în viitor.

Acuzaţia ce ne-a copleşit c'am fi de structură totalitară n'a fost decât consecinţa unei apropieri rău voitoare de regimul nazist. De unde, prin analogie, am fost declaraţi adepţi ai partidului unic. Noi NU NE-AM DECLARAT NICIODATA şi sub nicio formă aşa ceva. Din contră, atât comportamentul cât şi declaraţiile şefilor legionari au fost totdeauna categorice: *Legiunea nu urmăreşte stabilirea unui sistem politic cu partid unic.*

Desigur, s'a vorbit mult de o asemenea posibilitate şi'n România şi'n rândurile noastre. Mihail Manoilescu era un adept convins al acestui sistem. Corneliu Codreanu, niciodată! Conform normelor legionare nu este posibilă o asemenea concluzie pentru o doctrină deschisă dragostei şi înţelegerii între locuitorii unui aceluiaş Stat, pentru o doctrină care propovăduieşte înfrăţirea ca principiu de armonie socială. Nu poţi fi creştin, luptător pentru libertate şi adept al înfrăţirei în spirit şi în acelaş timp, TOTALITAR. Trebue înţeles că totalitarismul care duce la dominarea individului şi la stabilirea unui centralism feroce –manifestat prin crearea unui partid unic– nu este de esenţă legionară.

Deaceea suntem surprinşi când şi azi, indivizi cu pretenţii politice, saturaţi de cultură şi cunoscători (probabil) ai ideologiei legionare, susţin morţiş că legionarismul ar fi INCOMPATIBIL cu organizarea exilului sub motiv că urmăreşte (unii spun *"probabil"*, alţii spun *"cu siguranţă"*) instaurarea unui PARTID UNIC IN ROMANIA DE MAINE...

Greşită concluzie, complet în contradicţie cu ideologia legionară şi intenţiile ei. In obsesia care-i stăpâneşte, aceşti insidioşi repetă în neştire că *"partidul unic este rodul totalitarismelor de stânga sau de dreapta"*, şi că DECI şi Garda de Fier ar fi totalitară şi adeptă a partidului unic. Insinuare ipocrită, dublată de o eroare voită, fiindcă Mişcarea Legionară este, în realitate, ANTITOTALITARA şi CONTRARA EXISTENTEI UNUI PARTID UNIC.

Dar asemenea *"erori"* voite nu-i impresionează pe necugetaţii colportori. Pentru ei faptul nu-i o calomnie sau, cel puţin, răspândirea unui neadevăr. Este pur şi simplu tactică politică mijloc de a încerca eliminarea din circuitul politic a unui adversar posibil. Dar tocmai în această stratagemă consistă perversiunea: în repetarea la infinit a unui neadevăr, din motive minore şi trecătoare.

Ni se reproşează deasemenea ca un ecou ce-ar dovedi *"totalitarismul nostru"* că noi vorbim de o *"politică totală"*, privită ca o condamnare necondiţionată a partidelor politice şi ideie premergătoare a *"partidului unic"*. Nouă interpretare greşită a unei concepţii încărcată de răspundere şi nu de voinţă totalitară. Apropierea celor doi termeni este abuzivă.

In gândirea legionară, termenul de *"total"* nu este încărcat de rea voinţă faţă de ceilalţi, nici de totalitarism. Termenul constitue, din contră, un *"angajament moral"* pentru legionari şi pentru conducerea Mişcării. Sensul ar fi *"până la capăt"*, *"până la victorie"*. Sensul şi conţinutul lui privesc NUMAI pe legionari şi acţiunile lor. Intr'o explicaţie plastică am putea spune *"legionarii sunt totalişti"*, în niciun caz *"totalitari"*.

A face parte din aceeaşi familie de gândire ideologică, nu însemnează a fi toţi asemănători în cuget, în concepţie şi'n comportament. In acest caz n'ar mai exista *"familie ideologică"*. Ar fi o singură realitate. Intre partide de aceeaşi nuanţă pot exista asemănări, niciodată confuzie totală.

Deaceea putem afirma –pentru a curma odată pentru totdeauna confuzia creată că MISCAREA LEGIONARA NU ESTE SI NU VA FI NICIODATA TOTALITARA, că nu urmăreşte în niciun caz constituirea unui Partid Unic şi că nu are nici intenţia de a susţine vreodată structurarea unui asemenea partid.

Există o ideosincrasie organică între concepţia politică legionară şi concepţia totalitară a cărei urmare logică este partidul unic.

Rugăm pe cei ce continuă cu asemenea insinuări, să ia notă şi pe viitor, să ne acorde încrederea ce le-a lipsit până acuma.

Faust Brădescu

Sigiliile Principatelor Moldovei şi sicunteniei. (Valachia).

POEME

DE-A V'ATI ASCUNSELEA

Ana Maria MARIN

Ala, bala, portocala...
Cuget curat, te-am numărat...
Asta e socoteala!
"Ai să mijeşti, ai să te faci"
Nu te trezeşti! Ai să taci!
Zi de vară până'n seară,
Cale lungă, să-ţi ajungă,
O lună, un an, un veac,
Eşti bogatul, sărac...
De nu vrei joc,
Fără soroc,
Te-adorm pe loc
Cu leacuri, cu doctorii,
Ducă-se pe pustii!
. . . . . .
Noi ne ascundem...
După un deget,
Fără preget, ne ascundem in poartă,
După o idee, născută moartă!
După un duşman,
Dupa un neam năzdrăvan,
După o ţară, un continent,
După "Secret"!
Fugim, clandestin,
In Occident!
Ne travestim in călugări, in sfinţi,
In profeţi, in roboţi!
Invăţaţii savanţi,
Invaţă şi ei să mijească...
Să nu mai gândească!
Inarmaţi cu alcool şi haşiş,
Pe furiş, dăm lumii ocol.
Cu o minciună, ascunşi după lună,
Ne jucăm mai ales pe furtună!
. . . . . .
Cel ce va bate de trei ori
In stejarul cu mii de culori,
E născut! creşte intr'o zi ca'ntro lună
Fără minciună! E lângă "toaca"
De la mănăstire. Intreaga fire
O să-l ajute, să strice joaca...

Tezaurul de la Pietroasa-Closca cu picii de ant. origine gotică.

PARASUTAREA IN ROMANIA OCUPATA

DECEMBRIE 1944

de Filon VERCA

"Nu vă duceţi cu ochii dilataţi spre şinele ce va trebui să aruncaţi în aer" ne accentuiază Comandantul. "Gândiţi bine înainte de a face ceva, la toate urmările ce ar putea să aibă actul vostru. Acolo unde aţi reuşit să înjghebaţi o organizaţie, să legaţi firul întrerupt al vechii organizaţii, nu-i veţi crea condiţii imposibile de existenţă, prin acţiuni necugetate. In special nu faceţi nimic, niciun pas, până nu veţi fi luat legătura cu şefii de regiuni".

Fiecăruia dintre noi i s'a încredinţat cuvântul de recunoaştere pentru a putea contacta şeful de regiune.

Nemţii vedeau mai altcum rostul nostru. Doi ofiţeri germani ce reprezentau biroul tehnic al operaţiei ne dau amănunte asupra misiunii şi raportării ei după execuţie. Desigur, intransigenţa lor era categorică, în ceace priveşte distrugerile: tot, absolut tot ceea ce ar putea fi folosit de duşmani, pentru a continua războiul.

Comandantul ne adresează apoi ultimile cuvinte, pornite din marea grijă pentru cei ce pleacă la luptă, pentru o cauză sfântă tuturor.

"Aş pleaca cu voi, locul meu e acolo, alături de cei ce suferă şi mor. N'o pot face, mă ţine pe loc altă datorie, dar sufletul meu vă însoţeşte pe fiecare. Să regăsiţi şi să refaceţi organizaţia. Prin ea vom trăi".

Juca o mare carte, ultima ce ne-a mai rămas, înainte ca neamul întreg să sucombe.

Ne-a strâns mâna pe rând, simţindu-i emoţia. Era acţiunea lui, şi de ea depindea unitatea Mişcării, elementul cel mai puternic, care poate să mobilizeze cu capacitatea ei de jertfă, de hotărâre toată rezistenţa românească dezorientată. Viitorul îi va aproba sau îi va condamna acţiunea. Noi avem datoria să-l urmăn, conştienţi că uniţi în jurul lui, vom învinge orice vrăjmaşie.

El gândea mai mult decât ne putea spune. Ii citeam în ochi, în suflet. Parcă voia să strige: "Strângeţi toţi poporul în jurul unei credinţe şi nu-l lăsaţi să piară în disperare. Incă nu e pierdut totul. In faţa lui antichrist, se va ridica o altă lume dacă va mai crede în Dumnezeu. Voi fiţi ostaşii ce salvează steagul, în jurul căruia toată nădejdea românească, creştină, să se regăsească în momente de grea cumpănă. Nu-l lăsaţi să cadă în disperare, va fi mai rău atunci. Menţineţi scânteia rezistenţei în sufletul lor! Impărtăşiţi soarta cu ei, ca duşmanul să nu pătrundă, să nu vă împrăştie".

Ce puteam face noi, o mână de oameni, în faţa colosului ce se prăvălea peste lume în proporţii apocaliptice? Să întreţinem vie flacăra românismului, să formăn un orizont de călăuză în întunericul ce va înghiţi lumina. De aici va porni poate odată răscumpărarea.

Ne copleşea misiunea. Noi eram atât de puţini, de slabi, că mulţi ne-au privit cu îngăduinţă şi cu un zâmbet reţinut de ironie: "păcat de ei!".

Domnul Iasinshi şi Corneliu Georgescu, în sala de mese a barăcii din Breitenfurth, îşi iau rămas bun dela noi. Pentru Bădia Corneliu Georgescu, despărţirea e foarte grea. Bătrânul luptător care a trăit începuturile Mişcării, ne privea ca pe nişte copii ai lui. Un fascicol al inimii lui se smulge, se întoarce în Poiana Sibiului, de unde chemarea Căpitanului, cu douăzeci de ani în urmă; l-a răscolit. Cuvântul lui sfârşeşte în lacrimi, cuprins de emoţie. Un alt început, pentru mulţi poate, fără întoarcere, îi mângâe amintirile. Vremile-s mai dure acum, şi el le simte. Din sufletul lui ne descrindem. Durerea lui e durerea de părinte ce-şi trimite feciorii la luptă...

M-a impresionat mult despărţirea de el. Am plâns cu el. Ce poate fi? Presimţirea unei despărţiri de viaţă? In fiecare din noi tinereţea îşi afirmă dreptul, nici unul n'a renunţat la ea, dar pentru a o menţine aşa cum merită să fie, ne încleştam cu moartea ca să i-o smulgem. El simte mai mult ca noi, viaţa lui a fost o veşnică încleştare. Nu ne descuraja emoţia lui, trecutul îi era prea viu. A pus în noi nădejde dragoste şi teamă. Grăitul lor i-au smuls lacrimi. Amintirile toate, le regăsea în hotărarea noastră.

Decembrie îşi începe drumul lung de iarnă. La noi o fi zăpadă, ger? Costumele erau prea subţiri să reziste la munte.: uniforma militară română, deastădată, mantale adunate din vechituri. Fiecare îşi potriveşte pe măsură, din grămadă, tot ceea ce putea să îmbrace.

După câteva zile doar, un camion opreşte în curtea lagărului şi prima echipă, a mea, se pregăteşte să plece. Strângem mâini, ne îmbrăţişăm, ceremonial prea trist pentru unii şi pentru alţii. "Dumnezeu să vă ajute!" ne urează cei rămaşi. La El era toată nădejdea noastră. Ne strângem tăcuţi unul într'altrul. Infrigurarea momentului ne luase graiul.

De-acum, ce-o fi să fie!.

N'am sărit niciodată cu paraşuta. Imaginaţia îmi construeşte febril tot felul de gânduri. S'o deschide, nu s'o deschide? Dacă nu, când oiu înceta să mai simt ceva? Cum o fi sfârşitul?

Camionul rulează de mult şi iată-ne ajunşi la aerodromul din Wiener-Neustadt, unde urletul de motoare ne amplifică emoţia. Unul din avioane se încălzeşte pentru noi, ne aşteaptă, poate. Intrăm într'o hală mare şi aşteptăm echipamentul. Intre timp; ofiţerul german mă ia de-o parte, pentru a-mi comunica toate amănuntele de execuţie a planului de lansare. Vom sbura în direcţia W-E. Locul de paraşutare îmi va fi dat în avion. Ordinea de lansare: Nicu, eu, Carapantea, Tismănaru şi ultimul, al cărui nume îmi scapă. După ce am ajuns pe pământ eu stau pe loc, Nicu înaintează în direcţia West până mă găseşc, pentru a ne grupa toţi într'un loc. Semnal de recunosstere: un fluier. Fiecare va da semnale scurte şi încete, oprindu-se din când în când să asculte răspunsul. Odată ajunşi jos, linişte desăvârşită şi camuflarea imediată a paraşutelor, materialului, înainte de a face cea mai mică mişcare, pentru a nu pierde ceva în deplasare şi a lăsa astfel indicii de operaţie aeriană. Fiecare va primi bani româneşti, ungureşti şi ruseşti, pentruca în caz de aterizare forţată, sau obligaţi să fim lansaţi pe linia frontului, în caz de atac anti-aerian, sau de avioane de vânătoare, să putem ajunge pe jos până în ţară. La fel şi monede de aur, cocoşei, valută-forte, pentru orice eventualitate. Fiecare va avea banii la el, în caz că se pierde, să se poată descurca.

Când revin, băieţii încărcau deja paraşutele. Mă aşez şi eu pe cântar, *greutatea corpului determinând dimensiunea umbrelii*. Mi se pune apoi în spate, una grea cât o albie. In timp ce mă strângeau în chingi, o căldură îmi cuprinde tot corpul, un tremurat cu transpiraţie. Ameţesc şi nu-mi pot ţine echilibrul. Mă las pe genunchi şi aştern pământul sub mine, cât sunt de lung. Repede, mi se desfac curelele, şi mă uşurează de sarcină. Eram complet sleit de puteri.

Ofiţerul german se apropie îngrijorat de mine şi mă întreabă ce am. Eram galben ca ceara.

"O simplă ameţeală, poate am strâns prea tare".

Imi revin repede, n'a fost decât o alarmă. Mai îngrijorat eram însă eu. Mai mult mâhnit, că mă lasă corpul, chiar acum, în momentul decisiv.

Peste o jumătate de oră reîncep operaţia. De data asta mă strâng mai cu milă şi rezist probei, ceva mai bine. Aparatul de emisie-recepţie, ce trebuia să mi-l atârne în faţă, de curelele pieptului, i-l pun lui Ion, ţăranul şugubăţ. Pe mine mă lasă liber de povară.

Astfel înhămaţi ne îndreptăm spre avion. Un Heinkel bimotor 111 era deja sub presiune. Ordinea de îmbarcare era inversă ordinei de lansare, aşa ca primul lansat să rămână lângă deschizătură, gata de salt. Ultimele dispoziţii terminate, inclusiv modul de lansare, în trei termini agăţarea cordonului executată de responsabilul operaţiei câteva clipe înainte de lansare, apropierea şi săritura, iată-ne în pragul namilei ce cutremură pământul în jurul ei, cu sgomot infernal. Eram atât de mărunţi lângă avion, că ne-ar fi înghiţit fără urme. Urcăm apoi treptele, ajutaţi din spate, greutatea corpului depăşea cu mult forţa de ridicare. Picioărele nu le puteam apropia, eram ca nişte boboci de raţă ce se leagănă încercând să meargă. Două chingi trecute sub partea superioară a picioarelor, împreunate cu cele ce legau pieptul, ne îndepărtau picioarele, îngreunându-ne mersul. Chinga ce lega pieptul la înălţimea subsuorilor, avea două dispozitive, care serveau pentru a se debarasa de paraşută, îndată ce vom atinge pământul. Operaţia era simplă, chiar prea simplă şi periculoasă. O simplă apăsare simultană la cele două extremităţi ale dispozitivului, legate printr'un resort, şi rămâi complect degajat. Gândul că, în aer, fără să-ţi dai seama, te poţi pomeni cu mâinile subsuori şi apăsând pe cele două capete, îmi da fiori, Aş putea să nu mai cobor, ci să tot urc, în lumea fără griji.

Sub noi se cască hăd, orificiul servind de uşă, prin care va trebui să ne asvârlim în gol. Era sub burta avionului, mai spre coadă. Noroc că operaţia se face noaptea şi nu vedem abisul sub noi.

"Fertig" strigă în limba lui ofiţerul şi deodată colosul îşi scuturâ corpul, înainte de aşi lua sborul spre înălţime. Privesc afară, pe fereastră, viteza îmi strecoară pământul ca prin sită, îmi fură vederea. Închid ochii şi aştept să plutim în aer, dar greutatea imensă nu reuşeşte să se desprindă de sol. Ajungem la capătul pistei, facem un ocol şi revenim la punctul de plecare. Încă o mişcare, dar pasărea nu vrea să-şi reea sborul. Insfârşit se opreşte şi coborâm cu toţii.

Ceva la motor? nu mai plecăm? Atâtea întrebări fără răspuns.

Ne întoarcem din nou în hala mare şi ne desechipăm. Camionul nu era departe, ne îmbarcă pe toţi şi iată-ne din lou la Breitenfurth, spre bucuria şi nedumerirea celor rămaşi pe loc.

In dimineaţa lui 9 Decembrie 1944, ne îmbarcăm din nou pentru plecare. Ajunşi la aeroport, altă surpriză. Americanii au venit să ne facă o vizită aeropurtătoare de moarte şi dispărem toţi pe unde putem sau mai bine zis într'un bunker al aeroportului, construit pentru personalul stabil. Tunete şi foc ne gonesc din urmă. Pe undeva, nu departe, încep să slobozească bombe de toate calibrele. O oră mai târziu, teferi, ieşim din adăpost. Ruine si gropi semănate peste tot, marchează urmele vizitei.

Aşteptăm în sala de mese până la orele 4 după amiază, când ne servesc masa, ultima între străini.

Primim pâine, lucru rar, şi o bucată de unt de circa 30 de grame. După unele opinii nu-i bine să manânci înainte de a sări, după altele, din contra, să manânci foarte bine. Eram profani şi unii şi alţii şi fiecare adopta metoda ce o credea mai potrivită.

Imi părea rău să las untul, mai ales, că după atâta timp nu-l văzusem. Il întind tot pe o bucată de pâine, pofticios. La scurt interval îl însoţesc cu o bucată de şuncă, şi închei ospăţul cu bomboane pătrate, albe, făinoase, se zice vitaminoase, Astfel pregătit mă echipez din nou şi iată-ne gata de decolare.

Afară ningea cu fulgi mari, petale de sărbători. Sburam cu iarna de mână, pe drumul lui Moş Crăcium, ce n'o mai fi departe.

Un sgomot infernal ne trezeşte pe toţi. Ce-o frământa fiecare în gândul lui?.

Prevăzand sosirea acasă, gândeam la gura sobei calde, tinând sfat cu mama, după atâţia ani de pribegie, să-i povestesc viaţa de când am parasit-o.

Fiecare aveam atârnat de piept câte un pachet în plus de cel legat de paraşută, să-l găsim la căderе. O bombă mare ce conţinea muniţii şi explozibil va fi aruncată separat. Era legată de două parașute enorme. Avionul va face un tur si o va lansa pe acelaş loc pe care am căzut noi pentru a putea fi găsită.

Erau orele cinci când am plecat din Wiener-Neustadt. Sburam deja de mai bine de o jumătate de oră, când ni se comunică apropierea de front, care se găsea pe undeva între frontierele cu Ungaria si ChecoSlovacia. Parşutele agăţate pe coarda întinsă orizontal deasupra capetelor noastre, ne aşteptau, gata la orice mişcare.

Priveam pe fereastră, focuri de artificii schimbate între beligeranţi pe întuneric.

Deodată o ploaie de lumini urcă spre cer, în direcţia noastră, nu departe de fereastra mea. Trag capul înapoi şi aştept cu inima ghem desfăşurarea. Avionul ia înălţime, în salturi verticale, aducându-mi stomacul la gură. Deacum, proectilele luminoase se spărgeau pe aproape, căutand ţinta reperată. Numai fuga ne scapă acum!.

Eram aproape de cer. Rugăciunea va ajunge mai repede la Cel ce ne-a luat sub protecţia Lui. Atât puteam face, şi am simţit-o ca un fior în toată fiinţa.

Avionul în salturi, zigzaguri, încerca să scape de foc, iar noi eram gata de lansare. Din moment în moment un proectil putea atinge motorul, pilotul, şi apoi... doar săritura în vid ne va putea scăpa întregi.

Nu ştiu cât a durat aşteptarea, dar mi s'a părut fără sfârşit.

Acum sburam lin, parcă pluteam pe apă. Încă puţin şi primele case luminate, ne anunţă că am ajuns de-asupra ţării noastre. Văd departe o clădire lungă, cu zeci de ferestre de-o parte şi de alta, toate luminate. Poate, un spital. Dar cum e posibil să neglije elementarul într'un războiu ce nu cunoaşte mila? Era înainte de a trece deasupra Timişoarei. Nu eram departe de casa mea în momentul acesta şi abia au trecut câteva jumătăţi de oră de când mii de kilometri ne despărţeau.

Ofiţerul german îmi curmă visul. Ne apropiem. In câteva minute vom sări la... Tergova, îmi comunică el, 15 Km. de satul meu, Petroşnita. Regiune bine cunoscută de mine. Pe-aici doară mi-am petrecut copilăria.

Transmit mai departe, celorlalţi vestea şi asteptăm toţi clipa cu încordare. Nu asteptăm mult, când o comandă puternică se aude şi toţi ne sculăm în picioare, gata de salt. Ion Chirilă era aproape de uşă iar ceilalti în flanc.

Motorul îşi moaie sgomotul şi Ion dispare, înghiţit de prăpastie. Nicu Bălănescu îl urmează la fracţiuni de secundă, şi... deodată simt în spate o lovitură, înainte de a ajunge în dreptul deschizăturii. Imi pierd echilibrul şi cad deacurmezişul, deasupra uşii. O altă lovitură de picior mă răsuceşte deasupra abisului, s'apoi... gol, întuneric. Cât o fi durat? O smucitură mă trezeşte din adormire. Plutesc agale, balansat ca într'un hamac. Stomacul îmi urcă spre gură, împins dinspre pământ şi nu mai pot reţine să elimin tot ce aveam în stomac. Am impresia că mă sfârşesc. Nu mai eram în stare de nicio reacţie, organismul nu mai răspunde la nicium apel. Nu simt nimic, decât o amorţire, un somn, sunt poate rănit? Mi s'o fi rupt ceva in căderе? Sunt doar o masă amorfă, ce aşteaptă să se amestece su pământul.

Să fi durat mult? Eram incă sus.

Sub mine nouri ce urcă sau eu mă apropii de ei. Răcoarea produsă de curentul rece în căderе sau ultimul strop de energie m-au trezit.

Am fost azvânlit dela 1.500 m. înălţime, timp suficient pentru a-mi reveni, spre norocul nostru. De ne lansau dela 300 m. cum se obişnuieşte, nu ştiu ce s'ar fi întâmplat.

Gura îmi era îmbâcsită de rânceзeală. Blestemat "Butter" şi ceasul când l-am înghiţit! Capul greu îmi dădea dureri penibile. Am totuşi timp să mă uit la ceas: şapte şi zece minute, seara, bine înteles. O veşnicie de când am părăsit ţara "gazdelor". Sub mine pete albe, pe mare suprafaţă, semănate aproape. Sunt nouri, îmi zic, mai am până la pământ. Uşor, un murmur de apă, parcă -l aund aproape. Fără să mai am timp de nicio reacţie, un şoc puternic îmi loveşte călcaiele şi în secunda următoare, sunt întins la pământ.

Aveam gânduri pioase de împlinit odată ajuns pe glia română, pe care am părăsit-o acum trei ani. S-o sărut cu nesaţ, să mă închin. Pământul acum era tot sub mine şi ceremonialul meu se transforma într'o parodie. Puţin a lipsit să fie dramă adevărată. Prea dur m'a primit. Nu mă mai aştepta poate, sau era deja prea târziu ca să mai pot fi de vreun folos pământului tării mele!

Paraşuta la sol, e umflată de vânt din nou şi mă târăşte aiurea. Implânt mâinile, genunchii în pământ să mă reţin. Totul alunecă şi corpul fără rezistenţă este târât nebunește. Deodată mâna stângă se afundă şi un fior mă cuprinde. Simt apa pârâului ce auzeam şuşurand acum câteva clipe, cum se prelinge pe piele. Curând, corpul intreg se găseşte in albia adâncă, tras înainte de paraşuta mereu umflată. Mă proptesc pe mal cu mâinile, cu capul, să opresc târâşul, dar apa îmi trece peste cap, mă inghite. Scot capul să respir şi începe lupta de supravieţuire. Pârâul nu era adanc: 70-80 cm. şi tot atât de lat. Infipt solid in canal, pieptul proptit de mal, abia acum îmi amintesc cum trebuie să procedez pentru a mă debarasa de paraşută. Să apăs pe cele două extremităţi ale cilindrelor atârnate la piept.

O altă grijă mă chinue! Dacă o degajez de corp, cu mâinile slăbite voiu putea-o ţine umflată în vânt să nu sboare peste sate, să ne anunţe sosirea?

Mă înfig mai mult în albie, lăsând doar capul afară, pentru aer. Prind corzile în mâini, şi trag din toate forţele spre mine. Mă sbat cu ultima energie şi reuşesc să o imobilizez istovit.

Paraşuta era mare cât un acoperiş de casă. Am reuşit totuşi s-o trag, s-o pun sub picioare, sub apă. Abia acum îndrăznesc să apăs pe sistem, ca s'o desleg dela piept, sigur că nu-mi va mai scăpa. Aşez în faţă pe mal, partea care era legată de corp şi scoţând-o câte puţin, reuşesc s-o fac grămadă, o jumătate de oră dela căderе. Eram in febra emoţiilor şi nu mi-am dat seama că apa a pătruns până la piele. Era Decembrie, La munte, petele albe văzute de sus, la lumina lunii, nu erau altceva de cat nămeţi de zăpadă ce alimentau pârâul.

Abia am ieşit din apă. Hainele erau lipite de corp,, corpul aproape înghetat. Marchez locul de căderе. Era centrul de adunare pentru toţi ceilalţi. Pădurea, aproape, la câţiva paşi de mine, un loc ideal să-mi ascund paraşuta, ce devenise povară inutilă acum. Nu m'am gândit de loc că cineva ar fi putut, in acest moment să se apropie, să mă someze, sau să mă trimită de unde am venit, de sus. atât eram de frământat de lupta cu moartea. Revenit in fire, caut pistotul, o grenadă, ceva ce mi-ar fi putut fi de folos în aceste momente.

Un pistol rusesc cu 72 de cartuşe, cu tobă, cum se zice, era agăţat de piept, în diagonală, aşa cum am sărit cu el. Il desfac, il iau in mâini şi-l privesc cu jind. De n'o mai merge, am totuşi o bătă la îndemână, să mă apăr de eventuale primejdii. Desfac magazia, incerc câteva manevrări şi satisfăcut, îi lipesc din nou toba, gata de tragere. Aştept, după cum ne-am înţeles, să vie ceilalţi, unii din stânga, Vest, alţii din dreapta, Est, axa de zbor a avionului.

O dilemă, totuşi! De stau pe loc, îngheţ şi mă vor găsi rece. Să mişc, pierd locul. Ce să fac? Insemn în minte bine locul, scot busola şi cu fluerul între dinţi, număr paşii spre Est. Ei erau mai mulţi, nu se poate să nu-i întâlnesc.

Din când in când mă opresc, fluer şi ascult.

Nimic! Nu era uşor de mers. pădurea de brad deasă, sau mai bine zis, pădure cât prinzi cu gândul. Unde am căzut era o mică livadă, de vreo 15 m; încolo, numai codru...

Picioarele mi-au înghetat in bocancii de munte, cu totul şi cu apa din ei. Se menţinea o temperatură constantă, nu departe de zero. Era o noapte adâncă, chiar luna şi-a pierdut urmele, şi ca să nu pierd direcţia, după acul luminos, singura orientare, merg drept. Cobor şi urc, străbat tufişuri dese ce-mi tăiau calea. Nu ocolesc niciun obstacol, cea mai mică deviere în noaptea deasă, nu m'ar fi adus la locul de plecare. Gândul că aş pierde axul de sbor, mă ingrozeşte. Risc să nu-i mai găsesc niciodată pe ceilalţi. Mă opresc din când în când, fluer, ascult, oprind respiraţia. Ceasul arăta zece, mărşăluiesc de mai bine de două ore. Am încălzit tot corpul în mers, până şi apa din bocanci, din haine. In schimb oboseala era cumplită. Incă o jumătate de oră tot înainte, fluerând, dar nimeni nu-mi răspunde. Mă asez puţin pe muschiul moale, la rădăcina unui brad, să-mi adun puterile, apoi mă intorc de unde am venit. Era mai greu la intors, calea era mai lungă sau puterile mă lasă? Abia pe la orele două după miezul nopţii, regăsesc locul părăsit de cu seara. De-acum voiu rămane aici, cu fluerul la gură şi voiu sufla până voi adormi. Zis şi făcut. Mă aşez pe marginea apei şi încep să fluer, ca ţăranul, a pagubă, că doar cineva mă va auzi şi se va îndrepta spre mine, după sunet.

Nimic! Intr'un târziu, un şuer slab, fricos, se aude pe aproape. să fie ai noştri?

Prind fluerul între dinţi şi mandolina în mâini, gata la orice şi mă îndrept, călcând uşor, spre locul de unde venea sgomotul. Acum revine mai tare, mai aproape. Imi pare chiar că disting o umbră.

Mă apropii mai mult, atent şi decis.

Când colo, ce să vezi!

Un altul ca mine, cu arma la îndemană, scruta întunericul.

Il măsor siluata, semăna cu Nicu.

Mă pitesc, întins pe burtă şi suflu din corn. Imi răspunde de mai multe ori, apoi tăcere.

– Măi frate, dar frumos mai flueri, parc'ai fi la oi!

– Tu eşti? Bată-te norocul! exploadează el. In clipa următoare cădem unul in braţele celuilalt; parcă ne-am regăsit după ani de zile.

– Unde sunt ceilalţi? îl intreb eu.

– Păi, nu-s cu tine?

– Sunt singur ca şi tine, după cum vezi.

– Ion ar trebui să fie pe aproape, el a sărit înaintea mea.

– Ar trebui, precum ştitu ar fi trebuit să mă găseşti de aseară, de când tot vă astept.

– Eu n'am mişcat de pe loc. Abia am pus materialul la adăpost şi m'a sleit, n'am mai avut puteri să plec, să vă caut. Aşteptam să se facă ziuă, să mă odihnesc şi apoi să vă caut.

– Unde ai căzut tu?

– Aici!

– Cum, chiar pe locul acesta?

– Păi, da!

Era la cincizeci de metri de locul unde căzusem eu şi abia după şapte ore ne regăsim.

– Caraghioşi mai suntem! Eu am căzut la o palmă de loc de tine.

N'am fluerat până ce nu m'am debarasat de paraşută. El la fel. Cand am fluerat eu, el nu putea să mă audă, era pe fundul apei. Dar, iată întâmplarea melodramatică:

– "Eu am căzut cu materialul, circa 80 kg. dinoace de pârâu. Ca să-l ascund, trebuia să trec pârâul, unde pădurea era mai aproape. Pădurea însă, începea la câţiva metri altitudine, deci trebuia să urc sarcina după ce am trecut apa. Până să ajung la pârâu, circa zece metri, l-am târât după mine, cu greu. Pârâul nu era lat, gândeam să-l trec dincolo dintr'o smucitură. Nu miam cântărit insă bine puterile, faţă de cele 80 kg. şi de volumul destul de mare. In loc să trec malul, il scap în apă. S'apoi ... o jumătate de noapte de osteneală, de chin, până să-l scot dincolo. Eram sleit complet de puteri". In adevăr, era slab, livid, doar cu voinţa a reuşit să înfrângă greutatea sacului. Odată ajuns pe fundul apei, începe tragedia. Voind să-l scoată, a trebuit să bage mâinile până la fund, să-l apuce, 80 de cm. de adâncime. Insă curbat cum era şi afundat în apă până la umeri, nu avea putere să-l ridice. Opintindu-se oleacă, alunecă şi cade pe urma sacului, pe fundul apei, ud până la piele. Pentrucă şi aşa s'a audat, abandonează poziţia de pe mal, şi se propteşte cu picioarele pe fundul apei, ca de acolo, să-l ridice cu mai multă nădejde. Umflat de apă, il aduce mai uşor la suprafaţă. De aici însă, pentru a-l pune pe mal, era o altă poveste. Cu apa în el, sacul a mai adăugat câteva kg. Nu era departe de sută. Forţa lui abia atingea jumătate din greutatea sacului. De unde puteri mai multe? Sacul însă trebuia ascuns înainte de a se afla ceva.

Ridică din nou sacul până la suprafaţă, apoi se aşează în genunchi şi-l propteşte de piept. După calculul lui trebuia să se ridice cu el cu tot. S'a întamplat însă pe dos, cade cu el cu tot. El de-alungul albiei, iar sacul rămane tot pe piept. Altă belea acum! Să scape dela innec. Cu un ultim efort reuşeste să iasă deasupra. Sacul însă rămâne tot la fund.

Din nou, dela capăt, Repetă figura, cu acelaş desnodământ. Se hotărăşte atunci să schimbe tactica. Se aşează în genunchi, mereu în apă. Il ridică, până să ajungă cu umărul sub el şi astfel să-l scoată. Era cât pe aci să rămană pentru totdeauna... pe fund, cu sacul după gât.

A-l lăsa acolo, într'un loc necunoscut, regiunea fiind deja alarmată, însemna ca in zori, să fie totul descoperit şi misiunea terminată, înainte de a fi început.

Se lupta în el datoria cu ultimele forţe ce mai avea. Le-a împăcat pe amandouă. Şi-a împlinit datoria, la capătul forţelor.

A mai căzut de câteva ori, de alte ori l-a pus la mal, să-l scape iar, dar până la urmă a reuşit, strecurându-se sub el, să se scoale cu el în spate, şi să-l depue pe mal. L-a ţinut cu pieptul lui lat, să mai răsufle o leacă, apoi l-a rostogolit câţiva cm.

S,a mai odihnit o bucată bună de timp, că era să înghete. L-a prins apoi de sfori, l-a tras după el, l-a tăvălit să-l urce pe coastă până să-l ducă sub un brad mai stufos. I-a săpat cu mâinile o groapă, adică, i-a sgâriat mai de grabă un loc de groapă, pentrucă pământul era înghetat. L-a pus acolo şi l-a acoperit cu frunze şi crenge.

– "Tocmai am terminat de camuflat totul, când te-am auzit fluerând!"

A durat asta nici mai mult nici mai puţin decât dela orele 7 şi zece minute până pe la două după miezul nopţii. Cât bătăllia dela Mărăşeşti!

Nu i-a mai dat prin gând să fluere, cu atâta treabă, şi când flueram eu, el era poate pe fundul apei, în luptă cu sacul.

– Eşti cam stropit pe haine, o iau eu din nou, ar trebui să facem o pară de foc, ce zici?

– N'ar fi rău, dar dacă ne dau de urmă?

Doar gândul la căldura flăcării, ne încălzea puţin oasele.

– Să-ţi spun drept, nici eu n'am fost mai breaz ca tine. Şi-i povestesc, la randul meu, aventura.

Am râs amandoi cu poftă. De-acum, ce-a fost a trecut. Nu mai căutăm pe nimeni, nu mai avem putere să ne urnim. El, cel puţin, nu se mai ţinea pe picioare.

Alegem un brad stufos şi ne ascundem sub el. De câtva timp, o moină amestecată cu apă rece acoperă pământul. Nu ne putem aşeza pe jos. Apa căzută începea să sape albie, să curgă păraie. Până la urmă, hotărâm să ne odihnim de-a'npicioarele.

Ne aşezăm spate în spate, să ne încălzim unul de altul, umerii proptiţi de tulpina arborelui. Astfel numai o mică parte a corpului era în atingere cu apa. Ne lipim mai mult, spate de spate, haină de haină... Curând somnul ne duce, cum duc valurile frunzele căzute în mare... adormind totul: frigul, apa, gândurile toate şi ultimul frământ.

Cândva, într'un tarziu, deschid ochii...

Deasupra, o bucăţică de cer, strecoară ziua printre crenge. Eram singur, Intins într'o parte, un dig îngust de nisip şi frunze se formase de-alungul corpului, devenit stavilă.

Nicu nu mai era lângă mine. Să fi plecat?

Rotesc ochii şi văd o grămadă inertă, nu departe de mine.

Ne-am despărţit in somn. Fiecare a căzut într'o parte. Aşa ne-a prins somnul.

Mai trăeşte?! Era prima teamă, odată revenit din amorţire...

Incerc să mişc dar corpul, de pământ, nu răspunde!

Mişc mâinile cu greu, şi ele de plumb. Doar ochii au mai rămas intregi.

Nicu dormea cu faţa lipită de pământ. Un dig de frunze cu noroiu se lipise de corp ca un început de groapă.

Eram neputincios, dar groaza că mă voiu stinge, atât de aproape de casă, după ani de pribegie, îmi răscolea viaţa, rătăcită încă în vine.

Ridic mâna cu greu, o îndrept spre frunte, o împlânt în păr şi sgudui capul cu disperare. Continui mişcările cu picioarele şi reuşesc să degajez unul. In câteva minute scutur tot corpul încă întins.

Strig cât pot la Nicu, dar niciun răspuns. Mă târăsc cum pot până la el, şi-i pun mana pe obraz. Era rece ca un mort.

Il sgudui şi sbier, urlu de durere. Atât mai puteam face.

Deodată pleoapele i se desprind şi raza ochilor apare ca de dincolo de lume: amară, lină, împăcată.

Mă privea strein, nedumerit.

Il scutur mai tare! Trăeşte!

– Scoală frate! Se răceşte cafa! Sbier cu bucurie amară.

– Unde-s ceilalti?

– Care ceilalti?

– Păi!...

– Nu s'au sculat încă. Cine ştie unde or fi ei săracii în ceasul ăsta.

Mă prind cu mâinile de crengi şi trag corpul după mine, până mă ridic în genunchi, apoi, încet, in capul oaselor.

O ameţeală îmi împânzeşte ochii. Incă puţin şi mă trântesc de unde m'am sculat. Infing degetele in lemn, încordez încheeturile în jurul lui să mă ţin. Incet voalul îmi cade de pe ochi, ameţeala se duce. Capul însă, rămane greu. Incerc câteva mişcări să pun sângele în circulaţie. Dureri pe tot corpul se preling îndelung. Semn bun!

Simt viaţa cum revine, simt senzaţia omului întors în lume.

Mă apropii acum de Nicu şi-i prind mâinile în ale mele şi-l sgudui cu toată forţa ce mi-a mai rămas. Il trzesc! Trece multă vreme până îşi revine. Odată amandoi în picioare, facem "un consiliu" de unde să începem mai întaiu?

– Cred că ar fi bine să căutăm paraşutele cu care a fost azvarlit materialul, îmbrăcămintea. Se pare că ne-au pus foi de cort, saci de dormit? Cu astea vom răzbate iarna fără grijă. Propun eu ca şef, cu responsabilitate mai mare (sic).

– Dacă tu crezi aşa, aşa să fie, că nu degeaba eşti şef!

– Ia-o mai încet cu superiorii, nu uita că eşti in uniformă. In cazul nostru, eu eram fruntaş, iar el simplu soldat.

– Noroc cu Dl. Fruntaş, că cine ştie unde am fi căzut! Dă-i înainte să vedem ce-o ieşi.

Eram doi copii ce fac primii paşi cu teamă. Il iau de mână, şi-l indemn după mine, parcă am uitat să ne mai folosim de picioare.

– Ştii că tare-aş mânca ceva, înainte de treabă!

– Numai să găsim ceva!

Caută în sacul cu merinde, legat de gât şi scoate nişte pesmeţi, o bucată de şuncă şi ca desert, bucăţi de zahăr vitaminos.

Aşa am mai prins puteri şi parcă ţinem mai bine pe picioare.

Ajunşi la locul unde a ascuns sacul, mai punem câteva frunze peste el, mai ştergem urme lăsate de bocancii nostri de munte "Gebirgs schue" cum ar spune neamţul.

La jumătate de oră de mers, găsim un pachet fără paraşută. A întrat în pământ făcându-se una cu el. Nimic nu s'a ales.

- Va trebui să-i căutăm paraşuta, că ne vinde! Nu poate fi departe, s'o fi desprins în cădere. Zadarnică osteneală. Nici urmă de paraşută. Calculez poziţia mea de cădere cu a lui şi poziţia pachetului şi rămân cam nedumerit. Busola îmi arată Nord-Sud şi nu Vest-Est.

– Măi băete! Eu am fost ieri in direcţia asta, acum o luăm în cea opusă ca să-i găsim.

Tot urcand dealul, ne-am mai încălzit, am devenit mai vioi. La amiaz am revenit de unde am plecat. Nici urmă de om.

– Cel puţin de am fi avut aparatul cu noi!

– Ce prostie că nu mi l-a legat mie de gât, acum aş fi putut să-i chem.

Mai gustăm ceva şi o luăm din nou la drum. Deacum deavalma, direcţia de sbor nu ne mai spune mare lucru.

Urmează in n.º 40

NOTE SI COMENTARII

"SENZATIONALELE MARTURISIRI" ALE D-LUI MARIUS LIGI

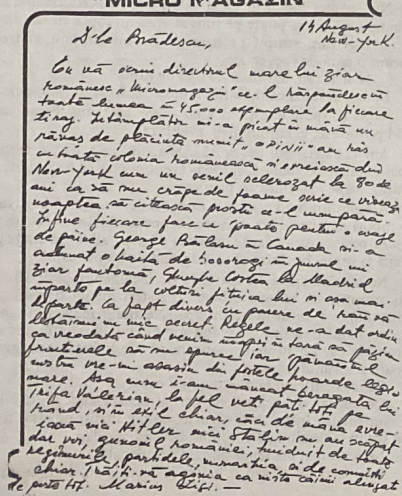

"MICRO MAGAZIN"

15 August
New-York

D-le Brădescu,

Eu vă scriu directorul marelui ziar românesc „Micromagazin" ce-l răspândesc în toată lumea în 45.000 exemplare la fiecare tiraj. Intâmplător mi-a picat în mână un răvaş de plăcintănumit "OPINII" am răs cu toată colonia românească şi evreiască din New-York cum un senil sclerozat la 80 de ani ca să nu crăpe de foame scrie ce viseză noaptea să citească proştii ce-l cumpără.

In fine fiecare face ce poate pentru o coaje de pâine. George Balasu în Canada şi-a adunat o haită de bogorogi în jurul un ziar fantomă, Gheorghe Costea la Madrid împarte pe la colţuri fiţuica lui şi aşa mai departe. Ca fapt divers cu părere de rău vă destăinui un mic secret. Regele ne-a dat ordin ca vreodată când venim înapoi în ţară să păzim frontierele să nu spurce iar pământul nostru vre-un asasin din fostele hoarde legionare. Aşa cum i-am mâncat beregata lui Trifa Valerian, la fel veţi păţi toţi pe rând, şi în exil chiar, căci de mâna evreiască nici Hitler nici Stalin nu au scăpat dar voi, gumoiul României, huiduit de toate regimurile, partidele, monarhia, şi de comunişti chiar. Trăiţi-vă agonia ca nişte câinii alungaţi de peste tot.

Marius Ligi

Reproducem alăturat în facsimil şi culegere tipografică, textul scrisorii adresată de Dl Marius Ligi, directorul "marelui ziar românesc Micro-Magazin din New-York", cum se auto denumeşte, Dlui Dr. Faust Bradescu directorul buletinului "OPINII" din Paris, în care zeflemiseşte un număr al buletinului al cărui cuprins a şgândărit solidaritatea rasială a "marelui gazetar new-york-ez".

Personagiul este un notariu colaboraţionist cu serviciile de desinformare ale regimurilor comuniste în general şi deci şi cu cele depe cheiul Dâmboviţei, în mod special.

In ceace priveşte expresiile grosolane utilizate, venind de la tovarăşul Ligi, om fără personalitate, nu pot fi considerate insultătoare, dat fiind că sunt repetarea papagalică a invectivelor obicinuite de maeştrii săi comunişti contra tuturor oamenilor liberi care gândesc altfel decât vor ei.

O facem "sine ira et studio", numai pentru a da posibilitatea românilor noştrii să cunoască preocupările "marelui ziarist român din New-York" şi să judece singuri, prin prizma mărturisirilor făcute, rolul primordial pe care l'a jucat în calomnioasa campanie împotriva Episcopului Orthodox Valerian Trifa şi a naţionaliştilor români din exil şi pentrucă desigur această scrisoare va rămâne în analele presei româneşti ca exemplu de necuviinţă, de rea credinţă, de mistificare şi ură împotriva Neamului Romanesc, ură pe care vrea s'o întruchipeze Dl Marius Ligi, mărturisindu cu cinismul care-l caracterizează.

Nu cunoaştem relaţiile Dlui Ligi cu ex Regele Mihai I al României, totuşi avem certitudinea că fostul monarh nu e de acord cu afirmaţiile interlocutorului din USA, dacă a fost cândva şi că va lămuri opinia publică a exilului şi Occidentul asupra veracităţii confidenţelor făcute de Majestatea Sa gazetarului în chestiune, citez:

"Ca fapt divers, cu părere de rău vă destăinui un mic secret. Regele ne-a dat ordin ca vreodată când venim înapoi în ţară să păzim frontierele să nu spurce iar pământul nostru vreun asasin din fostele hoarde legionare".

Afirmaţii grave, asupra cărora exilul românesc trebue să reflecteze profund, iar cei vizaţi să le respingă cu indignare, căci nu sunt simple obrăznicii de ovrei din Dudeşti, ci incitare pentru a se crea exilaţilor români de azi, un statut de vagabonzi şi de proscrişi ca palestinienilor din Israel.

Nu putem crede că aceasta ar putea fi răsplata dictată de vreun comitet naţional român în exil, preconizat şi sprijinit de fostul Regé, inclusiv dacă ar fi în "intregime ovreesc".

Exilul luptător apără cu convingere şi credinţă de peste 40 de ani dreptul României la libertate şi independenţă, vândut inconştient la 23 August 1944 comunismului moscovit. Cine il judecă altfel e de rea credinţă sau vândut intereselor Kremlinului;

Mai departe "generosul sionist" păstrător al virtuţilor ancestrale manifestate "după canoane" în perioada 30 Iunie 1930 - Januarie 1956, epoca Magdei Lupescu şi a Anei Pauker, în care România devenise datorită zelului Marius Ligi-lor aproape ce pretinde el în belicoasa-i filipică, "pământul nostru", adică al lor, adaugă:

Citez *"Asa cum i-am mâncat beregata lui Valerian Trifa, la fel veţi păţi toţi pe rând şi în exil chiar".*

Ce oroare! Antropofag declarat sub semnătură în secolul XX şi încă în Statele Unite ale Americii, care se sbate pe toate latitudinile si longitudinele planetei să stăvilească Primitivismul barbariei comuniste pornită la cucerirea lumii, prin propavăduirea coreligionarilor lui Karl Marx şi ai lui Marius Ligi.

Dacă Dl. Marius Ligi se declară în scris şi sub semnătură-manu propria autorul voluntar al asasinarii morale a Episcopului Trifa, autorităţile americane competente trebue să revizuiască sentinţa smulsă prin false mărturii şi să anuleze măsurile de nou exil luate împotriva lui.

E minimum de dreptate şi dovadă că principiul drepturilor omului e valabil pentru toţi în aplicarea lui, pentru toţi oamenii secolului XX, altfel se dă frâu liber "barbariei progresiste comunistă, care ameninţă deja libertatea şi convieţuirea în pace a oamenilor încă liberi.

Apelul delegatului afgan la cel de al 16-lea Congres Mondial Anti-Comunist W.A.C.L. în Luxemburg, în Septembrie 1983, este mai mult decât elocvent: citez,

"pentru a putea dovedi că se poate înfrunta nebunesţe (agresiunea sovietică, 1 milion de morţi şi 4 milioane de regugiaţi), ajutaţi-ne, căci va ajutaţi pe voi. Libertatea noastră gâtuită astăzi, este a voastră ameninţată mâine".

Traian Popescu

EMIL POPA ! PREZENT

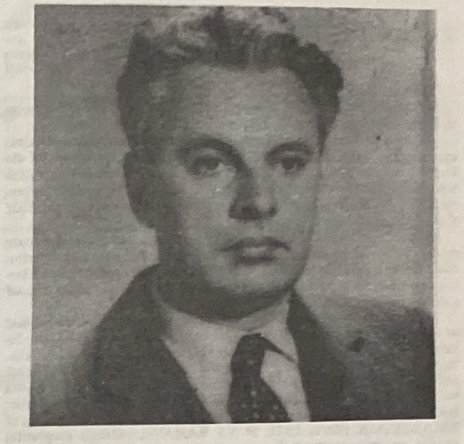

La 27 Iunie 1983 la Buenos Aires, Legiunea Arhanghelul Mihail a încrustat pe răboj pierderilor în exil, încă una, acea a unui vajnic luptător al ei, atât în Ţara cât şi în afara ei, a camaradului Emil Popa.

Rămăşiţele lui pământeşti, urmând dorinţa răposatului au fost aduse cu avionul la Madrid, pentru a primi lăcaş de veci alături de camarazii cari odihnesc în cimitirul Almudena-Civil, aproape de Majadahonda, împărtăşiţi cu toţii în jertfa creştină, pentru Altar şi Legiune, a martirilor ei Ion Moţa şi Vasile Marin.

Emil Popa era un frate din Ardeal în ale cărui vine curgea sânge de Tribun. El nu putea rămâne nepăsător la chemarea Căpitanului şi efortul *tineretului călit în văltoarea războiului de întregire a Neamului din 1916-1918,* care lupta să păstreze întact acest sacru patrimoniu lăsat nouă de părinţi ca să-l armonizăm şi să definitivăm unitatea spirituală resimţită de trăirea îndelungată în înstreinare.

Ucenicia legionară şi-a făcut-o sub conducerea altor Tribuni, Ion Banea şi Bănică Dobre, ajungând conducătorul grupului legionar de la Cluj în perioada prigoanelor carliste.

In 1938 s'a împărtăşit din potirul suferinţelor legionare, "închisoarea", fiind arbitrar condamnat la câţiva ani, pentru faptul de a fi legionar. Eliberat în 1940 a luat asupra lui organizarea revoluţiei naţionale legionare contra regelui Carol al II-lea, în Cluj şi împrejurimi. Nu a putut fi pusă în mişcare din cauza imintei cedări a acestor teritorii Ungariei ca urmare a Diktatului Italo-German de la Viena-30 August 1940. Refugiat în propria-i Ţară, adică de la Cluj la Bucureşti, a luptat pentru isgonirea regelui asasin şi în noul Stat Naţional Român Legionar, i-a fost încredinţat, răsplată a meritelor şi pregătirii profesionale, postul de mare răspundere, de Prefect al Judeţului Ilfov.

Cu tact şi pricepere a apărat până la 23 Ianuarie 1941, interesele instituţiei şi ale celor care depindeau de ea, dovadă că pe baricada ridicată în jurul ei, cu prilejul rebeliunii antonesciene împotriva Statului Naţional Legionar, au făcut zid mii de săteni pentru a o apăra.

Aparţinând organizaţiei legionare însărcinată cu educarea în crez codrenist a maselor săteşti din Ilfov, l'am cunoscut cu acel prilej şi camaraderia care ne-a legat de atunci a durat tot şirul anilor vitregei noastre soarţă de exilaţi politici.

După 24 Ianuarie 1941 a plecat cu ceilalţi demnitari legionari în marele Reich German ca "invitaţi de onoare ai Führerului Hitler", aşteptând acolo limpezirea apelor turburate de ambiţiile Generalului Antonescu, conform angajamentelor luate în acest sens de cei doi şefi de state, care nu le-au respectat.

Această "atenţie" specială l'a făcut, ca şi pe ceilalţi, să guste "ospitalitatea" lagărelor Rostock şi Buchenwald până la 23 August 1944, când scăpat ca prin minune din bombardamentul de exterminare legionară practicat de anglo-americani la cererea noilor aliaţi români ai Uniunei Sovietice, Niculescu Buzeşti şi Regele Mihai I.

Constituit guvernul în exil la Viena, participă ca secretar general al Ministerului de Interne şi Muncă, cu laborioasă activitate pentru organizarea Armatei Naţionale care a continuat lupta împotriva invasorului sovietic până la capitularea Germaniei.

Prăbuşirea năzuinţelor de eliberare a României la 8 Mai 1945, nu l'a doborît sufleteşte. Europa de Est, cu toate tradiţiile ei milenare, dispărea în conglomeratul gulagurilor asasine ale comunismului învingător, iar cea de West cădea sub tutela materială a democraţiilor eliberatoare.

Urmează pag. 28.

TRIBUNA LIBERA

SCRISOARE CATRE DL RATIU (Londra)

Stimate domn,

Am primit broşura "Free Romanian Press" din Februarie 1983, pe care aţi găsit de cuviinţă să mi-o trimiteţi.

Originar din provincia românească dintre Prut-Nistru-Marea Neagră, care în urma Ultimatumului URSS din 26 Iunie 1940, a fost răşluită din trupul României fără ca *"aliaţii fireşti ai României"* –de care faceţi atâta tămbălău– să fi intervenit, după cum ar fi fost cazul, conform Convenţiei prin care ne garantaseră integritatea hotarelor. Dar nici n'au catadixit să protesteze cel puţin formal.

Ca pe orice român de naştere mă preocupă toate problemele care privesc interesele neamului nostru şi drepturile sale istorice asupra teritoriilor răpite şi parafate la YALTA în procente de interese de către Winston Churchill, şeful guvernului Angliei, care după Dta, era *"aliata fireasca a României"*.

Mulţi din înaintaşii mei au plătit, unii cu viaţa, alţii cu ani de *"pohod na Sibir"* fără întoarcere, atât sub Ţarii care pretindeau că apără ortodoxia contra păgânismului otoman, cât şi sub Ţarii roşii ca Stalin, Malenkov, Bulganin, Hrusciov, Brejnev şi în sfârşit, marele inchizitor al KGB-ului, Andropov. Toţi pretindeau şi pretind mereu apărarea celor mulţi contra burgheziei moşiereşti şi a capitalismului. Motivul acestui terorism politic: faptul de a fi protestat contra asupritorilor şi a fi afirmat sus şi tare că BASARABIA A FOST, ESTE ŞI VA RAMANE, conform drepturilor istorice, provincie românească.

Nu mă îndoiesc că, exceptând pe străinii de neamul nostru care au fost şi au rămas în slujba bolşevismului marxist, precum şi pe renegaţii care au servit interesele străinilor, toţi Românii –indiferent de apartenenţa lor la o organizaţie politică oarecare– urmăresc acelaş ţel: ELIBERAREA PROVINCIILOR RAPITE SI A TARII de sub jugul şi influenţa sovietică şi traducerea în faţa justiţiei internaţionale şi naţionale a tuturor celor cari ne-au terorizat şi ne terorizează neamul.

In publicaţia DVoastră, în articolul "Bruxelles, un pas înainte către unificarea exilului" semnat de dl. "Leonard Kirschen", am cetit următoarele: "Noi cei din Londra aşteptăm cu nerăbdare desfăşurarea acţiunei începută pe o bază strict democratică. Unanime au fost vocile care au respins orice însuşire a doctrinilor extremiste. In trecut ele nu au făcut decât să despartă România de aliaţii ei fireşti *(care împreună cu ruşii ne-au DISTRUS ţara)*, iar în prezent contribue la starea de robie în care se află 23 milioane de români..."

O întrebare, domnule Raţiu:

Care este procentajul cu care, dumneata şi acolitul dumnetale, "românul" Leonard Kirschen, aţi contribuit la sclavizarea celor 23 milioane de români?

Din cele de mai sus înţeleg că "Românul" Leonard Kirschen are neobrăzarea de a discrimina tineretul intelectual român al generaţiilor dela 1922 şi ulterioare, cari au luptat împotriva pletorei de GALITIENI ce acaparaseră bogăţiile ţării, scopul tineretului fiind ca ţara să devină o Românie în care Românii să fie stăpâni la ei acasă.

Impertinenţa "românului Leonard Kirschen", de a compara tineretul naţionalist român cu bandele comuniste instalate la cârma ţării prin baionetele moscovite –ajutaţi şi de către "aliaţii fireşti ai Românei"– nu poate fi acceptată decât de tipi ejusdem farinae şi publicată într'o broşură ce are pretenţie de "presă română liberă".

Mă întreb dece, aşa pretinsele partide istorice care prin faptul de a fi acceptat să colaboreze cu inamicul care ne invadase ţara s'au desfiinţat dela sine, uzează de vechile metode şi vor să transforme România (pe care sceleratul Churchill a făcut-o cadou lui Stalin) în sclavă care să tragă la edecul Angliei?

In acelaş articol "romȃul Leonard Kirschen" scrie: "Dar s'a dovedit că încă odată că Românii care în trecut au dat dovadă că pot da la iveală elemente de greutate internaţională în fororii multinaţionale cum era Societatea Naţiunilor sau Mica Antantă, mai sînt în stare să producă elemente cu o viziune clară a viitorului".

Probabil că dl Kirschen îl consideră pe Titulescu, căruia diplomaţii străini dela Societatea Naţiunilor îi acordaseră titlul de "TORTURESCU", drept om cu greutate pe scena internaţională. Titulescu n'a fost decât nominal reprezentantul României în faţa forurilor politice internaţionale. In realitate el reprezenta şi era apărătorul intereselor anglo-franceze la Bucureşti, unde venea doar de vre-o două ori pe an, pentru încasarea subsidiilor jefuite din sudoarea neamului românesc.

Mihai Korne este şi el, după B.I.R.E., reprezentantul poporului, dar mai ales prin declaraţia făcută la Bruxelles: "Nu împărtăsesc ideia excluderii comuniştilor, deoarece cu ani în urmă am fost membru al tineretului comunist pe care l-am părăsit la 17 ani. La fel sunt 3 milioane de membri de partid şi ei nu trebuiesc eliminaţi".

Dacă am accepta părerile "TOVARASULUI" Korne atunci nu rămâne altă alternativă decât să propuneţi a alege drept şef al exilului românesc, unificat *"a la Raţiu"*, pe unul din fii Ceauşului, care fără îndoială a făcut parte din organizaţia TINERETULUI COMUNIST (ca şi tovarăşul Korne).

Asta pentru a rezolva problema în mod definitiv şi a-i împăca pe Roşca, Belker (tot român), Varlam, Vinogradschi, Bosnief, Y. Bara şi alţii, printre care şi DVoastră ca reprezentant al celor din Anglia...

Dacă răposatul general Korne (tatăl tov. Korne) sub a cărui comandă, ca ofiţer în Reg. 6 Roşiori şi apoi în celebrul "Detaşament Korne", am luat parte la lupta împotriva bandelor moscovite dela Ripiceni pe Prut şi până la Sevastopol - Kerci - Rostov - Temriuc - Kuban - Noworosisk - Anapa - Krasnodar - Aksai - Kotelnikov - Tinguta - Tundutovo - Abganerovo - Dorganov - Elista la sud de Stalingrad, şi care a fost asasinat de prietenii "aliaţilor fireşti ai României, ar resuscita şi si-ar vedea progenitura dela Paris şi activitatea sa, n'ar fi prea mândru, aşa cum se arată "românul Leonard Kirschen". Si-ar ciomăgi feciorul, cum i-a ciomăgit pe unii care făceau propagandă defetistă printre soldaţi unităţii, recomandând soldaţilor sfaturile pe care D-ta le transmiteai dela Londra pe calea undelor.

Tot "românul Kirschen" precizează "Noi cei dela Londra aşteptăm cu nerăbdare desfăşurarea acţiunei începute pe o bază strict democratică".

La aşteptarea "celor dela Londra", o simplă întrebare, domnule Raţiu: Cei din Londra, care aşteaptă cu nerăbdare desfăşurarea acţiunii începute, nu sunt cumva de aceeaşi teapă cu cei din 1941 care aşteptau cu nerăbdare şi lucrau asiduu la destrămarea armatei române şi la sosirea "liberatorilor moscoviţi", prieteni ai "aliaţilor fireşti...", pe care noi, naţionaliştii romȃi îi combăteam?

Si-acum, o altă întrebare mai personală: In timpul Cruciadei noastre contra bolşevismului –când câteva sute de mii de soldaţi, subofiţeri şi ofiţeri români s'au jertfit pe altarul Patriei, pentru izgonirea năvălitorului de pe pământul Basarabiei, Bucovinei şi Tinutului Herţa– CARE A FOST APORTUL ADUS DE DUMNEATA IN ACEASTA LUPTA?

Stiu că nu voi avea un răspuns, deoarece D-ta nu te găseai pe aceeaşi baricadă cu cei care au sângerat sau au căzut pe câmpul de onoare pe Prut, în Basarabia si Bucovina, pe Nistru, la Odesa, pe Bug şi Nipru, în Crimeia la Sevastopol şi Kerci, pe Doneţ şi Don, în Caucaz, în stepa Kalmucă sau în jurul Stalingradului. TE GASEAI PE BARICADA ALIATILOR FIRESTI AI ROMANIEI, împreună cu trădători de aceeaşi speţă ca Vişoianu, Niculescu-Buzeşti, Creţeanu, Brutus Coste şi Veniamin.

Pe calea undelor, dela Postul de Radio Iondonez BBC, pus la dispoziţia tuturor trădătorilor de neam de către perfidul Albion, PREGATEATI TERENUL pentru primirea în capitala ţării, a bandelor sovietice, prietene ale aliaţilor fireşti ai României după opinia D-tale şi-a "românului" Kirschen. De acolo RECOMANDATI SOLDATILOR ROMANI SA SE ALATURE TRUPELOR SOVIETICE.

Potrivit aplecărilor firei mele, am fost deprins sa las ca marele justitier –TIMPUL– să pună pe fiecare la locul ce i se cuvine. Dar ASTAZI, văzând că foştii trădători ai neamului românesc, în loc să tacă şi să se ascundă în gaură de şarpe, ridică din nou capul şi împroaşcă cu veninul denigrării pe toţi cei care au luptat întotdeauna contra comunismului şi a politicianismului venal şi corupt, nu mă mai pot abţine şi-mi iau răspunderea strigătului de revoltă:

a) In timpul când noi luptam contra invadatorilor celor două provincii româneşti şi a Tinutului Herţa, "aliaţii fireşti ai României", în asentimentul şi cu asentimentul dumneatale, NE BOMBRDAU TARA, omorând părinţii, soţiile şi copiii celor care ne găseam pe front în luptă pentru salvarea noastră ca naţiune. Iar D-ta, domnule Raţiu, la Postul de Radio BBC, JUCAI ROLUL BIBLICULUI IUDA, trădând fără scrupule România răstignită pe seceră şi ciocan şi condamnată la dispariţie.

b) Priveşte-ţi mâinile –pentrucă nu-ţi pot recomanda să-ţi priveşti caracterul care-ţi lipseşte– mâinile stropite de sângele celor căzuţi, datorită trădării dumneatale şi dacă mai ai un dram de onoare urmează exemplul lui Iuda: reîntoarce arginţii primiti şi utilizează funia!

c) In momentul când câteva sute de mii de Basarabeni şi Bucoveni luau calea fără întoarcere a Siberiei, D-ta, domnule Raţiu, dela Londra pe calea undelor ne înjurai neamul, recomandând corpului ofiţeresc al ţării la instigaţie contra Comandamentului Suprem al Armatei şi îndemnai trecerea lor de partea cutropitorilor sovietici.

Rolul pe care dumneata, domnule Raţiu, l-ai jucat în timpul când întregul neam românesc era încleştat în lupta pentru existenţa lui ca naţiune independentă, SI-L MAI JOCI SI ASTAZI, este acela al unui cameleon nestatornic, care îşi schimbă culoarea, aşteptând ca unii lipsiţi de experienţă să scoată din foc castanele fierbinţi, pentru uzul pescuitorilor în ape turburi.

Dacă credeţi că interesele Patriei sclavizate se pot apăra cu oameni de talia unora care sărbătoresc ziua de doliu a neamului românesc –23 August– drept ziua eliberării şi a reaşezării României alături de "aliaţii ei fireşti", atunci mă întreb care este rostul organizării de "COMITETE" şi "COMISII" pentru apărarea intereselor neamului?

Ţineţi minte şi DVoastră, domnule Raţiu şi cei care ar fi capabili să vă creadă pe cuvânt:

CINE A TRADAT ODATA, VA CONTINUA SA TRADEZE!

Vasile MARTEA

IMPRESIONES SOBRE UN VIAJE

Impulsado por el deseo de conocer otro pueblo en el que estuviera presente la romaneidad, decidí visitar Rumanía. Una agencia de viales. La Embajada. Todo a punto para salir y ya, desde el mismo aeropuerto de Barajas, comenzaron las sorpresas. El avión salió con una hora de retraso. Las maletas fueron registradas al pie del avión antes de embarcarlas en el mismo. El avión era pequeño y poco confortable... pero llegamos después de cuatro horas de vuelo al aeropuerto de Bucarest.

Nada más aterrizar el avión fue rodeado de guardias armados. Uno de los viajeros intentó sacar "fotos" y no se lo permitieron. Tras tres controles diferentes, por fin estabamos en la sala de espera donde nos dividieron según los diferentes recorridos que íbamos a hacer.

Salimos en autocar hacia la Capital y una guía que hablaba muy bien español, nos daba detalles sobre lo que íbamos viendo. Y también contestaba a las preguntas que se le iban haciendo a medida que cogíamos confianza. Llegamos al Centro de Bucarest al Hotel que nos había designado. Se repartieron las habitaciones y se nos convocó para la cena. En un comedor casi apagado nos fueron sirviendo la cena. Otro detalle chocante, no era posible repetir ni pedir más cantidad que la que ponían en el plato. Nos dijeron que era la "porţia" y no había más. La comida era poca y hecha con poco gusto.

Después de "cenar", salimos a ver un poco la ciudad. Pero a las diez de la noche cerraban todos los establecimientos de bebidas y la ciudad estaba como muerta. Decidimos volver al Hotel. Allí más detalles. Las puertas no cerraban bien. El agua caliente no salía y la televisión funcionaba cuando quería. Por cierto que ésta, sólo funcionaba dos horas: de 8 a 10 de la noche. Y esas dos horas, casi una, era propaganda política. Lo demás, eran películas sobre partisanos contra los alemanes o de guerra. Como no entendíamos el rumano, no podíamos profundizar sobre lo que decían. Pero bastaban las imágenes...

Al día siguiente, salimos para un recorrido por el interior del país. La guía –la misma del primer día– nos iba explicando como era su obligación y atendía nuestras peticiones muy amablemente. Visitamos un Monasterio ortodoxo y comimos en un restaurante que quería ser típico. Pero en las mismas condiciones que en el hotel. Y llegamos a la ciudad donde habíamos de pernoctar. Este Hotel era mejor que el de la capital. Enfrente teníamos una magnífica Casa de la Cultura, al menos exteriormente. Al día siguiente visitamos la ciudad y su pequeño museo pictórico. También recorrimos el Mercado en el pudimos comprobar la pobreza de los alimentos que se exponían a la venta pública.

Obligada visita, ya que estábamos en Transilvania, al Castillo de Dracul. Muchos niños de colegios en plan de visita cultural. Y algunos establecimientos de recuerdos de la región. Por la tarde, llegamos a otra ciudad. El hotel también era bueno. Visitamos sus monumentos y nos dejaron tiempo libre. Pudimos visitar librerías, pero las existencias eran pobres. Abundancia de libros en húngaro y en ruso. Nada en español. Imposible de encontrar una Gramática de la Lengua Rumana para uso de españoles. Solo alguna en francés y en los idiomas antes citados. Misa en húngaro con una asistencia bastante numerosa y muy realizada litúrgicamente. Charla en francés con el Párroco para conocer el estado de la Iglesia en Rumanía. Sólo pudimos sacar que las relaciones de la Iglesia con el Estado no eran muy buenas. Pero el Párroco hablaba poco francés y no se expresaba bien. No pudimos profundizar debidamente.

De nuevo en la capital, allí permanecimos tres días en los que tuvimos total libertad de movimientos. Se nota que Bucarest fue una ciudad que tuvo su apogeo por los años veinte. Sus ediciones monumentales datan de esa época y su estilo así lo denuncia. Hay pocos edificios modernos. Solo destacan la Universidad Comunista construida a semejanza de la de Moscú y lleva el nombre de "La Chispa" (al conocer éste, saltaron los chistes entre los españoles) y un Hotel "americano" en forma de rascacielos en el mismo centro de la ciudad. Grandes avenidas y calles bastante anchas.

Salimos de "tiendas" y pudimos comprobar la pobreza de los almacenes. Mal iluminados y con poca cantidad de géneros. Y divididos: para hombres, para mujeres y para niños. No existen los Grandes Almacenes como en las grandes ciudades de Europa donde se rivaliza en calidad y en cantidad de géneros. Tampoco hay posibilidad de comprar dulces. Hay muy pocas pastelerías y las que hay, tienen pocas cosas que ofrecer al goloso. Hay –en verano– establecimientos y bebidas refrescantes y helados que no sabían a nada. Las tiendas de objetos de regalo casi nulas. Casi todas con objetos de la artesanía del país. Las Librerías poco surtidas. En una de ellas gracias a las indicaciones de la Guía, pudimos encontrar una Historia del Pueblo Rumano en español. Pero solo había dos ejemplares. Por cierto, que esta Historia tiene lagunas muy curiosas. Faltan años enteros de Historia. Por ejemplo, de la caída de la Monarquía, de la toma del poder por los comunistas no hay explicaciones claras. Y menos, del Movimiento Legionario. En una librería de viejo en plena avenida central de Bucarest y hablando en francés, la señora que la regentaba a nuestra pregunta sobre si tenía libros sobre la "Guardia de Hierro", sólo nos respondió con una sonrisa y negando con la cabeza.

Es curioso por otra parte, que el domingo todas las Iglesias Católicas estaban llenas a rebozar. La gente (pocos jóvenes) cantaban en Latín y seguía atentamente la ceremonia. El comulgatorio se llenó a la hora de la Comunión. Así lo pudimos comprobar en la Misa Mayor de la Catedral y también en otras Iglesias del mismo Bucarest. Las Iglesias Ortodoxas tenían menos asistentes. Esto quiere decir que a pesar de casi cuarenta años de comunismo, el espíritu religioso se mantiene incólume.

En una visita optativa visitamos una ciudad de la vecina Bulgaria. Allí pudimos comprobar que entrar o salir de los países comunistas es algo que cuesta horar lograrlo ya que tanto a la entrada como a la salida, los trámites eran largísimos y la inspección ocular a cada uno de los turistas era hecha con toda regularidad. Pero la diferencia de los dos países es abismal. Bulgaria se nota más limpia. Más ordenada. Más abastecida. Más y mejor en todo que Rumanía. Hasta el restaurante en que comimos, nos dieron más y mejor comida y pudimos repetir, cosa imposible en Rumanía. La Guía nos comentó que Bulgaria tiene un "trato de favor" por parte de Rusia lo que justifica la abundancia y la diferencia positiva sobre Rumanía.

Como impresión general, a parte de lo meramente anecdótico antes explicado, podemos decir que el ambiente de Rumanía es triste. Se nota en las gentes. No sonríen. No hay bullicio en las calles y sí mucha miseria. Te piden dólares en plena calle. Te quieren comprar los bolígrafos. No visten bien. No hay lujos ni joyas. Las mujeres no son elegantes. Y los niños ponen caras de ángeles cuando se les da una moneda, un caramelo, o cualquier cosa. Pudimos comprobarlo en varias ocasiones.

Y muchos guardias. De todos los colores. Y poco tráfico tanto en la Capital como en las ciudades del interior. Y, sin embargo, en la lengua está presente la cultura romana que tanto nos une a pesar que las palabras eslavas también hagan acto de presencia en el vocabulario. A pesar de la cercanía cultural e histórica, nuestros dos países están muy lejos...

* * *

NOTA REDACTIEI

Traian POPESCU

Am reprudus mai sus textul scrisorii adresată revistei noastre de un spaniol, care a vizitat Republica Socialistă România în vara trecută.

Impresiile culese sunt departe de iluziile pe care le avea asupra acestui miracol al latinităţii în extremul estic al Europei şi ni le mărturiseşte cu tristeţea decepţiei provocate, încât ne obligă a întreba pe cei ce conduc destinele ei, dece fac atâta propagandă pentruca prietenii streini să ne viziteze Ţara, dacă nu pot lua măsurile necesare pentruca ei să se întorcă cu amintiri plăcute de acolo?

România a fost întotdeauna un paradis pentru turism; oameni primitori vestiţi pentru omenia lor; frumuseţi naturale ne închipuit de atrăgătoare acompaniate de o politicoasă afabilitate, faţă de cei care veneau să le admire, din partea celor care trebuiau să li le scoată în evidenţă; un belşug şi rafinament gastronomic, cu renume mondial.

Cum s'a putut ajunge la nivelul subuman şi necivilizat descris de oaspetele spaniol, contrazis în convingerile lui asupra virtuţilor reccunoscute rasei latine şi în special poporului român, ca exponent al ei în îndepărtatul Est european?

Menţionam aceste lucruri, nu cu intenţiile de a polemiza cu regimul asupra descrierilor puţin măgulitoare făcute de prietenul spaniol desamăgit, ci cu speranţa că cineva de acolo va lua act de plângerile lui şi va putea determina ameliorarea starilor de lucruri amintete, pentruca înt'un viitor apropiat România să nu mai poată fi retrogradată, sub acest aspect, între vecinii ei.

T.P.

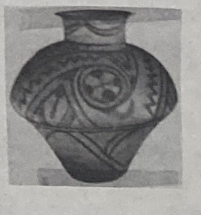

EMIL POPA - vine din pagina 25.

Curajos a luat toiagul pribegiei în cautarea unui loc de unde să poată continua lupta, pe alte căi, pentru lămurirea lumii încă liberă asupra imensei nedreptăţi făcută Neamlui Românesc prin abandonarea lui satrapiei comuniste, menţinând în acelaş timp printre compatrioţii şi camarazii lui ajunşi ca el pe pământul ospitalier al Argentinei peroniste, certitudinea fermă că soarele libertăţii va străluci şi pentru neamul nostru, ceace il determinase să se întoarcă în Europa.

Destinul lui hărăzise însă altfel.

Ca o lacrimă de sânge a căzut o stea,
Drum de foc şi biruinţă pentru Garda ta.

Dumnezeu să-l odihnească în pace, iar soţiei lui Tiana să-i dea tăria de a suporta lipsa lui pământearră.

REDACTIONALE

- Ne îngăduim a atrage luarea aminte a cititorilor, că este imperios necesar să ni se comunice imediat orice schimbare de domiciliu, pe deoparte pentru a evita distrugerea materialului trimis, care prin două transporturi poştale –dus şi întors-ne parvine total deteriorat în majoritatea cazurilor, iar pe dealtăparte pentru a nu se risca rămânerea fără revistă, care actualmente se imprimă într'un număr redus de exemplare, ceace nu permite preschimbarea numărului deteriorat cu altul în bună stare. Din ultimul număr ne-au fost restituite cu menţiunea poştală –mutat fără adresă– câteva zeci de exemplare, în special din Statele Unite, Canada şi Germania Federală, ceace constitue un mare prejudiciu material pentru noi astăzi când taxele poştale s'au ridicat enorm de mult.

- In noaptea de 11-12 Octombrie a.c. magazinul nostru filatelic care subvenţiona apariţia revistei, a fost prădat provocându-ne pierderi materiale de peste un milion de pesetas. In consecinţă rugăm stăruitor pe toţi cititorii în restanţă cu plata abonamentului –unii pe mai mulţi ani– să aibă amabilitatea de a trimite sumele datorate cât mai urgent, pentru a evita noi întârzieri în apariţia revistei, în afara celor deja existente datorită situaţiei politice locale.
  Deasemeni adresăm un apel sprijinitorilor mărinimoşi de totdeauna rugând să nu ne lase singuri în aceste momente grele şi să caute a spori numărul abonaţilor şi a solicita ajutorul Românilor, ca în măsura posibilităţii fiecăruia, să comande cât mai multe exemplare din cărţile tipărite şi anunţate în ultima pagină a revistei. Orice sumă este binevenită şi constitue un semn de întelegere românească a luptei culturale în exil, dusă cu atâtea greutăţi şi abnegaţie de treizeci de ani. Tuturor mulţumiri şi îmbrătiseri.

- Numarul 40 al Carpaţii-lor este gata de tipărit şi-l veţi primi în prima jumătate a lunei Ianuarie 1984.

TRAIAN POPESCU

CITITI SI RASPANDITI SCRISUL ROMANESC IN EXIL

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Proprietar:

TRAIAN POPESCU

APARE ODATA LA DOUA LUNI

SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Adminisratia:

Calle Conde de Peñalver, 82, 4.
Teléf. 402 11 01 - MADRID-6

Correspondenta:

Apartado 9.283 - Madrid (España)

★

Abonamente:

Anual	**30 $ USA**
De susţinere	**60 $ USA**
Expedierea Avion plus.	**10 $ USA**

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut.

AMINTIRI DIN COPILARIE de Ion Creangă	5 $ USA
HAIDUCUL, de Bucura Dumbravă	5 $ USA
LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, premier volume	15 $ USA
ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol I,	10 $ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărasu	Epuizat
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murăraşu	10 $ USA
POVESTI, de Ion Creangă, în fascicole	10 $ USA
DACIA, de Vasile Pârvan	5 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga.	3 $ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC SI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Seicaru, vol. I, II	12 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Şeicaru	10 $ USA
STEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur.	10 $ USA
ISTORIA DACIEI SI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă.	10 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu	5 $ USA
POVESTI FARA TARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac şi N. S. Govora	10 $ USA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Şeicaru.	3 $ USA
DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică. Legat pânză	8 $ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manoilescu, T. Popescu, etc	5 $ USA
MOTA SI MARIN, DOUAZECI SI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu	5 $ USA
DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de Vintila Horia	12 $ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, vol. I si II	20 $ USA
OSTROVUL LUMINILOR, de O. Vuia	5 $ USA
LA GARDE DE FER ET LA TERRORISME, par Faust Bradescu.	10 $ USA
VACANTELE DESTINULUI, de Tiberiu Vuia	5 $ USA
RASCOALA de Liviu Rebreanu, 2 vol.	12 $ USA

Sub tipar:

LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, deuxième volume.

ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga, editia IIa revizuită şi complectată 2. Vol.